

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 76

Dijous, 2 d'abril de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 52, segona i última reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene en el treball

Interpellació

al Consell Executiu sobre salut laboral i prevenció d'accidents en els llocs de treball

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, i de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia (presa en consideració)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ocupació

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a dones víctimitzades

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'accés a la plena propietat dels habitatges

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa de transports públics a les grans àrees urbanes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de museus

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les ludopaties

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la nova formació professional
i els programes de garantia social

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment
pel que fa referència a l'educació especial

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i quatre minuts.

1. Interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya (Tram. 300-00281/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (9:34)

Formulació: Sr. Rañé i Blasco (S).

5199

2. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene en el treball (Tram. 300-00313/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (9:45)

Formulació: Sr. Lora i Lillo (M).

5200

3. Interpellació al Consell Executiu sobre salut laboral i prevenció d'accidents en els llocs de treball (Tram. 300-00330/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (9:55)

Formulació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

5202

Resposta conjunta: conseller de Treball.

5203

Rèplica: Sr. Rañé i Blasco (S).

5206

Rèplica: Sr. Lora i Lillo (M).

5207

Rèplica: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

5207

Contrarèplica conjunta: conseller de Treball.

5208

4. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, i de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat (Tram. 270-00022/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (10:51)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV), el qual en retira el punt tercer.

5209

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

5. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia (Tram. 270-00023/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (11:07)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

5212

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra: Sra. Palau i Gil (CiU).

5214

El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé per contradiccions.

5216

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

5216

Posició del G. P. Popular: Sr. Bonet i Palau.

5217

El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per contradiccions.

5218

Posició del G. Socialista: Sra. Barenys i Martorell.

5218

Votació conjunta dels punts tercer i quart de l'ordre del dia (12:02): rebutjats per 51 vots a favor, 53 en contra i 3 abstencions.

5220

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ocupació (Tram. 302-00148/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (12:02)

Presentació: Sr. Oleart i Comellas (P).

5220

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Hinojosa i Lucena.

5221

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

5221

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

5222

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet.

5223

Posició del G. Socialista: Sr. Rañé i Blasco.

5224

Posició del grup presentant: Sr. Oleart i Comellas.

5225

Votació del punt primer (12:44): aprovat per 64 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

5226

Votació dels punts segon i tercer (12:45): aprovats per 67 vots a favor, 35 en contra i 5 abstencions.

5226

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts dissetè i vint-i-tresè, la qual és aprovada per assentiment.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a dones víctimitzades (Tram. 302-00150/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (12:47)

Presentació: Sra. Duch i Plana (S).

5226

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

5228

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Panyella i Balcells.

5229

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 8)

Torn a favor: Sra. Nadal i Aymerich.

5230

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i García.

5231

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Olivares i Usac.

5232

Posició del grup presentant: Sra. Duch i Plana (S).

5232

El president fa avinent que hi ha una esmena transaccional entre l'esmena núm. 3 del G. P. d'Esquerra Republicana i la núm. 7 del G. P. Popular.

5233

El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per retirar l'esmena núm. 1 del seu Grup Parlamentari en favor de l'esmena transaccional.

5233

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional entre l'esmena núm. 3 del G. P. d'Esquerra Republicana i la núm. 7 del G. P. Popular.

5233

Votació del punt 1 (13:38:04): rebutjat per 43 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions.

5234

Votació dels punts 2 i 3 (13:38:34): rebutjats per 43 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

5234

Votació del punt 6 (13:39:04): rebutjat per 43 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions.

5234

Votació de la resta de la Moció, amb les esmenes incorporades (13:39:34): aprovada per unanimitat.

5234

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'accés a la plena propietat dels habitatges (Tram. 302-00155/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (13:40)

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC).

5234

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Camps i Rovira, que proposa una esmena transaccional amb el punt primer de la Moció.

5236

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5237

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

5238

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

5239

Posició del G. Socialista: Sr. Ferran i Serafini.

5240

Posició del grup presentant: Sr. Ferrer i Gironès (ERC), el qual retira els punts núm. 3 i 4 de la Moció.

5241

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional presentada pel G. P. de Convergència i Unió amb el punt primer de la Moció.

5242

Votació (14:34): aprovada per unanimitat.

5242

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a un quart de cinc.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa de transports públics a les grans àrees urbanes (Tram. 302-00149/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (16:15)

Presentació: Sr. Ferran i Serafini (S).

5242

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5244

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

5244

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

5245

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

5246

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Vila i Giró.

5247

Votació (16:57): rebutjada per 40 vots a favor, 47 en contra i 8 abstencions.

5248

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de museus (Tram. 302-00151/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (16:58)

Presentació: Sr. Dalmau i Ribalta (S). 5248
 — Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 10)
Torn a favor: Sra. Panyella i Balcells. 5250
Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 5251
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 5251
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón. 5252
Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez. 5252
El secretari primer llegeix el text que s'ha de votar. 5253
Votació (17:32): aprovada per unanimitat. 5253

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc (Tram. 302-00152/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (17:35)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 5254
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les ludopaties (Tram. 302-00154/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (17:45)

Presentació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 5255
 — Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2, a la Moció d'IC-EV, i 1 i 2, a la Moció d'ERC)
Torn a favor: Sr. Bustos i Garrido. 5257
Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 5258
El president es reincorpora al seu lloc.
Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 5259
El Sr. Bustos i Garrido (S) intervé per contradiccions. 5260
El Sr. Fuentes i Navarro (S) intervé per contradiccions. 5261
El Sr. Sirera i Bellés (P) intervé per contradiccions. 5261
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 5261
Posició del grup presentant: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 5263
Posició del grup presentant: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 5264
Votació de les lletres a i b del punt 2 de la Moció d'IC-EV (18:36:08): rebutjades per 16 vots a favor, 64 en contra i 23 abstencions. 5264
Votació de la resta de punts de la Moció d'IC-EV (18:36:54): rebutjats per 39 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 5264
Votació del punt 6 de la Moció d'ERC (18:37): rebutjat per 16 vots a favor, 64 en contra i 22 abstencions. 5264
Votació de la resta de punts de la Moció d'ERC (18:38): rebutjats per 39 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 5264

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la nova formació professional i els programes de garantia social (Tram. 302-00153/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (18:39)

Presentació: Sr. Cadevall i Soler (S). 5264
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.
 — Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 6)
Torn a favor: Sr. Jané i Bel. 5266
 — Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 i 2)
Torn a favor: Sr. Francàs i Porti. 5267
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 5267
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 5268
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón. 5268
El secretari primer llegeix el text que s'ha de votar. 5269
Votació del punt 5 (19:12): rebutjat per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció. 5269
Votació de la resta de punts (19:13): aprovats per unanimitat. 5270

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a l'educació especial (Tram. 302-00156/05) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (19:12)

Presentació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 5270

5198

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 5)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Jané i Bel.	5271
— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Francàs i Porti.	5272
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	5272
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	5273
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Sans i Pairutó.	5273
<i>El secretari primer llegeix el text que s'ha de votar.</i>	5274
<i>Votació de la lletra f del punt 1 i el punt 2 (19:44):</i> rebutjats per 21 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.	5274
<i>Votació de la resta de la Moció (19:45):</i> aprovada per 74 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	5274

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA 52.2

La sessió es reprèn a dos quarts de deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. de Alfonso i Pinazo i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'alteració de l'ordre del dia aprovada ahir en el Ple, iniciarem el debat del desè punt de l'ordre del dia, l'onzè punt i el quinzenès punt. Tenint en compte que són una problemàtica exactament..., pràcticament, la mateixa, hi ha l'acord dels interpellants i del conseller interpellat de tramitar conjuntament les tres interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya

En primer lloc, per tant, el desè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Rañé, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, senyor conseller, aquesta interpellació la varem plantejar el mes de setembre de l'any passat, quan el nombre d'accidents amb baixa suposava un increment del 4% en relació amb el mateix nombre de l'any anterior. La substanciem avui, després de sis mesos, i ens podríem haver trobat amb la sort de tenir un panorama diferent del que es produïa en aquell moment. Dissortadament, un cop s'ha finalitzat l'any, i analitzant totes les dades corresponents a l'any anterior, podem afirmar que no ha millorat la situació, sinó que el nombre d'accidents amb baixa que s'han produït durant l'any 1997 ha estat quasi un 10% superior al dels que es van produir l'any anterior. I aquesta és una seqüència en què, a més a més, es pot allegar que l'any 96 va ser un any que va baixar una mica algun tipus d'accident –els mortals–, però no el conjunt global dels accidents amb baixa; que tampoc va succeir així el 95, ni tampoc el 94, amb la qual cosa el conjunt d'accidents amb baixa, accidents laborals, té una tendència creixent els últims quatre anys, malgrat que s'hagi..., o, per sort, es va produir una petita baixa en els accidents mortals el 96, però hem tornat a recuperar i a superar les cotes més altes dels moments anteriors.

D'aquests quasi 300.000 –281.000– accidents laborals que s'han produït l'any 1997, 147.000 ho han estat sense baixa –és a dir, hi ha hagut accident laboral, però hi ha hagut la sort que no es produïa ni baixa laboral–, però 134.000 sí que han tingut una baixa laboral per entremig. D'aquests, 175 han estat mortals –si no

comptem, evidentment, sempre, els que s'han produït *in itinere*, és a dir, entre el trajecte d'anada o tornada al treball–, 1.458 han estat greus, i 132.000 han estat lleus. I no oblidem –que és el més important– que aquestes xifres, aquests números, reflecteixen darrere de cada unitat una persona i, en molts casos, un drama humà i familiar.

Tot i essent greu la tendència, aquesta és una situació en la qual els accidents mortals han tingut una situació realment preocupant. La pujada que s'ha produït el 1997 ha estat realment molt, molt, molt important. És una dada que, per la seva extrema duresa i perquè és una situació que no té retorn, és una situació realment preocupant.

Si analitzéssim la situació de Catalunya des del punt de vista de malalties professionals i ho comparéssim amb el nostre entorn més immediat, doncs, ens trobaríem que diríem que som un país amb una molt bona salut professional. Però aquí, dissortadament, hem de dir que el nivell de recollida de dades i la situació de com es determinen les malalties professionals fan que aquesta sigui una situació poc representativa, malgrat, també, la tendència... –i suposo que això és més fruit d'una millora de recollida de dades–, té una tendència creixent any rere any.

Així doncs, nosaltres hauríem de concloure que no estem evolucionant positivament en el tema del combat contra la sinistralitat i que el creixement de la sinistralitat és superior –i aquesta és la dada important– al creixement de l'activitat econòmica i de l'ocupació. Els accidents de treball, l'accidentalitat, pugen més que l'activitat econòmica i que l'ocupació. Per tant, no és aquell malefici del qual no podem sortir perquè, com que tenim més activitat i més ocupació, hi han més accidents perquè hi han més persones que estan en una certa situació de risc. No, el problema és que creix l'activitat, creix l'ocupació, però la sinistralitat creix molt més que aquesta situació, amb la qual cosa s'està empitjorant aquesta situació, i la gravetat de la situació vindria d'aquí.

Es poden plantejar algunes explicacions en relació amb això. Es pot dir..., no ho diem nosaltres; ho diu, fins i tot, alguna empresa dedicada a la cessió de personal, una ETT, que en un dels seus informes ha vingut a plantejar que la temporalitat és un dels factors de risc o un dels factors que fa augmentar –i ho diu una mateixa ETT– aquesta situació. La precarietat laboral també és un altre dels factors; hi han sectors en els quals la sinistralitat és una constant que no aconseguim superar, i que és permanent, i, que, a més a més, en aquests sectors es produeix. I, en tot cas, nosaltres creiem que aquesta situació és fruit d'un element molt clar, que és el model de creixement que s'està produint, un model de creixement que no fixa la qualitat com el factor fonamental, sinó que està molt més fixat en altres factors de quantitat, però no de qualitat, un model, quasi, de desenrotllisme, que moltes vegades es posa com el gran exemple.

En el tema de la sinistralitat, el Govern té responsabilitats; té responsabilitats, i no es pot dir que correspon a uns o a uns altres, que «nosaltres passàvem», o que

«estàvem aquí»... Hi han articles de la Constitució que mandaten els poders públics a vetllar per la salut i la seguretat; hi ha una clara situació en la qual l'Estatut dels treballadors, en l'article 19, la Llei d'infraccions i sancions en l'ordre social, la Llei de prevenció de riscos, etcètera, estableixen responsabilitats per a l'Administració. Per això convé assenyalar que, les responsabilitats, algunes poden estar en relació amb les empreses; les altres, amb la situació de l'economia submergida, etcètera, però també hi han responsabilitats del Govern, i el que volem conèixer és què és el que fan vostès, com les afronten, què és el que fa el Govern i com ho plantegen.

Al nostre entendre, l'any 97 s'ha produït un repunt en aquesta situació, fonamentalment per quatre raons, que totes els corresponen a vostès: la primera, una aplicació deficient dels acords que va haver-hi entre patronal i sindicats i que van donar lloc al Pla de prevenció de riscos de Catalunya; la segona, una falta d'impuls decidit als acords que han fet de manera autònoma les parts; la tercera, un absentisme en la seva funció o una relaxació de la seva funció d'inspecció i control i seguiment en aquest tema, i quarta, tot això, com sempre, es veu clarament reflectit en la seva actitud davant dels pressupostos, que segueixen, any rere any, congelant-se, i, per tant, perdent poder adquisitiu.

De tots els punts que corresponia, l'any 97, portar endavant del Pla de prevenció de riscos, vostès han deixat tot un seguit de coses sense fer. Temes de coordinació administrativa: establir nexos de coordinació entre Indústria, Comerç, Turisme, Sanitat i Seguretat Social, Medi Ambient i Treball; era l'objectiu a.1.2. Aquí, per exemple, jo tinc un programa de prevenció de riscos laborals, que organitza l'Escola d'Enginyers, on hi ha fins i tot l'Instituto Nacional de Seguridad e Higiene en el Trabajo, i el Departament de Treball no hi apareix; i hi ha la PIMEC, i hi són altres departaments de la Generalitat. No es coordinen entre vostès, segueixen sense coordinar-se. No han subscrit el protocol, no responen a les necessitats administratives, han fallat en algun dels punts de potenciar els serveis de prevenció, de prevenir l'aparició de danys derivats del treball, com campanyes informatives, identificació de danys en la salut, l'elaboració d'un índex de diferents models de gestió preventiva, disseny d'un pla de formació de delegats de prevenció o la millora dels sistemes d'informació preparant l'enquesta de condicions de treball.

Això són alguns dels elements que els agents socials diuen: «escoltin, estaven en el Pla de prevenció de riscos, i vostès no els estan posant en marxa». I, per tant, estem que, això que és el *best seller* d'avui, dels que ens toca intervenir, que és aquest llibret verd del Pla de prevenció de riscos, doncs, això que estava plantejat no s'ha posat en marxa de manera suficient.

No han, tampoc, impulsat l'acord Pimec - Comissions - UGT, que establia un pla de prevenció a la petita i mitjana empresa —un dels factors—, i les diferències que existeixen entre les multes i sancions proposades per la inspecció, les confirmades pel servei territorial, les que finalment, en un recurs d'alçada, acaba conformant el director general de Relacions Laborals i Seguretat i Condicions de Treball, i les que finalment s'acaben

cobrant..., aquest trànsit fa que realment sigui poc..., o que no sigui dissuasiva la no-prevenció de riscos laborals. I la congelació dels pressupostos és un mal endèmic que venim discutint any rere any.

Amb tot això —i per acabar, senyor conseller, aquesta primera intervenció—, els diria que vostès tenen responsabilitats en aquest tema; que veiem que una altra vegada es perd el to, la importància política d'aquest fet, i, en conseqüència, es produeix un repunt de la sinistralitat que té una expressió gravíssima en el creixement dels accidents mortals, que fa que aquest hagi de ser una altra vegada un punt de prioritat del seu Govern.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene en el treball

Correspon, en segon lloc, la intervenció de l'onzè punt de l'ordre del dia, és a dir, interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene en el treball. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. Presentem la interpellació amb l'objectiu d'articular un debat, un debat que ha de ser constructiu. Primer, cal dir que agraïm que tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa - Els Verds hagin tingut també la iniciativa de presentar aquesta interpellació, perquè així farem un debat més col·lectiu, i un debat més enriquidor.

Quan parlem de seguretat i sinistralitat, accidents laborals, des del nostre punt de vista, cal fer un debat que sigui constructiu, un debat serè, però aquestes característiques del debat no han de ser contradictòries amb la crítica de l'actuació del Govern: des del nostre punt de vista, la falta, en aquest moment, d'agilitat, de dinamisme, la necessitat de més recursos per aplicar el Pla de prevencions de riscos laborals. Som conscients que un model de creixement, un model de producció que busca el màxim benefici, al costat del *todo vale*, és una de les causes de l'augment, la principal causa global d'augment de les situacions de risc que avui pateixen els treballadors i les treballadores del nostre país.

Per nosaltres, la precarietat i la temporalitat no són una bona companyia de la seguretat laboral; això és una dada, és una estadística que en el mateix Pla de prevencions està situada. És clar, si es continua fent —és una reflexió que nosaltres pensem— una política econòmica i una traducció d'aquesta política econòmica en la política laboral que crea flexibilització, que crea precarietat, que afavoreix el prestamisme laboral, no s'està actuant de forma positiva sobre un dels factors, no l'únic, però sí un dels factors que creen inseguretat laboral i que creen condicions perquè els treballadors pateixin la inseguretat laboral.

La interpretació de les xifres demostra, com deia el diputat Rañé, que hi ha un augment major d'accidents amb baixa, una taxa major que l'increment de l'activitat econòmica, i això, per nosaltres, és indicatiu que les situacions no estan canviant de forma positiva. Continuem en una situació desfavorable per als treballadors, i en aquest sentit nosaltres tenim una gran preocupació, i ha sigut el motiu pel qual des del Partit dels Comunistes i des de la Unitat d'Esquerrers hem volgut presentar aquesta interpellació, i som conscients que cadascú hi ha de posar de la seva part; ja deia que era un debat constructiu: cadascú hi ha de posar de la seva part. L'Administració, sent més àgil, més efectiva, i amb més voluntat política; en un tema com la seguretat, mai es pot dir que s'ha fet suficient: cal fer molt més. Els treballadors i les treballadores, amb els seus sindicats, amb els sindicats, difonent cultura de seguretat, preocupació entre el col·lectiu de treballadors de major risc.

Però, sobretot, hi ha una cosa que és, per nosaltres, claríssima, i és que els empresaris han d'invertir en seguretat, i, per tant, els empresaris de la gran, mitjana i petita empresa han de ser conscients que han de reduir beneficis en favor de la qualitat de vida dels treballadors. Això és una prioritat, i és el principal per fer una política cap a la seguretat laboral. Si comparem les xifres del 96 i 97, es demostra que hi ha un augment, com deia, d'accidents amb baixa, i un manteniment dels accidents greus: el 96, 1.494; el 97 hi ha una petita disminució dels accidents greus, 1.458, però, en canvi, entre el 96 i el 97, hi ha un augment dels accidents mortals. Tothom sap que un accident greu es pot convertir en accident mortal en funció de la mala o bona sort. I, per tant, la traducció que fem d'aquestes dades, primer, de l'augment d'accidents amb baixa, és que continua la inseguretat, i, greus i mortals, és que la situació es manté. Per tant, la traducció que nosaltres hem de fer és que sí tenim marc legal; sí tenim un consens de pla de prevenció, però no veiem encara canvis positius en la situació. Segon, que augmenta l'activitat productiva, però augmenten els accidents i les situacions de risc, perquè, per nosaltres, el més important és intervenir sobre les situacions de risc a les empreses i al treball. Sobre les situacions de risc, que, després, en funció de diferents factors, es converteixen en accidents. Per tant, per nosaltres, el creixement de la productivitat no pot ser excusa per al manteniment o l'augment d'accidents, perquè, per nosaltres, el creixement ha de ser un creixement de qualitat.

I una última interpretació que fem de les dades és que cal fer una ofensiva que dinamitzi l'Administració, que desenvolupi la normativa preventiva, i centrar més l'atenció social sobre la sinistralitat laboral. I és en aquest punt del debat on volem interpellar el senyor conseller. Volem fer que aquest debat es pugui convertir en una valoració de com s'està aplicant el Pla de prevenció. Si tenim recursos suficients, nosaltres pensem que no, que encara hi ha..., tenim congelades les partides de seguretat laboral, o fa falta més inversió, més recursos, mai és suficient, com deia abans. I també hi ha mesures d'aquest Pla que ja haurien d'estar funcionant i no ho estan: el telèfon únic d'informació i asses-

sorament, l'acreditació de serveis hospitalaris en patologies laborals, l'adaptació de l'estructura de la Comissió Interdepartamental de Seguretat i Salut Laboral a l'aplicació del Pla, la dotació del 70% dels centres de formació professional, de professionals, de professors formats en seguretat i salut laboral per fer una eina d'educació en seguretat i salut laboral en els centres de formació professional; disseny i validació d'una enquesta catalana de condicions de treball relacionada amb la seguretat i salut laboral... També ens agradaria conèixer les mesures per garantir la intervenció dels tècnics de seguretat, si s'estan donant o no les autoritzacions necessàries...

Volem fer un debat amb l'objectiu de dinamitzar el Pla de prevenció. Per nosaltres, aquestes mesures, segons el Pla, haurien d'estar funcionant. La pregunta és: per què en aquest moment no estan funcionant? La valoració que fem avui des del Partit dels Comunistes, i també en la nostra expressió, en la nostra nova formació d'Unitats d'Esquerrers, i que consti que volem canviar aquesta valoració, és una valoració no positiva. Nosaltres creiem que encara hi ha passivitat, que hi ha manca de recursos, i que fa falta molta més voluntat per solucionar els problemes.

Aquesta valoració pot ser interpretada com una valoració instrumental, una valoració partidista, però en aquest tema nosaltres no fem partidisme: en aquest tema fem propostes, treballem tots junts per solucionar la seguretat, per solucionar els problemes que avui pateixen els treballadors. Per tant, no és una interpretació d'aquestes característiques. El que és cert és que, aquesta valoració que fem nosaltres, també l'estan fent els treballadors i les seves organitzacions, en definitiva, els afectats per la situació. Recentment, la Federació de la Construcció de Comissions Obreres, un dels sectors més afectats per la inseguretat i la sinistralitat, ha realitzat un estudi, després d'haver visitat 1.500 centres de treball –1.500 centres de treball–, i les seves conclusions, de l'estudi de la Federació de la Construcció de Federacions Obreres, és, primer, que l'eventualitat i la subcontractació, que la subcontractació crea un buit de control, en aquests moments, afecta de forma negativa la seguretat laboral; que en el sector de la construcció l'eventualitat és del 90% –del 90%– dels treballadors que estan al sector de la construcció, el sector en què més accidents hi ha. Sabem que la temporalitat és un factor de risc. Segona conclusió: un de cada quatre treballadors pateix un accident amb baixa durant l'any, i en el sector de la construcció hi ha 88 accidents diaris; segona conclusió de la Federació de la Construcció. Però el que és més preocupant d'aquest estudi és que en el 70% de les obres dels centres de treball no hi ha les condicions mínimes de seguretat: en el 70% dels centres de treball.

Per tant, la valoració que nosaltres fem, la pregunta és: com s'està aplicant el Pla? Quines mesures adoptarà el Govern per dinamitzar el Pla...?

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps; tindrà torn de rèplica.

El Sr. Lora i Lillo

Perdoni, senyor president. Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació a Consell Executiu sobre salut laboral i prevenció d'accidents en els llocs de treball

Per exposar el quinze punt de l'ordre del dia, la interpellació sobre salut laboral i prevenció d'accidents en els llocs de treball, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per presentar la interpellació, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el nostre Grup tindria interès que aquest fos un debat atípic, que no fos el típic debat de Govern-oposició, on uns presentem unes dades, l'altre ho justifica amb unes altres, diguéssim, per intentar evitar l'esgrima o la dialèctica parlamentària en una qüestió com la salut i la seguretat laboral.

És per això, senyor conseller, que, en primer lloc, nosaltres li oferim el consens, la recerca del consens entre tots els grups parlamentaris, per tal que aquestes qüestions puguin ser qüestions, per com d'importants i dramàtiques són, que escapin –hi insisteixo– de la típica dialèctica entre Govern i oposició, per tal de trobar entre tots una resposta adequada, consensuada, suficient, que permeti acabar amb el que nosaltres creiem que és un mal endèmic del nostre mercat de treball i del nostre sistema productiu.

Aquesta és la nostra primera afirmació: és a dir, intentar evitar una falsa polèmica o una falsa instrumentalització d'aquesta matèria, intentar trobar entre oposició i Govern, en primer lloc, a nivell parlamentari, i evidentment, després, en el diàleg entre el Govern i els agents socials, aquells instruments, aquells recursos, aquells marcs suficients que ens permetin començar a reduir la sinistralitat laboral, i començar a afrontar d'una manera decidida aquesta qüestió.

I és per això que moltes de les dades que jo donaré –i moltes abans ja les han expressat tant el senyor Rañé com el senyor Lora– no són dades comparatives, sinó que intentaré explicar, sobretot, dos grans conceptes, i sí, dues grans conclusions. La primera és que, d'ençà del 94, que segurament és l'any on es produeix una reducció de la sinistralitat laboral més emblemàtica, i que és l'any, diguéssim, que segueix tot un procés de recessió dels accidents laborals, ens hem trobat amb un període d'increment.

Si l'any 95 la Direcció General de Relacions Laborals afirmava que l'augment de la sinistralitat laboral, en nombres absoluts, abraça tant les malalties professionals com els accidents de treball de tot tipus, l'any 97 podem fer aquesta mateixa afirmació. Els accidents s'han incrementat, i s'han incrementat notablement.

Les malalties professionals s'han incrementat, i això, paradoxalment, es dona en uns moments on s'ha aprovat a nivell de Congrés de Diputats la Ley de prevenció de riesgos laborales, i on a Catalunya s'aprova el Pla de prevenció de riscos laborals. És a dir que es dona una paradoxa: després de tot un decreixement de la sinistralitat, després de l'aprovació de tot un seguit d'instruments legislatius, diguéssim, i d'actuació per part de l'Administració, i un d'ells consensuat amb els agents socials, ens trobem davant d'un increment dels percentatges.

I a partir d'aquí cal analitzar... En primer lloc, abans d'entrar en la segona conclusió, m'agradaria, sí, donar unes dades que els altres companys no han donat. Ho dic per tampoc repetir percentatges o índexs que ja s'han donat. Per nosaltres, un dels tres aspectes negatius d'aquest increment de la sinistralitat, a part, diguéssim, del seu increment general, amb tots els seus factors, seria que hi ha un canvi, també, en el que fa referència al sexe i l'edat: el nombre d'accidents laborals en les dones s'incrementa, i el nombre d'accidents laborals de joves dels setze als vint-i-quatre anys s'incrementa. Dades que, si ara és preocupant l'evolució d'aquestes, tenen encara aquest to més preocupant en aquests dos sectors. I, evidentment, s'incrementen també els accidents laborals en el sector serveis, això, segurament, va lligat a l'increment del pes de tot aquest sector dins el nou conjunt de la nostra economia, però també a nivell de territoris hi ha un increment de les taxes de sinistralitat per a les respectives comarques.

És a dir que estem en una situació on, d'alguna manera, els accidents laborals ens desborden, ens desborden estadísticament, ens desborden des del punt de vista del territori, ens desborden des del punt de vista de les franges d'edat, i de les franges, també, del tipus de sexe. I, evidentment, estem parlant no tan sols d'un cost social important, d'un cost que afecta la nostra economia, la nostra producció, d'un cost personal i humà molt dur, sinó que també estem parlant de pessetes. La mateixa Conselleria, a una pregunta que va fer el nostre Grup, ens contestava que el nombre de jornades perdudes l'any 94 era de 2.739.936, amb un cost total directe de 29.240 milions de pessetes, i un cost indirecte –segons els mateixos criteris que la Conselleria ens contestava– al voltant dels 220.000 milions de pessetes. És a dir, que estem parlant que els accidents laborals, a casa nostra, representen uns costos, directes i indirectes, altíssims.

Davant d'això, què cal fer? Doncs, jo crec que aplicar el Pla de prevenció de riscos laborals. Hi ha un bon instrument, és un instrument consensuat, però evidentment és un instrument que en aquests moments, en la seva execució, es comencen a evidenciar certs déficits.

El primer és la tasca inspectora: d'inspeccions, l'any 96, a Catalunya, se'n van realitzar 15.160, visites d'inspecció, i l'any 97 se'n van realitzar 13.269.

En segon lloc, la informació i formació en les empreses, en la prevenció de riscos laborals, és del tot insuficient. De formació, no se'n realitza, segons les enquestes aportades pels sindicats, al 71,3% de la gent assalariada, i sí al 28,7. Els comitès de seguretat i salut laboral

s'han constituït al 45,2%; no s'han constituït en el 54,8%. Avaluació de riscos, sí o en procés, el 12,1; no, el 87,9. O, fins i tot, la mateixa Administració: en el conjunt de la Generalitat tan sols es disposa de 44 manuals d'autoprotecció i un pla d'emergència, que corresponen a 45 immobles, dels quals sols en 9 estaven implantats.

Tot això són dades de la mateixa Conselleria –hi insisteixo– de Treball. Si aquestes són les dades, si aquestes són les xifres, si aquesta és la realitat, i a tots això ens preocupa, i tots tenim la voluntat de no fer-ne, d'això, un ús partidista o instrumental, en el que és la relació entre Govern i oposició, caldria veure com entre tots som capaços de trobar-hi mesures concretes.

Hi insisteixo: cal aplicar el Pla de prevenció de riscos laborals, per tal de reduir la sinistralitat, i això no tan sols exigeix, en primer lloc, diàleg, consens i participació, sinó que també exigeix –i no ens enganyem– recursos i mitjans: si les dotacions pressupostàries baixen, si el nombre de visites mèdiques per evitar malalties professionals disminueix, si el nombre d'inspeccions disminueix, difícilment nosaltres podrem reduir la sinistralitat laboral o podrem evitar les malalties professionals.

El Departament de Treball disposa, en aquests moments, d'un pla; el Departament de Treball disposa, en aquests moments, d'un organisme, com és la Comissió de Seguretat i Salut en el Treball, que cal potenciar en les seves tasques i, sobretot, donar compliment als seus acords; el Departament de Treball disposa, evidentment, d'un pressupost migrat, i el Departament de Treball disposa –disposarà, d'aquí a molt poc temps– de tot un debat pressupostari, en el qual el nostre Grup –i jo crec que la resta de grups de la cambra– podem estar perfectament oberts a intentar treballar quines són les xifres i les partides que ens permetin poder resoldre aquesta situació. Però també deia abans que el Departament de Treball disposa d'uns compromisos, té uns compromisos, i en el Pla de prevenció de riscos laborals, evidentment, ni es produeix la coordinació administrativa necessària, ni Educació ni Ensenyament han desplegat tots aquells compromisos que tenien amb el Pla, i totes aquelles qüestions que el mateix Departament de Treball ha anat desplegant o són parcials o s'ha evidenciat que el seu impacte, en aquesta matèria, és del tot insuficient.

Nosaltres creiem que reduir la sinistralitat laboral és un objectiu possible. És un objectiu possible si, en primer lloc, hi ha voluntat política; en segon lloc, si som capaços, tots plegats, de trobar els instruments i aportar-hi els recursos i els mitjans suficients, i, sobretot, si creem aquells marcs reals de participació que ens permetin que la formació i informació, la sensibilització i educació, la investigació en aquestes matèries, siguin un fet.

Vull acabar la meua intervenció com l'he començat: senyor conseller, el nostre Grup –i, pel to que he vist, la resta de grups parlamentaris, i el mateix senyor Fidel Lora ho deia, ho expressava– estem oberts a poder discutir seriosament, constructivament, aquesta qüestió. No creiem que avui correspongui fer un debat sobre contrast de xifres amb relació a Espanya, nosaltres amb

relació a Europa, per veure qui ho fa millor o qui ho fa pitjor, ni creiem que correspongui un debat de justificació o d'atacs innecessaris; creiem que el que correspon és veure com ens en sortim, entre tots plegats, respecte a aquesta situació, ja que no parlem només de costos, de diners, sinó que, sobretot, parlem de persones i del que representen per a aquestes persones els accidents laborals. És per això que el convidem al consens i, sobretot, tenint com a primer punt de partida d'aquest consens el Pla de prevenció de riscos laborals.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a les tres interpellacions, té la paraula l'honorable senyor conseller Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats... Senyors diputats interpellants, abans que tot voldria agrair-los el to, diguem-ne, respectuós. Senzillament, jo voldria correspondre'ls, a tots vostès, en aquest mateix to, i, a més..., bé, vull dir, perquè, si al llarg del debat, de vegades producte de característiques més personals, poses un to, diguem-ne, que pugui considerar-se no corresponent al de vostès, en tot cas no és producte de la voluntat, sinó del temperament. Però, i sobretot, responen també a una voluntat de consens, se'm deia, se'ns ha dit, i les diferents manifestacions han anat per aquest sentit, amb una voluntat de trobar solucions i de trobar punts de coincidència i consens sobre aquesta qüestió que a tots ens preocupa, i que hauria de ser –em sembla que alguna referència s'hi ha fet, abans, també– una qüestió poc partidista.

Això, malgrat que jo cregui oportú fer referència a algunes precisions numèriques, dit així, dins d'aquest to de contrast d'aportacions. Per una banda, la sinistralitat, el nombre de sinistres, d'accidents, no respon a un model plenament o únicament determinista; hi juguen també factors aleatoris –s'ha dit abans en una de les intervencions. Dit d'una forma planera: pot coincidir perfectament un increment de mesures preventives –per part de tots plegats, per part del Govern, de formació, d'informació, d'estudis, de campanyes de sensibilització–, això pot coincidir amb un augment de la sinistralitat. Perquè hi han factors erràtics, o hi ha una major activitat econòmica, i és evident que, si hi ha major activitat econòmica, l'economia rutlla més, hi ha més activitat a les empreses i, per tant, hi ha més probabilitat, diguem-ne, de nombre d'accidents.

La sinistralitat ens preocupa a tots, i comparteixo claríssimament la preocupació de vostès. Permetin-me dir-los una cosa: que la tendència històrica és força positiva, amb algunes dents de serra, dents de serra que poden ser atribuïdes a alts i baixos, a alts i baixos de l'activitat econòmica, i es noten unes dents de serra, o també a factors d'aquests que en diem erràtics o aleatoris. Però la tendència –i permetin-me que hi faci referència–, per exemple, a l'any..., des de l'any 89 –i ho dic perquè també hi ha fet referència un de vostès–, que

és un any que el Govern de la Generalitat signa un acord amb Comissions i UGT, unilateralment, doncs, per escometre tot un pla d'actuació contra la sinistralitat, d'una forma consensuada. És un acord important, que fins i tot va merèixer la petició de dimissió d'aquest conseller per un editorial d'un diari, per haver-se atrevit a signar un acord només amb sindicats –Comissions i UGT–, sense les patronals. La veritat és que les patronals, al cap d'un any, més o menys, es van afegir..., van sumar-se a l'acord –amb petites reserves–, perquè l'acord, diguem-ne, era important, era un avenç, era progressiu, però no era cap barbaritat, com s'ha demostrat. Perquè, a partir de l'any 89, que és el moment que es signa, la baixa –amb aquestes dents de serra que els deia– de la sinistralitat ha estat a tots els accidents, a totes les classes d'accidents, tant els greus, com els lleus, com els mortals, com la seva totalitat.

Per no cansar-los amb xifres, només entre l'any 89 i el 97, el total d'accidents lleus va disminuir de 15.600 i escaig; els greus, en 775; els mortals, en 40, i els greus més mortals, en 815, i el total en 16.500. Per tant, en xifres absolutes, i en índexs, també, han disminuït, perquè han passat, segons l'EPA –hi han dos formes de calcular els índexs d'incidència: segons s'agafi la població ocupada, sigui l'afiliada a la seguretat social, dades del Ministeri de Treball, o siguin les de l'EPA, enquesta de població activa–, segons l'EPA, l'índex ha passat, de l'any 89, de 89,6 –és cada 1.000 treballadors, recordo, els índexs d'incidència–, ha baixat a 76,1 l'any 97 –i segons el Ministeri de Treball, les mateixes dades, és a dir, segons els afiliats a la Seguretat Social, han baixat del 87,3 al 72,3.

Per tant, la tendència és clara, i aquell acord va ser molt positiu, per entendre'ns, i jo crec que hem de continuar per aquest camí. És cert, i s'ha dit abans, que l'any passat es va produir un increment en el nombre absolut d'accidents: va créixer en un 9,1%. No obstant això, permetin-me també destacar –igual com haig de reconèixer els elements que hagin sigut negatius, com aquest increment dels accidents totals– que els greus van disminuir un 2,4%; en canvi, els mortals van tenir un increment d'un 24%, una xifra més petita. I la suma de tots dos –i això és important, des del punt de vista de l'anàlisi–, la suma dels greus més els mortals, va disminuir tant en índexs com en nombre absolut –fins i tot en nombre absolut, malgrat el creixement econòmic–, la suma d'accidents greus i mortals va disminuir –concretament, va disminuir en 2. Però podríem parlar, per tant, d'estabilitat, dins d'un moment de creixement econòmic. I això té importància –i permetin-me que ho destaquï– perquè, des del punt de vista pràctic, els accidents greus i mortals tenen el mateix origen i, per tant, s'han de considerar globalment.

Vostès em poden dir: «Home, vostè juga amb això, en aquest moment, perquè és un element favorable...» Escolti, això són les xifres de l'any passat, de l'any 97. Si agafem els dos primers mesos d'enguany, veuríem, en canvi, que s'ha canviat, fins al moment, les xifres. Diguem que han augmentat els accidents greus, i han disminuït els mortals, tant el gener com el febrer. Per tant, diguem-ne, és un element que, dins d'un context de desenvolupament econòmic, hi ha aquests elements

de tipus erràtic; en tot cas, la millor consideració és considerar greus i mortals conjuntament, perquè l'origen, en aquest cas, és el mateix. L'altre ja és un element d'aleatorietat, que algun accident greu pugui convertir-se, per desgràcia, en un accident mortal.

Finalment, per tant, podem dir que, quan s'analitza la sèrie històrica d'estadístiques sobre accidents de treball, podem comprovar que hi ha hagut un increment important del PIB –i, consegüentment, un increment de l'activitat de les empreses– al mateix temps que s'han incrementat les taxes d'accidents.

Sí que voldria fer referència –perquè és cert, és cert– a un dels elements que s'ha posat aquí de manifest, que és que hi ha més accidentalitat, hi ha més índex d'accidentalitat, als contractes eventuais que als contractes fixos. I, concretament, comparant..., tenim les xifres del 96 i 97, hi ha poca variació d'un a un altre, d'un any a un altre, però, en resum, l'any 96 l'índex dels contractes fixos era –l'índex d'incidència– de 59,7, mentre que el dels contractes eventuais és de 104,2. I el 97 aquestes mateixes xifres són 54 i 122. Més o menys, es dobla l'índex d'incidència dels contractes eventuais respecte als contractes fixos. Per ser rigorosos, una vegada constatat que això és així, s'hauria de veure si això cal atribuir-ho exclusivament a la naturalesa de contractes temporers, de contractes eventuais, o també, com una part de l'explicació, si és perquè aquestes modalitats de contractes estan concentrats en sectors que tenen més perillositat. Per exemple, la construcció: ja acaba de dir, també, em sembla, el senyor Lora, que a la construcció hi ha un índex molt elevat de treballadors temporers, i com que a més és un sector amb especial perillositat, per la seva pròpia naturalesa, podria explicar, també, aquest major índex.

Bé, jo no els voldria cansar amb més dades –en tinc aquí moltes més–, sinó entrar en alguna altra de les qüestions que vostès han plantejat, i concretament, em sembla, el Pla de prevenció de riscos, perquè és la pedra de toc de la nostra actuació com a Govern català. Voldria recordar que fou consensuat el juliol de l'any 96, o sigui després d'haver estat aprovada la Llei de prevenció de riscos a nivell de l'Estat; per tant, amb el coneixement de quina era la Llei, perquè la Llei estava ja vigent. Dissenyà els trets de l'actuació de tots plegats fins a l'any 2000. És un pla a cinc anys vista, i fixa una prioritat de la cultura de la prevenció en lloc de l'actuació sancionadora, en lloc, o sigui com a prelació, com a..., és la cultura preventiva, no és que no s'hagi de sancionar. Suposa un acord tripartit per formular els criteris, per impulsar la detecció de riscos, per avaluar-los, per detectar els efectes dels accidents i per establir mesures correctores o evitadores. Té tres grans objectius estratègics: la millora de la implicació dels agents socials, la promoció de la seguretat i salut laboral, i el perfeccionament dels sistemes d'informació en la detecció dels danys derivats del treball. I té quaranta-dos objectius operacionals que concreten la política preventiva sota la forma de programes concrets. I, a més, s'emmarca en quatre grans àrees o línies d'actuació. Voldria aquí fer esment que la prevenció és el resultat, moltes vegades, d'una activitat multidisciplinària, o sigui, que per això ens podem trobar un programa que

estigui en més d'una àrea, perquè, diguem-ne, té més d'un d'aquests components. Concretament, aquestes quatre grans àrees són: la de recerca, que tracta d'augmentar els coneixements en temes específics de seguretat i salut laboral; la de promoció, totes les activitats per fer arribar els conceptes i coneixements a la població treballadora, en general, o alguna, diríem, o a determinats col·lectius en particular; la d'assessorament, per donar resposta a les peticions o consultes que s'hagin fet, o l'actuació sectorial específica –l'altra quarta gran àrea–, que són les activitats que tracten d'exercir un control sobre un tema o un sector concret per tal d'obtenir-ne un resultat prefixat.

Permetin-me dir-los, una vegada enumerats els trets fonamentals característics del Pla de riscos, que va ser consensuat –i això és important– i va ser, per tant, una reedició del pacte que vam fer l'any..., l'any 89, però amb una variant, que en aquest cas el consens ja va ser també amb les patronals; per tant, va ser de tots els membres del Consell Català de Salut Laboral, doncs, és una reedició de voler treballar tots plegats i conjuntament.

I permetin-me fer una afirmació de tipus genèric –hi podria haver algun element de què, en tot cas, vostès disposin que pogués posar-ho en dubte–, que és que el Pla s'està complint –el Pla s'està complint. I el Pla no es deixa de complir per manca de disponibilitat econòmica. O sigui, el Pla, diguem-ne, està periodificat, està temporalitzat, i amb compromisos a adquirir l'any 99, l'any 2000, l'any 98, etcètera, etcètera. És a dir, segons les meves informacions s'estan complint els compromisos adquirits.

Vostès em podrien dir..., vostès em poden dir, en certa manera ja ho han estat dient, que s'hauria d'intensificar l'acció, diguem-ne, accelerar-la, avançar-la, perquè veiem que augmenten els accidents, i és cert que aquest últim any 97 amb aquestes matisacions han augmentat els accidents lleus, però, diguem-ne, els greus més mortals estan estabilitzats, però, vull dir, prenem-ne bona nota, actuem contra ells, i, per tant, accelerin en aquest sentit.

Per tant, a veure, una de les referències que han fet vostès, i per no descuidar-me un element essencial, ha estat..., algú de vostès –no recordo qui– ha fet referència a l'acord que es va fer entre Comissions Obreres i UGT i la Pimec, l'acord que se'n diu ABSS, eh?, Acord bàsic de seguretat i salut laboral. Doncs, miri, aquest tema, l'estem, diguem-ne, negociant amb ells, el tenim, jo diria, relativament avançat, i espero poder rematar aquestes negociacions tot just estiguin acabades –acabades– aquestes que portàvem en aquest moment entre mans, que eren per al Pacte per l'ocupació, que han estat, diguem-ne, ocupant els nostres esforços, les nostres preocupacions i que, fins i tot –i ho dic així ben sincerament–, un acord sobre l'ABSS dins del marc de la negociació global del Pacte per l'ocupació hauria pogut, al nostre entendre, segurament amb la seva coincidència temporal, hauria pogut enterbolir o dificultar el Pacte global per l'ocupació i, per tant, diguem-ne, serà la prelació per part nostra almenys de donar-hi resposta immediata. Ja dic que les negociacions estan avançades i aquesta és la nostra intenció dins d'aques-

ta voluntat, que m'ha semblat..., vaja!, que ha sigut formulada molt explícitament per vostès i..., que és d'intentar cercar el consens. I, per tant, la voluntat d'aquesta Conselleria seria donar també nous recursos econòmics –nous recursos econòmics– no compromesos, que quedi clar, perquè el Pla..., els compromisos del Pla de prevenció de riscos pactats s'estan fent, però llavors s'ha plantejat un acord interprofessional entre els sindicats i patronal, i també per..., diguem-ne, per fer acció addicional, i, per tant, requerint a l'Administració, de nou, recursos, hi ha aquesta disposició, en principi, a fer-ho, però és una obligació que no teníem i que estem en disposició d'assumir-la.

Jo, senyor president, perdoni'm, no li he preguntat el temps de què disposava i en estar acumulat, diguem-ne, no sé si..., bé, llavors contestarem algunes de les altres qüestions específiques que s'han plantejat.

El Govern té responsabilitats, és cert. Tenim responsabilitats els empresaris, en tenen els governs, en tenen els agents socials. Jo..., la meua resposta és que estem fent el que ens marca la llei i marquen els compromisos adquirits en el Pla de prevenció de riscos. I, per tant, accepto, en tot cas, la voluntat d'accelerar-ho de comú acord, eh? Se'n deia..., diu: «No hi ha suficient coordinació entre els diferents departaments de l'àrea de la Generalitat.» És possible que es pugui donar algun element en què s'escapi això. Malgrat tot, la coordinació es planteja i s'estableix a la Comissió Interdepartamental de Seguretat i Salut Laboral, que és, precisament, l'organisme creat *ad hoc*, específicament, per senzillament posar de comú acord les actuacions que ha de portar després cada Departament des de la seva responsabilitat. Ara bé, és un organisme de coordinació. L'execució després la realitza cada un dels departaments afectats dins dels àmbits de les seves competències, o sigui, no lleva competències sinó senzillament cadascú les executa dins de la visió global posada de manifest dins de la Comissió Interdepartamental.

El senyor Lora deia, per exemple, «la precarietat o la temporalitat és negativa». Hi estic d'acord. He intentat contestar abans amb aquells índexs que ens diuen que estan de l'ordre que dupliquen, els contractes d'aquesta característica, la sinistralitat. I, per tant, és un dels sectors que haurien de ser prioritàris en les nostres preocupacions.

Bé, en tot cas, permetin-me, perquè s'ha fet referència a actuacions que sembla que la nostra dedicació no era, diguem-ne, la promesa. Jo tinc aquí els plans, les actuacions del Departament de Treball durant els anys 97, l'últim exercici, i durant l'any 98. S'han fet 9.300 visites a centres de treball durant l'any 97, i s'han admès 6.041 informes. En cursos de prevenció de riscos laborals s'han fet 13 cursos superiors dirigits a professors de formació professional i d'ESO, 158 cursos bàsics i monogràfics, i 244 jornades tècniques, seminaris i conferències. Quant a medicina preventiva s'han realitzat 10.182 reconeixements mèdics que van afectar 1.079 empreses.

Perdonin-me..., tinc també aquí dades sobre les malalties professionals. És cert que hi ha més malalties professionals; de fet, no és que hi hagi més malalties pro-

professionals, és que es detecten més malalties professionals detectades com a tals. Perquè les malalties ja hi eren, el problema és que aquestes malalties, precisament potser, en no haver-hi una acció suficientment intensa des del punt de vista de seguretat laboral passaven com a malalties comunes. O sigui, no és que hi hagi un increment de la sinistralitat, en aquest cas, de malalties, sinó una major detecció i, per tant, també una major cobertura social.

Com a programes específics, hi ha hagut una actuació específica d'empreses d'alta accidentalitat; per exemple, la campanya del sector de la construcció, que la venim mantenint des de fa diversos anys i que té una subvenció de 20 milions de pessetes específica, adreçada a elles, atorgada a la Comissió de Seguretat i Higiene de la construcció de Catalunya. Una campanya també d'informació als empresaris del sector agrícola que compren maquinària, als quals se'ls trameten recomanacions de prevenció quan donen d'alta la maquinària d'agricultura. Hi ha un seguiment de l'accidentalitat a les empreses de treball temporal, hi ha el seguiment dels treballs amb risc d'amiant, el seguiment dels treballs amb risc per clorur de vinil, i el seguiment del reglament sobre el soroll, i l'estudi pel càncer ocupacional a Catalunya. Diguem-ne, això són actuacions sintètiques, fetes durant l'any 97.

Per a la programació de l'any 98, està prevista la participació en 41 programes, dels quals 9 són programes de recerca, 16 de promoció, 9 d'assessorament i 7 són programes d'actuacions sectorials específiques, dels quals 20 són comuns als quatre centres de seguretat i higiene que hi han, diguem-ne, a les quatre capitals territorials i 21 són específics dels territoris.

I ara sí, senyor president, veig que s'ha acabat el temps...

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Senyor conseller, tindrà torn de rèplica. Per al torn de rèplica, té ara la paraula el diputat senyor Rañé, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo també li agraeixo el to respectuós, però hem de coincidir tots que un to respectuós no vol dir un to baix, eh? Vull dir..., en el sentit que m'ha donat la sensació, en tota la seva intervenció —no sé si ha estat pel to, més aviat no, era pels continguts, perquè he parat bastant atenció—, m'ha semblat que hi havia un to massa resignat. Ens ha estat explicant alguns elements erràtics, estadístics i aquesta situació..., i els instruments de mesura d'una situació no són mai l'explicació de la situació. I el fet que un tema sigui difícil, per a l'únic que ha de servir és per esperonar-nos a actuar amb més profunditat. Ens pot ajudar a conèixer la situació, però la resolució passa per les actuacions, i, en aquest sentit, és evident que sembla molt més important que, a més a més que fem un bon diagnòstic, li donem una bona sortida. I és en aquest sentit que jo crec que, si més no, hauríem de fer

una cosa... Vostè ha fet una cosa..., i ha dit: «Home, hem d'ajuntar i sumar greus amb mortals, perquè tenen la mateixa tipologia», etcètera. Sí i no, perquè per aquesta regla de tres per què ens parem amb els greus? El lleu és un accident que no va a més; alguns, és veritat, que són senzillament perquè a un li cau una peça al peu i li aixafa un dit; d'altres vegades ha tingut la sort que tenia el peu, no tenia el cap allà on ha caigut la peça. Si hagués estat un metre més enllà ja no era un de lleu, sinó que era un de greu o mortal. Per tant, el problema de la sinistralitat és un problema que no s'hi pot fer talls en el sentit de dir: «escolti, miri...», no, és un problema que s'ha d'analitzar globalment i s'ha de plantejar. Per tant, jo crec que no juguem amb els números perquè el problema és prou greu com perquè tothom el posem al damunt i, en tot cas, o l'analitzem en el sentit de veure quin és l'univers en què ens movem o jugar on plantejar el tema aquest de si són peres o pomes, doncs, no ens en sortiríem gaire. En tot cas, dir una cosa: és veritat que si analitzem la del 89 fins ara la tendència baixa, però si fem trams quinquennals o de diferents tipus, tenint en compte que des del 89 al 94 hi va haver una fase de creixement econòmic i després una recessió, etcètera, etcètera, i que hi ha tota una modernització de l'aparell productiu espanyol i català, doncs, d'alguna manera el que hauríem de veure és la tendència si més no prou representativa d'aquests últims quatre anys, on estem en una fase de creixement.

És per això que nosaltres diem que hi ha un problema i un problema important i una segona situació. Veiem amb preocupació que no hi ha prou dedicació a aquest tema. Senyor conseller, vostè diu: «Ara ens posarem a discutir sobre el tema de l'acord UGT - Comissions - Pimec.» Em sembla bé, però només una dada: aquest és un acord signat abans de començar les negociacions i que té vigència des de l'any 1996. Fa dos anys que està signat aquest acord. Les seves prioritats, doncs..., revisin-les, perquè si un acord social fet amb autonomia de les parts l'any 96 li toca entrar al tema de prioritats de la Conselleria l'any 98, doncs, no anem massa ràpid, no anem massa bé. Crec que s'haurà de plantejar una altra situació.

«El Pla s'està complint», diu vostè. Miri, hi han 42 objectius: 14 són per després d'ara; ens en queden 28. Sobre 14, es diu que no es compleix: això, si no em fallen els números, és un 50% de compliment, en el millor dels casos. I algunes coses han estat canvis substancials. El nou Pla de salut del Govern de la Generalitat ha obviat l'aparició, el desenvolupament, de nous centres de salut laboral lligats al Servei Català de la Salut, que és un element bàsic per detectar malalties professionals i per fer altres situacions d'atenció i prevenció en el tema de la sinistralitat laboral. Per tant, allò no tan sols hi ha un incompliment d'un 50% dels compromisos que corresponien a aquest any, sinó que a més a més hi han actuacions que són contràries a la línia que s'ha pactat. I, tot això, per una situació en què vostès no posen prou recursos en aquest tema.

Crec que hauran de continuar plantejant propostes en positiu, però han de modificar l'actitud, donar-li prioritat, a aquest tema, i...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

...només –i amb això acabo, senyor president– fer que les prioritats es transformin en actuacions i, sobretot, en pressupostos.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Hi han aspectes de la intervenció del senyor conseller que nosaltres valorem positivament. És cert que hi ha més detecció de malalties professionals i, per tant, també és cert que hi ha una major cobertura: no es tracta que hi hagi més malalties, sinó que en aquest moment hi ha detecció i, per tant, hi ha major cobertura.

Sobre les estadístiques, hi ha un aspecte que jo comentava a l'anterior intervenció que feia, i és que a nosaltres..., és cert que el que és notícia, d'alguna manera, malauradament és notícia, són els accidents, i més els accidents greus i mortals, però, sobretot, a nosaltres, estadísticament, el que ens interessa, el que hauríem d'avaluar, són sobretot les situacions de risc, intervenir sobre les situacions de risc. I, com vostè deia, la temporalitat és un dels factors que ajuden a la situació de risc. Al mateix temps, també hi ha una dada important que ha comentat el senyor Guillot i és que, clar, els joves s'incorporen al mercat de treball amb més inseguretat laboral. I aquesta dada l'hem d'apuntar: els joves s'incorporen al mercat laboral amb més inseguretat laboral. No anem cap endavant, anem cap enrere. Això, cal més intervenció. Quines propostes fem nosaltres? Què farem en el debat de la moció en el proper Ple?

Primer, agilitzar les propostes del Pla de prevenció, els 42 objectius operacionals. Què és el que deia, què és el que jo preguntava abans? És a dir, bé, hi han objectius que estan temporalitzats, al Pla. Per exemple, es deia: «Abans de l'any 98 s'acreditaran certs serveis hospitalaris de referència en patologies laborals.» La pregunta era: quins serveis, abans del 98 que situa el Pla, s'han acreditat? S'ha fet o no s'ha fet? Si no s'ha fet, per què? Quins problemes hi ha? Com podem ajudar a solucionar això?

Deia el Pla..., diu el Pla: «Abans del segon semestre del 97 el Departament de Treball posarà en funcionament un servei de telèfon únic per atendre les consultes relacionades amb la seguretat i condicions de salut en el treball.» Abans del segon semestre del 97. S'ha fet? Si s'ha fet, endavant, una bona valoració; si no s'ha fet, per què?

I, així, hi ha: «Abans de l'any 99 tots els centres públics de formació professional disposaran de professors/professores i monitors/monitores formats en seguretat i salut laboral, que actuaran com a elements dinamitzadors per a introduir aquesta matèria en totes les activitats docents.» Abans del 99. Quins passos ha donat ja

la Comissió Interdepartamental? Quins passos ha donat ja el Govern perquè això sigui, aquesta proposta sigui, una realitat?

Per tant, del que es tracta és de, punt per punt del Pla, veure en quin estat està, quines actuacions s'estan fent. Perquè la valoració que nosaltres fèiem era que hi ha part d'aquestes propostes que no estan en funcionament quan haurien d'estar en funcionament. I això és el que a nosaltres ens preocupa, i des d'aquest punt de vista discutirem en el proper Ple.

Una altra proposta: es tracta d'augmentar les tasques de control i inspecció. Per altra part, també, la necessitat de majors recursos per a la seguretat laboral. I, per finalitzar, nosaltres estem..., el Pla és un pla que ha sigut consensuat per les parts i, per tant, nosaltres pensem que és necessari un consens i fer una feina entre tots per anar millorant l'aplicació d'aquest Pla, perquè és el que nosaltres creiem fonamental: l'aplicació d'aquest Pla.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, jo, en el que menys interès tinc és a fer el joc de les dades, en aquest debat. Segurament, les dades són millors que el 89 però pitjors que el 94. Segurament són dades, les nostres, millors que moltes comunitats autònomes però pitjors que la mitjana europea. Però aquest debat no serveix per a res. Aquest debat, en aquesta qüestió, en aquesta matèria, jo crec que serveix per a ben poc. I fins i tot jo penso que hauríem d'intentar fer un debat entre tots plegats que fos comprensible, per exemple, per a una persona que ha patit un accident laboral. Fer un debat entre tots i proposar mesures que fossin comprensibles, intel·ligibles, per als familiars d'una persona que ha mort a partir d'un accident laboral. És a dir, fer debats que realment i socialment s'entenguin. Perquè el que no crec –hi insisteixo– que serveixi massa, entre nosaltres –i era la primera reflexió que jo volia introduir en la meua intervenció inicial–, és l'ús de la qüestió de la seguretat i salut laboral com un element, diguéssim, de govern - oposició, d'anar..., de justificació, o d'atac, per part d'uns o per part d'altres.

Miri, el Pla de prevenció ha estat insuficientment aplicat, i li faré la prova del nou. Aquest Pla de prevenció de riscos laborals no té una dotació pressupostària consolidada, no la té, no hi ha..., diguéssim, darrere d'aquest Pla no hi ha un pressupost. Ni un pressupost consolidat que agrupi diferents partides que puguin estar en diferents departaments o capítols del pressupost de despeses de la Generalitat.

En segon lloc, aquest és un pla que coincideix temporalment –per culpa de Maastricht, per culpa del que sigui– amb tot un procés de reducció pressupostària, i de minva dels pressupostos. I les partides pressupostàries dedicades a les dotacions en aquestes matèries han disminuït. Això vol dir que tenim un pla que, com a

mínim, d'entrada, objectivament, hi ha una dada: que té menys pressupostos i, alhora, no acompanya a aquest Pla un pressupost reflectit.

Però, per nosaltres –també hi insisteixo–, el debat avui no és veure quin és el nivell d'aplicació o desenvolupament del Pla –nosaltres podem creure que és insuficient, el Govern pot creure que no, que ja és un desplegament i una execució correcta del Pla–, sinó que la proposta a què jo el convido és que vostè obri amb els agents socials un diàleg i una reflexió sobre quin és el nivell d'evolució i d'aplicació i d'utilitat del Pla de prevenció de riscos laborals. Que vostès, a partir d'aquest diàleg i d'aquesta reflexió amb els agents socials, trobin en comú aquelles mesures oportunes per tal de donar un reimpuls a aquest Pla. Reflexió, evidentment, valoració i propostes que han d'anar acompanyades, per part del Govern, de compromisos, de recursos i de mitjans necessaris per tal que això pugui ser viable.

Si vostè fa això, trobarà en aquest Parlament, per sentit comú i per sentit de la responsabilitat, el suport necessari; si vostè no fa això... I també, de la mateixa manera que abans havia començat dient que jo crec que aquesta és una matèria que exigeix consens, que exigeix un diàleg en positiu i constructiu, entre els grups parlamentaris, entre el Govern i els agents socials, també li vull dir una cosa: si això no és possible, si això no fos..., no es pugués donar, perquè el Govern té una actitud tancada en aquestes qüestions, aquesta és una matèria que reclama i exigeix, per sentit de la responsabilitat, la més dura oposició per part de les forces d'esquerres. Perquè nosaltres no podem deixar sols els sindicats reivindicant i exigint una major preocupació i atenció a les qüestions de la seguretat i salut laboral. Nosaltres no pensem deixar sols el sindicat de la construcció quan exigeix i obre una campanya per tal, diguéssim, d'evitar i previndre els accidents laborals en aquest sector.

Senyor conseller, un cop més –i acabo–, obri un procés de diàleg amb els agents socials, trobin propostes per relançar i reimpulsar el Pla de prevenció de riscos laborals, comprometi el Govern amb recursos i mitjans necessaris i trobarà el suport dels grups parlamentaris d'aquesta cambra; si no, almenys per part del nostre Grup, en aquesta qüestió li farem mastegar accident a accident, perquè és un..., per sentit de responsabilitat i per sentit, diguéssim, de compromís amb els sindicats.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estic d'acord amb vostès que el to respectuós no vol dir que ningú abdiqui dels seus convenciments ni de les seves obligacions; per tant, si he pogut dur a aquesta confusió, doncs, no era aquesta la meua intenció.

Dit això, permetin-me... Tampoc no es tracta de fer una guerra de xifres –ho deia ara el senyor Guillot–, vaja..., hem donat les suficients. El que sí que els voldria dir– perquè em sembla que és honest per part meua, perquè n'estic convençut– és que jo no els he agafat..., almenys no he intentat agafar les xifres que quadrin, eh? He agafat un any, el 89, i he comparat nou anys, un moment important, perquè a partir d'aquell moment assumim un compromís col·lectiu. Per això vaig agafar aquell. És un any d'una activitat econòmica ja important, però l'últim any de la sèrie que agafo, l'any 97, és un any de molta activitat econòmica. Per tant, diguem-ne, comparo un any..., no un any baix –i, per tant, diu: «Oh, és que no hi ha accidents perquè no hi ha activitat econòmica»; hi ha molta activitat econòmica, l'any 97, és evident–, i, malgrat tot, el nombre d'accidents, amb aquestes puntes de serra, si féssim la tendència i això, veuríem que és la tendència claríssimament baixista, per entendre'ns. Per tant, diguem-ne, senzillament constatar això. Ara, és cert que a l'any 97 hi ha hagut un increment dels accidents lleus, etcètera, i els altres s'han estabilitzat. Per tant, diguem-ne, no es tracta de fer una guerra d'això, perquè la finalitat és que qualsevol..., mentre hi hagi accidents hem de continuar lluitant contra ells. I, per tant, diguem-ne, a partir d'aquí, la resta són la millor forma de voler atacar el problema.

Quan jo, senyor Rañé, faig la separació metodològica de lleus amb greus i mortals no és, diguem-ne, per disminuir en absolut el problema: és perquè metodològicament convé fer-ho, perquè per atacar el problema has d'anar a les causes, i la causalitat dels accidents –diuen els experts– és segurament molt diferent i, diríem, són d'una mateixa tipologia els greus i mortals que no pas els lleus –en general, i amb totes les excepcions. I, per tant, per atacar el problema va bé conèixer molt bé, diguem-ne, on ha estat ben bé el problema. És com si apliquéssim tots els recursos, per exemple, en un sector que fos el que tingués menys sinistralitat, per entendre'ns, vull dir, seria un equivalent.

Sobre el tema de l'ABSS és cert que el vam signar l'any 96, si no ho recordo malament, però també ens hem trobat un cert problema, que és que cal responsabilitzar les entitats patronals d'aquest país que la lluita contra els accidents de treball no és una despesa, sinó que és una inversió. Jo li puc dir que han pactat amb Comissions Obreres i UGT un pla d'actuacions, d'informació, de divulgació, d'actuacions sobre la Llei i les necessitats preventives, però sense posar-hi ni cinc. Diguem, en tot cas, que això, descansant únicament en els esforços de l'Administració, segurament no és una via especialment positiva perquè hi posem tots els esforços.

Per tant, nosaltres hem plantejat de dir: «Nosaltres, la voluntat d'ajudar econòmicament, però vostès també hi haurien d'aportar.» I, per tant, les converses en aquest moment estan en aquells termes de dir..., de comprometre'ls que ells també hi aportin al cap d'un temps, i el plantejament, si es tanca tal com està enfocat, és que al cap d'un temps també hi aportin. Perquè, si no, si descansem únicament en els recursos de l'Administració, que sabem que són limitats, l'acció a fer en profunditat a les empreses quedarà limitada. Si sensibilitzem les

empreses que l'acció contra els accidents... —els emplegaris, i les seves patronals representatives—, és també responsabilitat d'ells, també des d'un punt de vista econòmic, perquè no és fins i tot unes despeses, sinó que és una inversió a llarg termini, farem una acció molt més eficaç. I a vegades val més lligar-ho bé, però assençant unes bases d'assegurar que hi hagi un finançament suficient, que no pas fer gestos de bona voluntat, diguem-ne, i prou.

Un tema que no han tocat vostès però que jo els voldria comentar, que és..., hi ha un tema molt important i en què hem estat fent accions, diguem-ne, apressant que es constitueixi, perquè això seria un flux de diners addicionals, que és legítim que vinguin, que és la constitució de la fundació que va preveure la Llei de prevenció de riscos per lluitar contra la sinistralitat; fundació que estava, en principi, prevista a nivell centralitzat i que varem aconseguir que es territorialitzés, o sigui, que es pogués constituir una fundació, a nivell de Catalunya concretament, o en general a totes les comunitats autònomes, on hi hagués organismes específics de patronals i sindicats, i amb l'Administració, que, diguem-ne, contemplessin aquest problema. Per tant, això ho vam aconseguir amb la Llei, i ara estem empenyent la constitució de la fundació, perquè per aquí haurien de venir també importants recursos addicionals que foren procedents dels excessos, dels excedents de les mútues d'accidents de treball.

Per tant, nosaltres hem intentat, amb iniciatives parlamentàries prop del Ministeri, que es constituís. Hi havia resistència, sembla, dels organismes confederals, patronals i sindicals; això ens va arribar, o almenys així ens ho deia el Ministeri. S'ha aconseguit que es creï una comissió que n'està redactant els estatuts, de la qual formem part. Però això també és un tema en què crec que hauríem d'unir esforços, les representacions que tinguem al Congrés i, diguem-ne, a les cambres de l'Estat, doncs, per empènyer en aquest sentit.

Contestant un tema concret al senyor Lora: el telèfon..., aquest està en marxa. Jo tinc aquí a la vista un informe, una acta de la reunió..., en fi, del mes de gener o febrer, de la comissió corresponent del Consell Català, que diu: «Comissions Obreres pregunta sobre el resultat de la prova pilot del telèfon al servei del món del treball. El senyor Unzeta» —i a més està aquí present, diguem-ne, que li ho agraeixo com a company, com a responsable del tema— «informa que la línia està col·lapsada de trucades, i si continua així, es farà servir una altra línia», etcètera. Bé, em sembla que...

També vostè deia si la formació es fa. Jo li he dit abans —va ser una exposició llarga— que, per exemple, a la part de difusió i divulgació, s'han fet tretze cursos superiors dirigits a professors d'FP i ESO. Això vol dir que aquests professors, diguem-ne, dirigits a ells, tenen un gran valor multiplicatiu, perquè aquests estan formant la gent que està en el món del treball. No és una formació personal, sinó que aquests immediatament la multipliquen. S'està treballant en això. Vostè em podria dir: «En farem més?» N'hauríem de fer més. Però, en tot cas, també s'està fent.

I, substancialment, només dir-los que qui els parla participa de vostès que la temporalitat és innecessària.

Crec que al seu moment em vaig distingir per ser portaveu d'una visió de dir que calia lluitar contra la temporalitat innecessària en la contractació, i d'aquí, entre d'altres coses, va sortir la reflexió que va portar al pacte que van fer l'any passat els agents socials, etcètera, i que, en certa manera, s'està convertint positivament en una reducció gradual de la temporalitat, i també de la lluita contra les ETT. Per tant, participo d'aquests criteris que vostès em deien.

I em sembla que substancialment no em deixo res al tinter, sinó ratificar, diguem-ne, responnent al repte que se m'ha fet, d'obrir un debat —el senyor Guillot ho deia en aquests termes— amb els agents socials per veure el grau d'execució del Pla, que jo, en principi, en comprometo, diguem-ne, en la voluntat aquesta d'obrir aquest debat, de veure si, senzillament, el seu compliment potser no porta la marxa que poguéis portar. Jo tinc el convenciment que sí, però, com que, en tot cas, en el que coincidim és en la conveniència d'incrementar o d'accelerar els treballs en aquest sentit, ja dic que segons les nostres manifestacions, les nostres dades, s'estan complint els compromisos, però hi ha una voluntat d'obrir aquest diàleg, per veure si podem fer una anàlisi que permeti intensificar aquesta acció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant de la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, i de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat (presa en consideració)

Recuperem, d'acord amb l'alteració de l'ordre del dia aprovada per aquest Ple ahir al migdia, el tercer i el quart punt de l'ordre del dia, les propostes de resolució. La Presidència ha de fer avinent al Ple que, per petició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la votació d'aquests dos punts, d'aquestes dues propostes de resolució, serà secreta (*veus de fons*)..., i també d'Iniciativa per Catalunya, d'acord —perdó. Serà secreta tant..., serà electrònica, però secreta.

Per tant, iniciem el debat i votació del tercer punt de l'ordre del dia: presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant de la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, i de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per

Catalunya - Els Verds demana la presa en consideració d'una proposta de resolució per modificar l'apartat 4 de l'article 143 del Codi penal vigent, de 1995, i també per modificar l'article 10 i introduir un article 10.bis en la Llei general de sanitat. Es tracta, ni més ni menys, dit en altres paraules, de legalitzar l'eutanàsia activa. Això és el que plantegem, això és el que pretenem amb la nostra proposta.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Hi ha un altre apartat en la nostra proposta, que és el que fa referència a la regulació del testament vital, que, tot i que, com és obvi, nosaltres considerem que és un element essencial i indispensable en una regulació completa i que, alhora, contingui aquells elements de seguretat jurídica, de rigor i de garanties per a qui hagi de rebre l'aplicació d'aquesta Llei, aquest element, com deia, que per nosaltres és essencial i que és la regulació del testament vital, en aquest moment, jo demano a la presidència que es consideri aquest apartat com a retirat, que és el punt tercer de la nostra proposta, d'addició d'un nou article 10.bis, i l'últim incís de l'exposició de motius, per la raó que, per acord d'aquest Parlament, de la Comissió de Justícia, en virtut d'una resolució aprovada per unanimitat, es va demanar a la Conselleria de Sanitat i a la Comissió de Bioètica un informe sobre la viabilitat legal, jurídica, del testament vital. Com que, per raons que, evidentment, són alienes a aquest Ple, no s'ha produït encara la compareixença en comissió ni del conseller ni del president de la Comissió de Bioètica, ens sembla més raonable, més conseqüent i més respectuós amb les resolucions del mateix Parlament que aquest apartat el suprimim de la nostra proposta, sens perjudici que, si s'admet, com nosaltres esperem que s'admetrà, en el tràmit posterior d'esmenes es pugui, si s'escau, reintroduir.

Com dic, nosaltres ens plantegem, proposem, demanem la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei basant-nos en el ple respecte als preceptes constitucionals. Nosaltres pensem que la Constitució espanyola permet, empara i propicia que el que nosaltres aquí proposem sigui plenament reconegut. Des del nostre punt de vista, fins i tot pensem que és el nou Codi penal, el vigent Codi penal, el que té una adequació dubtosa als principis constitucionals. Perquè, si ens hi fixem, la nostra Constitució es basa, es fonamenta en la voluntat d'establir la justícia, la llibertat i la seguretat. I l'article 10 de la Constitució posa com un element essencial la dignitat de la persona, els drets que li són inherents i, per tant, aquest exercici de la llibertat com un element essencial. És evident que la vida –i ho diu també l'article 15 de la Constitució– es considera un dret fonamental, que tothom té dret a la vida. Però jo vull destacar aquest aspecte de la Constitució: el dret a la vida. En cap cas la nostra Constitució estableix la vida com una obligació i, per tant, com una necessitat indubtable, des del punt de vista legal i constitucional, de portar aquesta obligació fins a uns extrems inadmissibles, inacceptables.

Per tant, nosaltres pensem que el dret a la vida, el dret d'unes persones, en funció de les seves pròpies convic-

cions, de portar aquest dret fins a les seves últimes conseqüències i pensar que en qualsevol cas la vida s'ha de mantenir és un dret constitucionalment emparat i respectable, però també aquell concepte d'altres persones que pensen que en determinades circumstàncies, que en casos prèviament preestablerts, clars, amb garanties suficients..., perquè no hi ha dubte que estem tractant una qüestió essencial, una qüestió que afecta les conviccions més profundes de les persones, però que, en determinades circumstàncies, les persones poden disposar de la pròpia vida i, per tant, han de poder utilitzar els mitjans propis o aliens per acabar amb una vida que per a ells ja no té aquesta garantia de bé protegible, per a ells ja no és un bé que ha de ser protegit, per a ells no té la dignitat que ha de tenir. Jo crec que la mateixa Constitució contempla, protegeix, empara tant unes actituds com unes altres. I avui, en la realitat, només estan protegides i emparades unes actituds, no les altres. I això és el que nosaltres pretenem modificar.

Perquè és cert –és cert– que el nou Codi penal ha avançat en la seva regulació, ha avançat en el sentit de, naturalment, no penalitzar el que se'n diu «l'eutanàsia passiva», és a dir, l'allargament, més enllà del que és racionalment admissible, de la vida d'una persona, quan ja és purament vegetativa, quan ja aquesta vida no té cap dels elements ni possibilitats de recuperació que facin que sigui mínimament acceptable; el Codi penal no castiga el fet que a una persona no se li mantingui artificialment la vida. Per tant, aquest és un avenç. És cert també que el Codi penal fa ja una clara distinció, en els seus quatre punts de l'article 143, en el que és la inducció al suïcidi, la cooperació al suïcidi, i, quan la cooperació arriba fins al fet de causar la pròpia mort d'una persona que es vol suïcidar, però una persona que es vol suïcidar i que no té cap dels condicionants als quals nosaltres fèiem referència, que són els que conformen l'eutanàsia. És a dir, el mateix article 143, en el seu apartat 4, limita, redueix les penes, que –hi insisteixo– inicialment poden arribar fins a deu anys, les redueix en un o dos graus en els casos en què la persona pateixi una greu malaltia que l'ha de conduir necessàriament a la mort, que li produeixi uns greus patiments que siguin pràcticament insuportables o que, en tot cas, les condicions, la situació de la seva vida sigui amb una invalidesa tal que faci que no sigui acceptable.

Com dic, el Codi penal ja ha comportat un avenç, ha reduït dràsticament aquesta penalització, però nosaltres pensem que no és just que això es penalitzi. I nosaltres ho pensem, i ho pensa –jo crec que ho puc afirmar– la majoria de la societat espanyola, i ho pensa la majoria d'aquesta cambra, perquè ho ha expressat claríssimament.

En el nostre país s'han produït i es produeixen circumstàncies en les quals l'eutanàsia activa és desitjable. Però s'ha produït un cas paradigmàtic, un cas que ha transcendit extraordinàriament, pel tractament que li han donat els mitjans de comunicació, que és el cas del senyor Sampedro, que havia demanat reiteradament per tots els mitjans possibles que se l'ajudés, que se l'auxiliés per acabar amb la seva vida. Bé, el senyor Sampedro, com tots sabem, va morir, va morir auxiliat, però, com que a Espanya no està legalitzada l'euta-

nàsia, la mort del senyor Sampedro, a part que es va produir amb dolor, a part que es va produir d'una manera lamentable, sense la presència, sense el suport, sense la companyia dels seus familiars, i, a part que es va produir en circumstàncies que poden comportar el processament, la condemna i l'empresonament de les persones que el van ajudar a morir, a part que es va produir tot això, evidentment, posa en evidència, posa sobre la taula la necessitat de despenalitzar aquesta situació. Perquè, efectivament, s'ha expressat molt clarament que aquestes conductes de les persones que van ajudar el senyor Sampedro no han de ser punibles.

Però les diputades i els diputats, els parlamentaris, a part de fer pronunciaments, jo crec que tenim una obligació essencial, que és posar els mitjans adequats, idonis a la nostra funció –i una de les nostres funcions principals és, evidentment, la legislativa–, perquè això no es produeixi. El que no podem fer és demanar que el jutge no processi, que el jutge no condemni, quan hi ha una norma, quan hi ha una llei que estableix els supòsits de fet i que estableix les penes corresponents quan es donen aquests supòsits. El que hem de fer –hi insisteixo– és modificar la legislació, i crec que modificar el Codi penal ha de portar correlativament la modificació de la Llei general de sanitat. Per què? Per la garantia jurídica, pel rigor que tots estem disposats, crec jo, a exigir en una qüestió com aquesta, perquè això es plantegi amb la màxima serietat, en benefici i amb interès del possible afectat, dels seus familiars, dels metges –perquè és evident que els metges han de tenir, també, el suport, la garantia jurídica necessària per poder actuar–, i, per això, nosaltres plantejem, també –com és natural–, en línia amb el que es planteja en despenalitzar aquesta actitud, la corresponent reforma de la Llei general de sanitat, perquè això sigui perfectament possible des del punt de vista mèdic, amb assistència mèdica.

Jo els voldria destacar –que tots vostès ho coneixen– que també aquests dies s'han produït altres casos. S'ha produït el cas d'aquesta senyora –que jo no en conec el nom, perquè la premsa no l'ha donat– de Portland, Oregon, als Estats Units, que ha mort aplicant-se-li l'eutanàsia, d'una manera assistida, d'una manera no dolorosa, acompanyada de la seva família, acompanyada del seu metge... Jo voldria que això ho comparéssim amb el que ha passat amb el senyor Sampedro, perquè veurem la diferència que hi ha entre una situació i una altra. Jo voldria tornar a insistir en la legitimitat de totes les concepcions, de totes les opinions a l'entorn d'aquesta qüestió. A mi em sembla absolutament legítima –i ho vull reiterar– i protegible l'actitud de qui diu que, en qualsevol circumstància, pensa que ningú pot disposar de la pròpia vida i que, per tant, això s'ha de portar fins a les seves últimes conseqüències. Crec que la llei, i nosaltres aquí ho pretenem destacar, ha de remarcar la protecció que aquestes actituds mereixen, però també aquella persona que pensa, aquella persona que desitja que això no es produeixi, que en aquestes circumstàncies extremes, excepcionals, clarament establertes, taxades –perquè, hi insisteixo, es tracta d'una qüestió important, importantíssima–, volen que se'ls pugui aplicar, que se'ls apliqui l'eutanàsia, que se'ls apliquin aquests mitjans, que la seva vida tingui

dignitat, des del seu punt de vista, fins a l'últim moment; que això vol dir, ni més ni menys, la mort digna, dignitat de la vida fins a l'últim moment, que tinguin exactament la mateixa protecció. Per tant, aquí el que demanem és avançar..., que entrem en una via de treball per avançar en aquests aspectes d'aprofundiment dels mecanismes constitucionals.

El nostre Grup va presentar en el Congrés dels Diputats aquesta mateixa Proposició, que fou rebutjada el dia 17 de febrer, malauradament i lamentablement. Jo sé que en el Senat s'ha constituït una comissió per estudiar aquestes modificacions. A mi em sembla positiu, però em sembla molt més positiu i molt més d'acord amb el que nosaltres hem de fer que nosaltres avancem en allò que se'ns demana, en allò que correspon, en allò que cal fer, que és legislar, amb totes les garanties, amb totes les cauteles, amb tots els elements que siguin imprescindibles, perquè això respongui al rigor que crec que tots nosaltres estem demanant, però hem de ser responsables, hem d'actuar d'acord amb les nostres funcions i, per això, crec que el Parlament de Catalunya, tenint en compte que és la representació del poble de Catalunya i tenint en compte també que el poble de Catalunya és el que ha expressat en aquest aspecte, com en molts altres aspectes, una actitud més avançada que molts altres pobles o altres comunitats de l'Estat espanyol, crec que és molt adequat que el Parlament de Catalunya es pronunciï, que s'admeti aquesta Proposició i que s'iniciï el tràmit amb les modificacions i les reformes que corresponguin.

Per tot això, jo demano a les senyores diputades i als senyors diputats que han expressat aquesta voluntat que votin amb consciència, que votin d'acord amb les seves conviccions, i jo estic convençut que aquesta Proposició tindrà el suport majoritari de la cambra. He de dir que, com és obvi, nosaltres votarem favorablement la proposta que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya, que coincideix, en la modificació del Codi penal, amb la nostra. He de dir també que nosaltres hem demanat la votació secreta, perquè crec que, tractant-se d'una matèria tan important, que afecta tan directament les conviccions més íntimes de les persones, és raonable, és adequat –és dels casos, jo crec, en què és més adequat– que aquesta votació es faci d'una manera secreta, perquè tothom lliurement, tots els grups, totes les senyores diputades i tots els senyors diputats –començant, naturalment, pels del meu propi Grup– puguin expressar-se amb total llibertat i, naturalment, amb la reserva que crec que una matèria com aquesta necessita.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fuentes.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia (presa en consideració)

Per debatre la possibilitat de presa en consideració, una proposta de resolució semblant a la que ha presentat el senyor Roc Fuentes, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja s'ha dit —i podria repetir-ho una vegada més— que la mort, fa algunes setmanes, del tetraplègic gallec Ramón Sampedro, que havia iniciat, com vostès saben, perfectament, una particular croada legal per reclamar una mort digna, constitueix un exemple, un exponent, que, si més no, ha contribuït a posar novament d'actualitat entre nosaltres l'eutanàsia, el que avui estem debatent en aquesta sessió plenària. L'eutanàsia, entesa com el dret d'un malalt a accelerar la seva mort, en uns casos a través de l'auxili o la cooperació activa d'una altra persona, que és el supòsit caracteritzat com a eutanàsia activa, però també, en altres casos, el dret del malalt que se'l privi, per petició expressa i inequívoca, amb constància, evidentment, fefaent, dels mitjans extraordinaris i artificials, en cas de patir una malaltia incurable i dolorosa, d'aquelles que el condueixen irremediablement a una mort segura; supòsit, aquest últim, caracteritzat o conegut com a «eutanàsia passiva». I, a més a més, aquest fet, aquest exponent, la mort del tetraplègic Ramón Sampedro, ha coincidit també amb un context de debat social, també de debat polític, com demostren les enquestes que han estat citades; enquestes que, per cert, assenyalen que un 80% dels ciutadans de l'Estat —un percentatge que en el cas de Catalunya es veu incrementat fins al 90%— són obertament favorables a l'eutanàsia activa i, per tant, també a la seva despenalització. Coincideix, també, amb les diverses instàncies que han adoptat algun tipus de pronunciament favorable al respecte; la més recent, la darrera, una moció de l'Ajuntament de Montornès del Vallès, que ahir mateix feia arribar a aquest Parlament una moció aprovada en aquest sentit; el Col·legi de Metges de Catalunya, que acull en el seu Codi deontològic l'eutanàsia passiva, que és avui ja reconeguda com una bona praxi mèdica i que és defensada pel 90% dels integrants d'aquella corporació. Instàncies, com aquest mateix Parlament, senyories, que va adoptar, si recorden, a proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, una Resolució, la 244/V, del Parlament de Catalunya, sobre la implantació del testament vital, que va suposar —com s'ha dit abans— que la Comissió Assessora de Bioètica del Departament de Sanitat encarregués un informe, que va ser aprovat el passat dia 4 de febrer, i que serà presentat pròximament en aquest mateix Parlament. Parlament, per cert, que, recordant perfectament, fa poques setmanes, també, una setmana llarga de diputats i diputades de tots els grups de la cambra van decidir, si vostès volen testimonialment,

però és un fet molt important, doncs, autoinculpar-se de la mort de Ramón Sampedro. Per tant, són fets tots ells que van contribuir, estan contribuint, decisivament al debat social.

És a dir, senyories, jo crec, creiem, i és per això que hem presentat aquesta iniciativa, coincidint també amb la que presenta el Grup d'Iniciativa - Els Verds, i ho fem perquè entenem que la societat ja ha parlat. Creiem que ja s'ha dilucidat suficientment el terreny del consens ètic i s'ha dilucidat a partir d'un grapat d'expressions, que són majoritàries en la nostra societat i que exigeixen que el legislador, nosaltres, les diputades i diputats d'aquesta cambra, actuem i que, per tant, traslladem a la legislació la realitat social i, a més a més, que ho fem sense dilacions. Dilacions, per cert, que poden ser perfectament, o poden venir de la mà de la creació d'eventuals comissions d'estudi en el Senat, que, per bé que és un fet positiu i que nosaltres saludem positivament, ens sembla i tenim tota la impressió que poden contribuir a allargar innecessàriament aquest debat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, senyores i senyors diputats, no estem davant, i no els ho estem demanant, tampoc, cap excés d'avantguardisme accelerat, sinó que, amb el seu vot, els estem demanant que contribueixin a plasmar, a traduir legalment allò que és una exigència majoritària de la nostra societat d'aquí, d'aquest país, però, també, de moltes altres parts del món, perquè el cas de Sampedro, no ho oblidem, ja s'ha dit abans, té i manté alguns punts de contacte, per exemple, amb el cas d'aquella ciutadana australiana, la Janet Mills, que es va sotmetre voluntàriament a una eutanàsia, emparada legalment aleshores per la llei del territori del nord, posteriorment derogada, i va posar fi a la seva vida a través d'un sistema computeritzat. O també manté algun punt de connexió, més a prop nostre, amb el cas holandès, que planteja, a partir de la legislació de l'any 93, que despenalitza l'ajut al suïcidi quan la malaltia és irreversible, quan el metge ha consultat, no només la família, sinó també altres facultatius, i, per cert, ara es vol reformar i ampliar aquests supòsits, a partir del consens dels tres partits de centreesquerra que governen Holanda. També manté algun tipus de contacte amb els casos citats, també, dels Estats Units, que després de la polèmica encesa pel doctor Mort, per Jack Kevorkian, que ja fa algun temps va ajudar a morir més de trenta persones; la setmana passada llegíem com aquella àvia de Portland, Oregon, protagonitzava, també, la primera eutanàsia legal dels Estats Units.

És evident que no tots aquests casos són equivalents, no són equiparables, ara bé, uns i altres supòsits, també en el cas de Ramón Sampedro, es posa de relleu que, arribat el cas, una persona, qualsevol persona, pot concebre la seva mort com l'única solució per posar fi a les seves penalitats, als seus sofriments, i això en ocasions requereix la cooperació, l'auxili actiu d'una altra persona, o a través concretament i més fàcilment de l'eutanàsia passiva; pràctica, per cert —ho repeteixo—, que ja té una cobertura legal a partir del nou Codi penal de l'any 1995, que, per sort, venia a substituir una legislació penal que constituïa el text punitiu occidental, que

castigava més severament la participació en el suïcidi de les persones.

Actualment, però, malgrat tot, malgrat aquests exemples que acabo de citar, la paraula «eutanàsia», així definida, continua sense aparèixer, com ho feia abans de l'any 95, en el vigent Codi penal; per bé que l'actual Codi penal contempla –i vostès ho saben perfectament– atenuants a les penes amb què es castiguen els supòsits més dramàtics de l'eutanàsia activa, a partir, per exemple, de considerar circumstàncies com el mòbil humanitari, la presència d'una malaltia incurable, la voluntat expressada pel mateix malalt..., circumstàncies, totes elles, paradoxalment, que no han fet desaparèixer el delictes. I els vull recordar que l'article 143, que avui pretenem reformar, castiga la inducció entre quatre i vuit anys; castiga la cooperació necessària entre dos i cinc anys; castiga la cooperació activa que produeixi, a més, el resultat de mort, entre sis i deu anys de presó.

Penalment, per això, nosaltres entenem, tanmateix, que es pot sostenir perfectament que el bé jurídic protegible, allò que pretén protegir el Codi penal, que és la vida, no existeix; no existeix quan el seu titular no desitja que se'l protegeixi. Una interpretació, si es vol, integradora de la vida i de la llibertat de les persones a la llum del principi de lliure desenvolupament de la personalitat entenem que obliga a considerar que la vida no constitueix un imperatiu, que la vida no és res obligat, que la vida no mereix protecció penal quan una persona decideix que no vol mantenir-la. La vida, a més a més, constitueix –ja s'ha dit– un dret fonamental, i un dret fonamental, no només protegit pel mateix text fonamental, per la Constitució, sinó també caracteritzat pel mateix Tribunal Constitucional, que ja ho ha interpretat i l'ha caracteritzat com un dret de disposició individual. I no hi ha dubte, senyores i senyors diputats, que el trànsit a una mort digna forma part d'allò més íntim de la persona, d'allò més íntim de l'ésser humà; ningú no pot expropiar quelcom que constitueix l'expressió màxima del dret a la intimitat com a persona adulta i jurídicament capaç. Dit d'una altra manera, senyories, la vida és un dret i no és un deure.

Tot i que la fi de l'agonia, la mort com a mal menor, el respecte escrupolós a la voluntat i a la llibertat de les persones, és veritat que requereixen, en molts casos, la col·laboració dels qui envolten el malalt, com un deure ètic, com un acte, fins i tot, d'estimació entre les persones, i és per això que entenem que és necessari, és absolutament imprescindible de reformar el Codi penal, especialment des del respecte, com he dit, a dos conceptes que en democràcia van íntimament lligats, com són el dret a la vida i el dret a la llibertat individual.

I dic el dret a la vida, i a una vida especialment digna, perquè la vida ha de ser conscient, ha de ser racional, no latent, ni pacient o vegetativa. El cas de Ramón Sampedro no commou tant per la mort –que també– com perquè és una vida que, més enllà de les fronteres del dolor, es va convertir en una lúcida reflexió sobre la dignitat i la llibertat. I parlem també del dret a la llibertat individual perquè el ciutadà ha de ser l'únic jutge a l'hora de decidir si convé o no al seu destí posar fi al seu sofriment. La dignitat és un valor espiritual i moral,

inherent a la persona, que es manifesta singularment en l'autodeterminació conscient i responsable de la pròpia vida i que comporta, evidentment, l'exigència, la pretensió raonable del respecte per part dels altres.

D'aquí que el supòsit de despenalització que avui plantejarem, coincidint amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, és per als que provoquin o cooperin activament amb els seus actes, necessaris o directes, a la mort dels altres, prèvia petició expressa, fefaent i inequívoca, només en el cas que pateixin una malaltia greu, dolorosa, incurable, d'aquelles que condueixen inexorablement, irremeiablement a una mort segura, o bé pateixin alternativament una situació permanent de greus patiments físics o psíquics, difícils de ser tolerats. Cauteles, totes elles, si vostès ho noten, necessàries, entenem, perquè també valorem especialment, doncs, la importància d'un valor com és la vida; perquè també valorem de manera important la irreversibilitat de les conseqüències d'aquest tipus de decisions, fins i tot l'eventual participació, en molts casos, o la implicació de terceres persones, i, si vostès ho volen, fins i tot, la vulnerabilitat dels processos de decisió, d'autoafirmació en determinades situacions.

Per tant, tot això feia necessari –ho hem incorporat en la nostra proposta– adoptar, extremar les precaucions i les mesures, tant com sigui possible, per tal de garantir la plena llibertat de la voluntat.

Senyores i senyors diputats, voldria acabar aquesta intervenció dient-los que entenem que les institucions, el legislador, aquest Parlament, no podem restar aliens, no podem restar al marge d'aquesta preocupació per garantir la plena llibertat de la ciutadania en l'exercici, precisament, d'aquest dret, de la seva pròpia llibertat. Avui és totalment imprescindible i urgent un pronunciament que refermi la seva voluntat que les lleis, en aquest cas el Codi penal, garanteixin l'aplicació conseqüent dels drets fonamentals, i ho fem a través –com avui hem plantejat– de la derogació de les normes que penalitzen els actes necessaris o de cooperació activa que permetin, propiciïn o facilitin la mort digna i sense dolor d'una altra persona.

I és per això, evidentment, que els demanem el seu suport i el vot favorable, i, tractant-se com es tracta d'una qüestió que afecta molt directament la consciència de totes les diputades i els senyors diputats d'aquesta cambra, és per la qual cosa que amb l'altre grup proposant –Iniciativa– n'hem demanat el vot secret. I és per això que els demanem també un exercici de consciència com fa poques setmanes vam fer, quan una setantena llarga, més de la meitat de membres d'aquesta cambra, van autoinculpar-se de la mort de Ramón Sampedro.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Si no hi ha torn en contra, ja... *(Veus de fons.)* Sí? Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Eva Palau. Té un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, iniciu la meua intervenció anunciant ja des del començament el vot en contra del nostre..., el possible vot en contra d'almenys alguns o tots els membres del nostre Grup Parlamentari.

I dic això perquè estic una mica perplexa, perquè no sé si ben bé estem debatent el mateix uns grups que els altres, perquè crec que estem creant una mica de confusió. Jo entenia que avui sortíem a debatre la presa en consideració o no de dues propostes de resolució que fan referència a un procediment parlamentari. I, clar, aquí sembla que estiguem debatent avui aquí, en aquest Parlament de Catalunya, la despenalització o no de l'eutanàsia. Jo tinc una certa confusió, i penso que no vaig errada, i per això tampoc entenem gaire el fet que avui es demani una votació secreta per a una presa en consideració d'unes propostes de resolució, quan normalment..., jo, des que sóc diputada en aquesta cambra, és el primer cop que veuré una votació secreta per a una presa en consideració d'unes propostes de resolució. Evidentment, la respectarem.

Nosaltres creiem que aquestes propostes no són adients, i no entraré en el context i en el contingut d'aquestes, sinó en el concepte de temps, ja que –i aquí s'ha dit, i ho repetirem– fa molts poc dies, em sembla que justament fa quinze dies, al Senat es va crear una comissió especial d'estudi sobre l'eutanàsia i el dret a una mort digna. Aquesta Comissió va ser sol·licitada per diversos senadors, entre ells els de Convergència i Unió, i que va ser aprovada per assentiment dels senadors presents aquell dia.

Des del nostre Grup Parlamentari –i així també ho varem manifestar en el debat del Congrés que va haver-hi el mes de febrer sobre aquest mateix tema– creiem que serà convenient estudiar el tema una vegada conegudes les conclusions de l'esmentada Comissió, i llavors serà el moment d'entrar en el fons de la qüestió. Crec que no podem oblidar –i estic segura que no ho fan, perquè els il·lustres diputats que m'han precedit en aquesta intervenció, evidentment, el món jurídic el dominen molt més bé que jo, perquè per això és la seva professió– que on s'haurà de modificar, si és que s'escau, aquest Codi penal serà al Congrés i al Senat.

Sí que vull aprofitar la meua intervenció avui en aquesta cambra per permetre'm fer unes consideracions de l'eutanàsia i el dret a una mort digna; unes consideracions que, evidentment, haurem de valorar i de tenir en compte, si s'escau, en un proper debat sobre l'eutanàsia. Vull deixar clar que són fetes des del posicionament del respecte per la dignitat de la persona, des de l'inici fins al moment de la mort. Un respecte i una lluita per una vida digna, per una qualitat de vida plena; un respecte a la dignitat de la persona que inclou també la seva voluntat.

Creiem que és important que en el Parlament de Catalunya es pugui parlar de l'eutanàsia, ja que no ens podem amagar que és un debat social que en aquests moments és viu, i com a polítics és evident que hi han de ser, però potser també com a polítics hauríem de responsabilitzar-nos tots a col·laborar perquè aquest

debat, que jo crec que és molt més social que polític, sigui imparcial, seriós i amb rigor. I això ho dic perquè a ningú se'n escapa que en aquest moment a l'opinió pública hi ha una gran confusió; hi ha una confusió provocada per una desinformació. M'ha sabut greu –m'ha sabut greu– sentir l'illustre senyor Roc Fuentes –perquè per mi es mereix molts respectes–..., quan definia el testament vital creava una certa confusió testament vital - eutanàsia. Crec que..., bé, m'ha donat la sensació... –i el senyor Roc em fa senyals que ho té molt clar que estem parlant de dues coses diferents; li ho respecto. Perquè sí que..., i molts de nosaltres, quan hem estat parlant amb els mitjans de comunicació aquests darrers dies en el tema del testament vital, potser sense adonar-nos-en hem pogut crear una confusió a la gent, una confusió de dir: «Escolti'm, ara aprovarem..., o no, o veurem quin resultat té aquesta comissió d'estudi sobre el testament vital, i Catalunya...», jo vaig veure en algun titular que Catalunya seria la primera comunitat autònoma que regulés el tema de l'eutanàsia. No creem aquesta confusió a l'opinió pública; una opinió pública que ja té un cert desgavell per, ja, els prejudicis personals que tots tenim –que tots tenim–, i una manipulació que hi ha hagut en els darrers dies, conscient o inconscient.

Quan el senyor Ridao, en la seva intervenció, parlava del senyor Sampedro –que ens mereix tots els respectes com a persona, i que no entrarem a valorar–, jo pensava: escolti, senyor Ridao, i si féssim un esforç tots i demanéssim que el suport mediàtic que ha tingut el senyor Sampedro –que no entraré a valorar– el tinguessin totes les persones com el senyor Sampedro?, que n'hi ha moltes, moltíssimes –i, si ho vol, potser jo perquè tinc una derivació sanitària, que tots coneixen, podem anar un dia i anar-les a veure–, i aquesta gent està lluitant per viure, per aquesta situació. Potser necessitem també aquest suport mediàtic per animar-los a tirar endavant, no? Potser..., i som-hi tots, no? Li ho deia pel tema de la manipulació, no?

És obvi que el debat social és necessari i imprescindible, però hem de fer arribar a tots aquests ciutadans una informació detallada, imparcial i fidedigna, i sobretot quan estem parlant de temes que fan referència a les persones, persones lliures, amb capacitat pròpia de decisió.

Tinc la sensació –i potser m'equivoco– que en aquests moments els polítics ens hem avançat a un debat social que encara necessita una maduració i una evolució, i que, com és obvi, haurem d'esperar el resultat d'aquest debat social per ser..., per actuar nosaltres. Jo faria un prec per intentar evitar que polititzem aquest tema, perquè és un tema «sobrepolític». És un tema humà i molt personal i que està per sobre de les ideologies de dretes, d'esquerres, de centres, de..., sí, senyor Ridao, de dretes, d'esquerres, de centres. I jo li diria... –i ja sé que no va ser vostè sol–, perquè, quan van passar l'imprès per recollir signatures en aquesta cambra, a alguns diputats i diputades d'aquesta cambra ni ens va arribar aquest paper. *(Pausa.)* No, no, ja sé que no va ser vostè, senyor Ridao. Però, per què? Potser hi havia algú d'algun grup parlamentari que volia signar..., pot-

ser no... Jo crec que no és un tema ni de dretes ni de centres ni d'esquerra, senyor Ridao.

No podem negar-ho, i estem veient en aquests moments que el tema de l'eutanàsia crea –crea– moltes controvèrsies, totalment respectables, i que podríem estar tres dies discutint. I penso que és bo, que em sembla que l'atzar ens ha conduït que una part d'aquest debat el facin juristes, gent del món jurídic, i l'altra el farem gent del món sanitari, i veurem que en això també no ens posarem gaire d'acord.

Mirin, quan parlem de coses que ens enfronten a creences profundes, com és el tema de l'eutanàsia, que el que fa és enfrontar-nos a la mort o, millor dit, potser, a la forma de morir..., i ens condueix a una ruptura amb el tabú que tots tenim, que és el de la mort. Potser un pas previ a la despenalització de l'eutanàsia seria educar la nostra societat, educar-nos per acceptar la mort i saber enfrontar-nos a ella.

Aquest Parlament –ja ho han dit els dos il·lustres diputats que m'han precedit– ha debatut ja en una comissió de justícia el tema de la mort digna i el dret a una mort digna, i vàrem creure convenient que la Comissió d'Estudi de Bioètica, del Departament de Sanitat, fes una valoració sobre la viabilitat o no del testament vital; resultats que jo crec que properament coneixerem a la Comissió, també, de Justícia. Jo aprovo i crec que aquests debats de bioètica són molt positius i necessaris, perquè no deixen de ser un reflex o una conseqüència dels avenços tecnològics en el camp de la investigació humana, de les noves possibilitats tecnològiques i mèdiques d'allargament de la vida a través de tècniques de suport vital, de les unitats de cures intensives, els trasplantaments, etcètera.

Tots hem de tenir un punt de reflexió comú, que és el respecte per l'autonomia de les persones malaltes, que és inimaginable avui plantejar-se-la sense un consentiment; una autonomia basada en el respecte pels valors individuals i de la família, especialment en el context de malalties avançades i terminals, en les quals aquests valors són especialment rellevants.

En la Llei general de sanitat es reconeix el dret a la informació i el consentiment com un dret de l'usuari, i per això el Departament de Sanitat ha cregut necessari iniciar una sèrie d'actuacions, com pot ser el consentiment informat, per tal d'assegurar l'aplicació d'aquest dret i que no s'interpreti com una obligació o un simple tràmit burocràtic pel personal sanitari o pels mateixos usuaris.

Els principis d'ètica mèdica europea, en el seu article quart, afirmen: «El metge no pot substituir el seu propi concepte de qualitat de vida pel concepte que en tingui el seu pacient.» I en aquest sentit també està redactat el Conveni europeu de bioètica, signat pel Consell d'Europa, d'on forma part Espanya, ara fa un any –a Oviedo, concretament–, i que remarcà la necessitat de protecció dels drets humans i el respecte a la dignitat de la persona humana vers els avenços de la medicina i de la bioètica. Es reconeixen com a principis fonamentals el de l'autodeterminació i el tractament consentit, però no fa referència a la fase terminal de la vida.

Tothom, jo crec que tots els membres d'aquesta cambra estem i coincidim de ple que no es pot demanar no allargar unes..., perdó, que es pot demanar no allargar una situació irreversible; que és totalment lògic demanar evitar el dolor, tant físic com psíquic. Tothom està d'acord que l'aferissament terapèutic és reconegut com a no ètic.

Els articles 57 i 58 del Codi deontològic del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya aprovat el juny de l'any 97 diu: «El metge ha de tenir en compte que el malalt té el dret a rebutjar el tractament per perllongar la vida i a morir amb dignitat. És deure mèdic fonamental d'ajudar el pacient a assumir la mort d'acord amb allò que hagi donat sentit a la seva vida.» I l'article 58 del mateix Codi diu: «El metge sempre ha d'esforçar-se per calmar el sofriment, especialment del malalt terminal, i no perllongar l'agonia.» Alguns s'han permès definir aquestes actituds com a eutanàsia clandestina. No hi entraré. Nosaltres creiem que això són accions, són actituds amb un màxim exponent de respecte vers la dignitat de la persona.

No cal oblidar el paper fonamental que tenen les unitats de cures palliatives com a concepte d'atenció integral, individualitzada i continuada de les persones malaltes en situació avançada i terminal, tenint el malalt i la seva família com a unitat a tractar amb objectius de confort i qualitat de vida, sense lluitar, arribat el cas, inútilment contra una malaltia.

A Catalunya la posada en marxa dels equips de cures palliatives i dels comitès d'ètica han representat un important avenç que hem de continuar impulsant per aconseguir aquests objectius. M'agradaria conèixer, perquè confesso que ho desconec, si aquestes enquestes que s'han realitzat els darrers dies han inclòs com a ciutadans de Catalunya els malalts atesos en aquests moments en unitats de cures palliatives, persones amb disminucions físiques o psíquiques, malalts de la sida, malalts amb malalties degeneratives, malalts neoplàsics. A la millor els resultats d'aquestes enquestes haurien variat, no ho sé, ho desconec, eh?, però m'ho pregunto.

Creiem que hi ha un fet que hem de tenir en compte i valorar, i és que un malalt desitja més la mort com menys atencions té al seu voltant. I no ho dic jo, ho diuen les persones que estan contínuament treballant en unitats de cures palliatives. Potser, potser seria més lògic fer, comprovar i assegurar que l'oportunitat d'atenció de cures palliatives arribés a tothom i no oferir l'eutanàsia, com algú ofereix, com a única solució.

Pot resultar més o menys fàcil, i aquí podríem debatre-ho, opinar o decidir que està d'acord amb l'eutanàsia o a fer un testament vital quan veus la mort molt de lluny, però estem segurs que quan arribi el moment de decidir per nosaltres estarem d'acord amb aquesta decisió? Per què les opinions a favor de l'eutanàsia disminueixen en aquells sectors de més probable aplicació d'aquesta? Com assegurar que l'aplicació de l'eutanàsia té com a únic fi la beneficència? Com evitar la maleficència? Fins on estem parlant d'eutanàsia activa i fins on de passiva? Què s'entén per eutanàsia discutida i per eutanàsia indiscutida?

5216

Estem d'acord que en el debat de l'eutanàsia hi ha un factor sociocultural que no hem d'oblidar i que potser és el que ens diferencia de llarg dels pocs països o estats que l'han despenalitzada. El nostre Grup creiem que el debat de l'eutanàsia comporta o comportarà segur un llarg i seriós camí a recórrer, amb diferents fases a superar. A l'inici d'aquest camí, evidentment, es troba el respecte a la persona, i dins d'aquest respecte es troben el consentiment informat i el testament vital. Però, creiem que aquest camí ha d'anar paral·lel a una conceptualització adequada de la població en general, dels professionals sanitaris, dels juristes i dels polítics. En aquest sentit, el nostre Grup restarem oberts a qualsevol plantejament, però sempre amb la base d'un tractament rigorós i serè.

Vull acabar la meva intervenció, la intervenció del meu Grup, amb unes reflexions d'una companya del nostre Grup que estic segura que, d'haver pogut estar avui aquí, hauria enriquit i millorat amb escreix la meua intervenció. La il·lustre senyora Carme Vidal fa un any, en una comissió de justícia i arran d'unes compareixences, entre altres, feia les següents reflexions: «el fet que en un moment determinat i sent jove o sent més gran t'enfrontis a la mort significa un canvi de prioritats en la vida. Segurament que molts maldecaps o moltes enrabades, moltes polititzacions de temes diríem: «compte!», perquè aquí hi som un temps determinat. I, per tant, les prioritats s'han de seleccionar molt bé per viure. Qui i quan? Qui és que pot dir i quan i com es diu: «a vostè li ha arribat l'hora»? Quantes persones no s'adonen en aquest moment crucial que no han viscut?»

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Em demana la paraula el diputat senyor Roc Fuentes. Per què me la demana?

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Perquè s'ha produït una contradicció i, a més a més, avui *stricto sensu*, perquè m'ha adjudicat...

El president

Molt bé, doncs, un minut per contradiccions.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies. Seria especialment greu que jo, que pretenc ser jurista, confongués l'eutanàsia amb el testament vital. Jo crec que la millor prova que no hi ha aquesta confusió és que, precisament, jo he anunciat que retirava la part que fa referència al testament vital i, naturalment, mantinc la part que fa referència a la despenalització de l'eutanàsia i a les modificacions de la Llei general de sanitat que fan possible, que farien possible, l'aplicació de l'eutanàsia mèdica. He de dir més: el testament vital és una expressió de voluntat feta de forma fefaent per possibles situacions de futur que

afecten la nostra salut i que poden tenir a veure o no amb l'eutanàsia, perquè es poden referir, per exemple, a la persona que no vulgui que li facin transfusions de sang. Per tant, en cap cas crec..., i lamento que m'hagi explicat tan malament que hagi pogut donar lloc a aquesta confusió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir ara per fixar la posició aquells grups que no han intervingut fins ara en el debat. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Bosch, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí per posicionar-me en relació amb les dues propostes que s'estan discutint relacionades amb l'eutanàsia. Quan parlem de l'eutanàsia, senyores diputades i senyors diputats, de seguida ens trobem amb el plantejament i amb el debat sobre el tema de la mort. Un tema tabú a la nostra societat actual i que, malgrat ser inevitable, a vegades ens costa de plantejar i de discutir amb una certa tranquil·litat. Sempre actuem com si penséssim que no hi hauríem d'arribar mai. Els qui ens guien o tenen intenció de guiar-nos evidentment tampoc no ens ajuden gens. I quan es parla de l'eutanàsia, a diferència del que, per exemple, diuen sobre la pena de mort, molt sovint l'actitud d'aquests que pretenen dirigir la moral col·lectiva és molt contrària i negativa.

Paradoxalment, però, el tema de la mort és present a les nostres vides quotidianes d'una manera constant. Només cal mirar els mitjans de comunicació, les pel·lícules per veure que si no porten una bona colla d'assassinats en el seu guió no hi ha èxit comercial. Darrerament s'han donat una pila d'òscars a una pel·lícula que el que recrea és la mort d'un miler llarg de persones ara fa unes quantes dècades. Avui dia, doncs, veure morir persones és la cosa més normal del món, però, en canvi, quan ho plantejem seriosament i com una possibilitat real i propera a les nostres vides ens costa molt d'assumir-ho i, a més a més, ens agafa com un calfred o com una esgarripança i entren molt poques ganes de plantejar amb fredor i amb seriositat i amb possibilitats de futur el tema.

El tema de l'eutanàsia plantejat amb les propostes que avui discutim ens obliga a afrontar el tema i a plantejar-lo de manera real i constructiva. Pensem que és un d'aquells temes en què la societat va per davant de les lleis. Segons l'enquesta del CIS, que em consta, entre el 60 i el 70% dels ciutadans hi estan a favor. Desconec altres enquestes que s'han esmentat des d'aquesta tribuna.

A més a més, la mort recent del senyor Ramón Sampedro, a Galícia, ha actualitzat el debat i crec que també ens posa les condicions perquè puguem posicionar-nos d'una manera més clara. Mentre jutges i bisbes continuen oposant-s'hi rotundament, penso que l'opinió pública continua avançant. Va ser una bona

notícia –i no sé com es van recollir les signatures– que setanta-un diputats i diputades d'aquesta cambra s'autoinculcassin de la mort del senyor Sampedro. Això vol dir, al nostre entendre, una sensibilitat coincident amb aquesta majoria social que creu que cal aclarir el tema. I també una sensibilitat coincident amb l'única associació cívica que treballa sobre la conscienciació en relació amb l'eutanàsia, que és l'Associació pel Dret a Morir Dignament. Una associació presidida pel senyor Salvador Pàniker i que contínuament ens recorda la necessitat de despenalitzar l'eutanàsia i portar a la pràctica –encara que sigui un tema diferent hi està relacionat– el tema del testament vital.

La proposta de l'Associació, que han pogut fer també en aquest Parlament en el seu dia en comissió és –i així mateix els ho vaig manifestar– molt cautelosa i moderada, sempre amb la prevenció per davant d'evitar qualsevol abús. Es planteja l'eutanàsia a través de la implantació d'un testament vital, sempre que hi hagi petició reiterada, quan sigui o quan estiguem tractant un procés irreversible i amb greus sofriments per a la persona afectada. Per tant, cap porta oberta a l'arbitrarietat i sí moltes garanties de mort volguda i amb la dignitat que l'ésser humà es mereix.

En definitiva, una postura que no té res a veure, per exemple, amb la d'aquell infermer de Califòrnia que fa pocs dies s'ha conegut que presumptament va provocar la mort de desenes d'avis, dels avis que havia de cuidar, una postura absolutament errònia i diferent de la que avui i en altres camps es planteja.

Com diu l'Associació pel Dret a Morir Dignament, el vertader respecte a la dignitat humana implica el respecte, també, a la voluntat humana, inclosa la d'assolir la mort quan no es pugui fer res per tornar a la vida la qualitat a què tot ésser humà té dret. La dignitat és un valor socialment reconegut, però que es concreta individualment. Només un mateix pot determinar si la seva pròpia existència té o ha deixat de tenir dignitat.

Les dues propostes que avui discutim i que pretenen posar mitjans per eliminar la penalització de l'eutanàsia pel que fa al Codi penal espanyol, han permès portar al Ple del Parlament un debat que ja hem fet altres vegades en comissió. Una comissió que ha pres decisions sobre el tema com és la d'encarregar al Govern un estudi sobre el testament vital, un estudi que esperem conèixer aviat. Qualsevol proposta sobre el tema entenem que sempre serà oportuna, i que cap argument procedimental hauria d'evitar que es discuteixi a fons.

Ara bé, donat que una majoria de diputats, independentment del grup de pertinença, han manifestat el suport, d'una manera o una altra, a la despenalització de l'eutanàsia, crec que també hauria estat oportú, i és una opinió, que els signants de la proposta fossin, precisament, aquests setanta-un diputats i diputades. Això no ha estat així i ara tenim sobre la taula dues propostes de dos grups parlamentaris, d'Iniciativa - Els Verds i d'Esquerra Republicana, que molt encertadament s'han avançat a cap iniciativa, diguem-ne, transversal.

Sí que podríem fer, i alguns grups ja tenen precedents al respecte, no en aquest Parlament però sí en d'altres, que cadascú doni llibertat de vot als seus membres, i,

per tant, m'afegeixo, en nom del meu Grup, a la petició de fer la votació secreta i que es permeti als diputats i a les diputades de votar d'acord amb la seva consciència, al marge, per una vegada, de consignes de grup.

Creiem que el tema és prou seriós i humanament profund com per permetre als membres de la cambra d'actuar únicament i exclusiva d'acord amb allò que els dicta la consciència. Seria molt difícil explicar que, havent-hi una majoria absoluta de membres de la cambra a favor de la despenalització de l'eutanàsia, aquestes dues propostes que tenen precisament aquest objectiu no mereixin un suport majoritari d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet. *(Pausa.)*

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, debatem avui una proposta de resolució presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i per Esquerra Republicana en la qual es demana presentar al Congrés dels Diputats una modificació del Codi penal i de la Llei general de sanitat en la qual es despenalitza l'eutanàsia.

Senyores i senyors diputats, agraeixo profundament al meu Grup l'ocasió que m'ha donat per defensar en aquest Ple la nostra posició envers aquest tema. Les consideracions jurídiques, vostès les han explicades molt bé, perquè vostès només veuen l'apartat ics d'una llei, però dubto que s'hagin parat a pensar en les repercussions que porta aquesta modificació.

Qui som nosaltres per decidir quan una persona ha de morir?

En algun apartat d'aquesta Llei es parla dels familiars, però els familiars no tenen una autoritat especial sobre els pacients per raó de la seva relació; no tenen dret a determinar la durada de la vida dels malalts. El dret i el deure és actuar com a representants, i no un dret com a parents, en determinar la durada de la vida de l'individu.

El Codi deontològic del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya, senyor Ridao, que el tinc aquí –vostè també? *(pausa)*, fantàstic!–, diu: «L'objectiu de l'atenció a les persones en situació de malaltia terminal no és d'escurçar ni allargar la seva vida, sinó el de promoure la seva màxima qualitat possible. El tractament de la situació d'agonia ha d'adaptar-se als objectius de confort, sense pretendre allargar innecessàriament ni escurçar deliberadament...» El jurament hipocràtic diu: «No donaré cap droga mortal a ningú, ni que m'ho demanin.» La Declaració de Ginebra de 1948, referendada a Sidney el 1968, diu: «Vetllar amb el màxim interès i respecte per la vida humana des del moment de la concepció, i, encara sota amenaça, no fer servir els meus coneixements mèdics per contravenir les lleis humanes.»

5218

D'acord amb la deontologia professional del metge, el qual, si s'aproves això, seria l'encarregat de dur a terme aquesta mort —no els legisladors, que continuariem estant asseguts als nostres escons—, l'eutanàsia i l'ajuda mèdica al suïcidi són incompatibles amb l'ètica mèdica. Aquest és el parer consolidat per l'Associació Mèdica Mundial, en les seves declaracions de Madrid de 1988, i de Marbella el 1992. Els recomano que ho llegeixin.

He revisat el que diuen sobre els quatre grans problemes de l'ètica de la fi de la vida, els codis d'ètica de trenta-nou països, i en tots ells no es troba cap fissura amb la comuna tradició de rebuig a l'eutanàsia i l'ajuda mèdica al suïcidi. Es poden comptar amb els dits de la mà els Jack Kevorkian i els Hermet Komens, activistes de l'eutanàsia. Són una majoria aclaparadora els que pensen que podria ser una decisió tolerada, però molt específica, i que, a més a més, demanen que, si es trobessin en aquesta tessitura, hi hagués algú ben a prop que pogués prémer el botó. I això ho dic, evidentment, a tall d'exemple.

Les estadístiques publicades pel fiscal general d'Holanda —país que tots vostès saben que permet l'eutanàsia, i que cada any va en augment— informen que el 50% de les eutanàsies no es declaren. De les que es declaren, el pacient hi intervé en un 50%; en el 40% no és possible, a causa de la consciència debilitada o demència, i en un 10% el pacient no hi intervé per raons paternalistes, és a dir, se'l mata sense dir-li-ho. Aquestes són dades reals.

Senyores diputades, senyors diputats, pensin-s'ho bé. Vostès no viuen el dia a dia dels terminals. Fem tot el possible per ajudar-los que no pateixin. Els ajudem a ben morir, però no decidim sobre la vida dels altres. Coneixen vostès molts malalts que els demanin que posin fi a la seva vida? Jo, després de molts anys, no en conec cap. Tothom et demana ajuda per no patir, que no és el mateix que morir. I això, com he dit abans, és el que es fa a tots els centres hospitalaris del nostre país. El que sí que m'he trobat són molts familiars als quals l'avi molesta.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys. Perdó... Em demana la paraula el senyor Ridao?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. Si m'ho permet, per una contradicció, perquè...

El president

Un minut, per una contradicció. Però que sigui contradicció.

El Sr. Ridao i Martín

El senyor Bonet, si fa no fa, ha atribuït a aquest Grup i a l'altre Grup proponent, doncs, si fa no fa, que ens hem

arrogat el dret a decidir sobre la llibertat dels altres. I, a més a més, ens ha posat en contradicció la invocació que hem fet del Codi deontològic del col·legi professional a què pertany el senyor Bonet. Jo voldria llegir una altra norma fonamental d'aquest Codi deontològic; en aquest cas, la que diu que tota persona té dret a viure amb dignitat fins al moment de la mort, i el metge ha de vetllar perquè..., mentre aquest dret sigui respectat. El metge ha de tenir en compte que el malalt té el dret de rebutjar el tractament per prolongar la vida; és deure mèdic fonamental d'ajudar el pacient a assumir la mort d'acord amb les seves creences i allò que hagi donat sentit a la seva pròpia vida. Això també ho diu el Codi deontològic del seu Col·legi de Metges de Catalunya.

El president

Molt bé. Té la paraula ara, per intervenir —i és l'última intervenció en aquest debat—, la diputada del Grup Socialista senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de nou en aquest Parlament es posa una qüestió important que ens obliga a tots els grups parlamentaris a prendre posicionament. I està bé que els representants de la ciutadania posem a debat el dret que cada persona té a viure i a morir amb dignitat, perquè aquesta és una qüestió que ens implica personalment, independentment de les opcions polítiques de cada u, i també ens implica, senyores i senyors diputats, col·lectivament.

S'ha dit ja —ho acaba de comentar el diputat senyor Bosch— que la sensibilitat dels diputats i les diputades d'aquesta cambra es va posar clarament de manifest fa un temps, quan setanta-un diputats, membres de les diferents opcions polítiques aquí representades, vam signar un document d'autoinculpació en la mort de Ramón Sampedro. Pel que acaba de dir la senyora Palau, segurament, si ens haguéssim esmerçat una mica millor en la recollida de firmes, no hauríem sigut setanta-un, sinó que haurien sigut uns quants més.

Sensibilitat dels diputats i diputades d'aquesta cambra, de la mateixa manera que podem constatar la sensibilitat social sobre aquesta qüestió a partir de les dades que s'han donat a conèixer darrerament sobre el posicionament de la població davant d'aquest fet. Ens diuen, aquestes dades, que el 53% dels votants del Partit Popular, senyor Bonet, són favorables a l'eutanàsia; el 73% dels votants del Partit Socialista; el 71% dels votants de CiU; el 87% dels votants del PNB... Dades, no obstant, que cal tindre..., que ens han de merèixer unes cauteles determinades, perquè també, com s'ha dit ja, s'analitzen globalment i no per trams d'edat. Si ho fèssim per trams d'edat o per posició personal, per situació personal de malaltia, de minusvalidesa, com ha dit la senyora Palau, segurament aquestes dades no foren tan elevades, foren diferents, i això ho hem de tenir en compte.

A mi m'agrada, senyores i senyors diputats, quan parlem d'eutanàsia, recordar l'etimologia del vocable. «Eutanàsia» vol dir «mort bona», «mort dolça», «mort sense agonia». I és evident que aquest és el desig de

tothom, el de controlar el moment de la pròpia mort, arribar-hi dignament, i per això considerem important que tant en el Congrés de Diputats, com en el Senat, com ara i aquí en aquest Parlament, s'hagi reobert aquest debat, que, a part de ser nostre, com a representants de la ciutadania, ho és també del poble, dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Aquest debat es va iniciar amb la reforma del Codi penal de 1955, i gràcies al consens, quasi generalitzat en aquell moment, es va avançar en la despenalització de determinades conductes, com l'eutanàsia activa indirecta, i van quedar dues conductes tipificades, a les quals se'ls van rebaixar notablement les penes: l'auxili directe i necessari al suïcidi i l'homicidi consentit.

Però és ben cert que l'acord de 1955 ara ja no és suficient, perquè estem convençuts que la consciència social dels ciutadans i ciutadanes del nostre país ha evolucionat davant d'aquesta qüestió, i cal fer un nou pas cap a la plena despenalització de l'eutanàsia activa, en concordança amb les iniciatives presentades, però també, senyores i senyors diputats –cosa que no es recull en les iniciatives que s'han explicat aquí–, per establir les garanties i les cauteles necessàries que impedeixin abusos i evitin riscos de desviació de les pràctiques eutanàsiques cap a conductes criminals, sense ignorar –i això és important– la tecnificació de la medicina moderna, que ens col·loca davant de situacions noves, enfront de les quals molts ciutadans demanen a l'Administració sanitària que els garanteixi el dret, no sols a viure, sinó a morir dignament. (*Remor de veus.*)

Aquesta, com deia, és una qüestió que necessita consens. El nostre Parlament, mitjançant la Resolució 244/5, de la Comissió de Justícia i Dret, ha iniciat..., i de la qual el Grup Socialista –i ho he de dir– està plenament satisfet, perquè prèviament, i en el moment del debat d'aquesta Resolució, havia començat a treballar en aquesta direcció. Aquesta Resolució demana al Govern que estudiï la viabilitat jurídica i real d'implantar a Catalunya el testament vital, document que el Govern ha de presentar a la cambra –està pendent, aquesta presentació– i sobre el qual haurem d'obrir un debat.

Sota el nostre criteri, el testament vital és el pilar bàsic del concepte de l'eutanàsia, i és una via totalment necessària per avançar de forma progressiva cap al consens social, perquè suposa per si mateix un acte de reivindicació social, entès com a dret humà, i comporta la lliure voluntat de la persona a decidir sobre la seva mort en decisió de malaltia.

L'associació espanyola per la defensa de la mort digna reclama, com sabem –perquè ens ho han manifestat en les compareixences fetes a la Comissió de Justícia–, reclama, dic, el testament vital com un instrument necessari per a l'exercici del dret a una mort digna, que s'ha d'utilitzar mitjançant un acte personal, voluntari i lliure, en estat de consciència i capacitat psíquica plena.

Aquest consens, senyores i senyors diputats –s'ha dit– ha arribat també al Senat, amb la creació d'una comissió especial d'estudi sobre l'eutanàsia i el dret a una mort digna; iniciativa presentada pel Grup Socialista a la qual tots els grups parlamentaris varen donar el seu

suport; comissió que té com a objectiu buscar vies d'acord, no únicament per despenalitzar aquells supòsits que encara queden pendents, sinó també per establir, com deia, garanties, cauteles i precaucions per evitar abusos, actuacions interessades i decisions no meditates.

Els legisladors tenim una responsabilitat important en l'exercici de la nostra tasca, molt especialment en aquesta situació: intentar que el que proposem es correspongui al més possible amb la sensibilitat moral del ciutadà. I això en aquest moment no és fàcil, perquè, com diu –i em permetran citar-lo– l'exsenador Rodríguez Aguilera, «la moral té un caràcter flexible que fa que el ciutadà prengui les decisions amb consciència i amb llibertat, sense límits precisos, i només... En canvi, el dret té uns límits determinats, i només ha d'assumir, per les seves normes jurídiques, aquell camp de la moral generalment acceptat i indispensable per a la convivència social».

És, senyores i senyors diputats, en aquest marc d'acord i de consens que el Grup Socialista demana..., que ens hauria agradat que les iniciatives que ara es proposen per a la presa en consideració fossin també de consens. I ens hauria agradat que haguessin esperat un temps prudencial per introduir el debat del testament vital que tenim pendent en aquest Parlament. Perquè, tot i reconeixent que cada grup parlamentari..., és lògic, vostès són lliures de presentar les seves iniciatives, i cada diputat i diputada prendrà el seu posicionament individualment, el debat que tenim pendent en el Parlament de Catalunya és important, és una via per avançar en aquesta direcció. I nosaltres creiem que també és important el debat que s'ha obert ja en el Senat, amb aquesta Comissió d'estudi sobre l'eutanàsia i el dret a morir dignament, de la qual aquesta senadora, senyores i senyors diputats, en representació –diputada i senadora– del Parlament de Catalunya, forma part, i els asseguro solemnement –si es pot dir d'aquesta manera– que hi treballaré amb plena dedicació per contribuir a un debat profund i assossegat –també amb el Grup Popular, que va signar la constitució d'aquesta Comissió, senyor Bonet–, que faci avançar la legislació en aquells posicionaments que es corresponguin amb la sensibilitat moral i la llibertat individual dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país en el posicionament per l'eutanàsia i per la mort digna.

La petició de vot, la petició de vot secret que han fet els dos grups presentants en les iniciatives m'obliga a no manifestar el posicionament previ del Grup Socialista respecte a aquestes dues iniciatives. Per tant, senyores i senyors diputats, d'aquí a un moment en veurem els resultats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, procedirem a la votació. Tenint en compte que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha retirat el tercer punt de la seva proposta, i el Grup d'Esquerra Republicana ha manifestat també la conformitat del seu Grup de votar conjuntament, amb

una sola votació, les dues propostes, llevat que hi hagi algun grup que en demani votació separada, procediríem a fer una única votació de les dues propostes. (*Pausa.*) Cap grup demana votació separada?

En aquest cas, demano a les senyores diputades i als senyors diputats... (*Veus de fons.*) Sí. Cal que els serveis anotin que aquesta votació és secreta i que, per tant, és electrònica, però només es dona el resultat global. Estan preparats, suposo...

Iniciem la votació.

La proposta ha sigut refusada per 51 vots a favor, 53 vots en contra i 3 abstencions.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ocupació

Iniciem el capítol de mocions amb el setzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ocupació. Presentada pel Grup Popular, té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Ignasi Oleart, per un temps màxim de deu minuts. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci. No comenci, senyor diputat. (*Pausa.*) No comenci, no comenci. (*Persisteix la remor de veus.*) Ho repeteixo: prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. (*Pausa. Persisteix la remor de veus.*) Ho repeteixo per tercera vegada: prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Honorable conseller de Treball, em sembla que és de justícia per la nostra part agrair-li que en una moció d'aquesta importància, donat el tema tan sensible en aquests dies, també, que sembla que s'apropen les posicions dels sindicats, els empresaris i la Conselleria de Treball per intentar trobar, amb un esforç de tothom, i segurament amb algunes renúncies de tothom, els elements que facin més viable l'esperit fonamental, que és el d'ocupació, que les catalanes i els catalans que en aquest moment estan passant el drama de no tenir una ocupació estable la puguin tenir, agrair-li que estigui aquest dematí en la presentació d'aquesta Moció; aquesta Moció que, com poden suposar, senyores i senyors diputats, és conseqüència de la interpellació que vam presentar en el passat Ple d'aquesta cambra.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Dèiem en aquell moment que ens semblava molt important –i així en fem esment a la Moció, que està a

l'abast de tothom en el butlletí del Parlament, en el seu primer punt– unificar, en un termini relativament curt –que hem fixat en la nostra Moció en nou mesos–, intentar crear un sol organisme que pugui tirar endavant tot el que són els instruments d'intermediació que en aquest moment existeixen a Catalunya, a conseqüència, en part, del traspàs de les polítiques actives de l'Inem, i per altra banda, del Servei Català de Col·locació, que funciona des de l'any 1995. Entenem que aquest és un punt bàsic i fonamental per aconseguir una eficaç actuació en el camp de la col·locació.

El segon punt de la nostra Moció, que presentem avui a la consideració de les senyores i senyors diputats esperant que al final tingui el seu recolzament, tracta sobre la necessitat imperiosa de tenir un debat amb profunditat entre totes aquelles persones, entitats, organismes que siguin capaços de trobar solucions viables per fer possible un subsidi per als aturats de llarga duració, després d'haver esgotat les seves prestacions, conseqüents amb les seves cotitzacions i amb els subsidis que també reconeix la llei bàsica d'ocupació. En aquest sentit, en aquesta Moció el que fem és encoratjar la Conselleria de Treball de la Generalitat perquè, a través dels seus pressupostos econòmics, busqui fonts de finançament per a la creació d'aquest subsidi, i no solament amb mitjans econòmics, dels pressupostos de la Generalitat, sinó també trobar altres fonts de finançament, i intentar a la vegada –com deia el conseller en la seva contesta a la interpellació que vaig fer fa quinze dies en aquesta cambra–, intentar també fer una política d'estalvi en aquells aspectes i en aquells punts en què això sigui realment possible, fer que aquesta política econòmica no sigui solament una política de bones voluntats, sinó que permeti que la seva realitat faci també possible i real aquest subsidi que estem demanant a través d'aquest segon punt de la Moció.

I en el tercer punt, i últim, proposem, davant d'aquesta preocupació important com és la situació de les empreses que no arriben a sis treballadors, les microempreses, que tinguin també un tractament especial en els pressupostos de l'any 1999 en relació amb buscar aquells ajuts, tant financers com d'altres tipus, que permetin incentivar l'ocupació de treballadors per aquestes empreses que no arriben a sis empleats.

Pensem, senyores i senyors diputats, que amb aquestes mesures que proposem en aquesta Moció seria possible aconseguir algunes millores substancials per treure, primer, en primer lloc, eficàcia als serveis de col·locació; segon, donar un cert respir a les persones que estan sense retribució, en la seva situació de no tenir treball, i en tercer lloc, intentar donar esperances a les empreses, a les microempreses, perquè s'animin a contractar personal, que ajudin també amb la seva actuació a reduir les taxes d'atur que avui tenim a Catalunya. Penso, senyores i senyors diputats, que és una moció congruent amb la situació actual, i, per tant, em permeto demanar-los el seu vot afirmatiu en el moment que ho assenyali el president de la cambra.

Senyor president, moltes gràcies; senyores i senyors diputats...

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El Grup de Convergència i Unió ha presentat tres esmenes. Per defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, senyor conseller... Senyor Oleart, nosaltres ens hem permès presentar unes esmenes a la seva Moció a fi de concretar alguns aspectes i aprofundir en algun altre.

En el punt número 1, és simplement una qüestió d'error quasi gramatical: vostès diuen «mediació» quan volien dir «intermediació». La mediació és una cosa, la intermediació és una altra, i vostès suposo que volien dir «intermediació», i en aquest sentit nosaltres li presentem una esmena puntual per canviar una frase per l'altra.

Al punt segon vostès fan una invitació a un debat amb profunditat a través de les diferents forces socials i polítiques del nostre país. Home, una de les coses que més li agraden al nostre conseller, precisament, és el debat, i algun disgust li crea llançar idees per fer debats. Per tant... I en aquest tema en concret ell ha fet un primer llançament dient: «Parlem d'això.» I se li han tirat a sobre unes quantes persones i institucions dient: «Què diu, aquest home!» Home, diu que parlem-ne. «No, no, ha dit...» No, el que diu el conseller és «parlem-ne». Ara vostè coincideix amb el conseller i amb nosaltres, i diu: «Valdria la pena fer un debat en aquest sentit.» Nosaltres li acceptem aquest debat, li acceptem aquest aspecte de la seva Moció, estem d'acord a iniciar aquest debat; el que passa és que voldríem fer-lo potser amb uns paràmetres que fossin una mica més –al nostre criteri– concrets en alguns aspectes. Per exemple, nosaltres voldríem que el debat no fos solament per al que vostè diu: «a fi d'establir un subsidi d'atur per a treballadors que hagin esgotat les prestacions». Nosaltres voldríem que el debat entrés en la via que, en tot cas, si es fa aquest subsidi, sigui per a treballadors de llarga durada, fins que trobin una feina en l'àmbit normal, i, en tot cas, sense renunciar que es doni una prestació contra el subsidi, perquè, si donem un subsidi sense contraprestació, ens sembla que no valorem ni estimulem les pròpies capacitats de les persones, dels treballadors en atur que tenen la necessitat d'aquest subsidi.

Finalment, en el punt número 3 nosaltres voldríem, a més d'afavorir aquestes polítiques que vostè demana, que també s'afavorissin les inversions que són creadores d'ocupació; si hi han inversions que creen ocupació, han de tenir també el «privilegi», entre cometes, o la incentivació –millor dit– d'algunes mesures de tipus fiscal.

Si vostè m'ho permet, jo voldria, arran de la seva Moció, fer una petita reflexió. Jo crec que aquesta Moció, i el mateix debat de la interpellació, probablement fins i tot el debat que estem fent avui aquí, estan fets des d'una situació..., ens ha portat la Moció a fer aquest tipus de debat, des del punt de vista, una mica, de resignació; de resignació de dir: el que hem de buscar són solucions, palliatius per als treballadors de llarga durada, que els tindrem amb nosaltres per sempre. Jo vol-

dria, en nom del meu Grup, i crec que en nom del nostre Govern, separar-me una mica d'aquesta actitud pessimista. És a dir, crec..., això ho aprovarem –si vostès ens accepten les esmenes, nosaltres hi votarem favorablement–, però no em resigno a la lluita aferrissada que tenim per a la consecució de la plena ocupació. Ja sé que hi han pensadors, molt autoritzats –no els citaré, perquè ja els hem citat altres vegades en aquesta cambra–, que diuen que això de la plena ocupació és una utopia que no es tornarà a donar, que no aconseguirem la plena ocupació mai més. Jo, en aquest aspecte, estic a favor de la utopia, jo vull lluitar per la utopia, jo vull..., el meu Grup i el meu Govern, el que jo represento aquí, lluitaran per la utopia de la plena ocupació.

I és en aquest sentit que jo crec que s'ha de contemplar l'esforç que han fet, que estan fent, que jo dic que ja pràcticament han acabat de fer, els sindicats d'aquest país nostre, els empresaris d'aquest país nostre i el nostre Govern per arribar al pacte d'ocupació, que no és un pacte d'ocupació simplement; jo crec que és més, és alguna cosa més que un pacte d'ocupació.

Jo crec que és el moment, a més, que aquesta cambra felicités el conseller de Treball, per haver auspiciat aquest debat, Comissions Obreres, UGT, la Pimec, Se-fes i el Foment, perquè han estat capaços d'arribar a un principi, quasi a un final d'acord –perquè queden molt poquets serrells– important, importantíssim per al nostre país. I no surto del tema de la seva Moció, perquè en la seva Moció, en l'esperit, crec interpretar que vostè també comparteix amb nosaltres aquest desig de no abandonar, de no tirar la tovallola a favor de la plena ocupació. Estic segur que les polítiques que fa el nostre Govern en aquest sentit tenen el seu recolzament i el d'altres grups de la cambra.

Senyor Oleart, si vostè accepta les nostres esmenes, que són complementàries... Ja dic que nosaltres el que volem, en definitiva, no està lluny del que vostè ens demana; ens demana, fonamentalment... Home, ara li podria dir que alguns aspectes fins i tot ja estan debatuts en aquest pacte, alguns aspectes del que vostè demana. Però vostè demana una cosa que és fonamental, que és un debat; nosaltres hi estem d'acord, i per això hem presentat aquestes esmenes, que, ja ho dic, si vostè ens les accepta, nosaltres votariem favorablement la seva Moció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups, en nom del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Nosaltres començaríem la intervenció, a diferència del diputat que m'ha precedit en la paraula, fent una felicitació a totes les parts que han intervingut per aconseguir allò que nosaltres i d'altres grups havíem demanat tan reiteradament, que era aconseguir que Catalunya pogués tenir un pacte per a l'ocupació. Aquesta era una demanda que sorgia dels partits, també d'altres col·lectius, però també de la Unió

Europea, que s'havia reiterat i repetit en moltes ocasions la necessitat d'aconseguir la concertació territorial en el terreny de l'ocupació. Per tant, vagi en primer lloc... –tot i que la Moció no en fa esment, però em sembla que és el moment oportú de fer-ho–, de fer i de..., fer aquesta felicitació general, vaja, a tots els agents que han fet possible aquest pacte per a l'ocupació a Catalunya.

Pel que fa a la Moció en si, el primer punt nosaltres el votarem a favor, amb el benentès que potser no és en els termes i amb l'expressió que nosaltres hauríem utilitzat, però jo diria que estem d'acord en el contingut, i sobre-tot..., perdó, més que en el contingut, en el fons, sobre-tot pel fet que nosaltres creiem que ja ha passat un cert temps que la Generalitat ha aconseguit el traspàs de les polítiques actives del Govern central, i nosaltres entenem que cal una coordinació i, sobretot, una integració molt més important entre els serveis traspassats i els serveis propis del Govern de la Generalitat, és a dir, el Servei Català de Col·locació.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Pel que fa a la segona qüestió, aquest és un tema que probablement no serà l'última vegada que es debati en aquest Parlament, i que probablement portarà un debat intens i llarg, que afectarà, doncs, els diversos agents, i que, la veritat sigui dita, protagonitzarà, sense cap mena de dubte, probablement, la discussió dels propers dies. El senyor conseller, com ha dit el diputat que m'ha precedit en la paraula, ens té acostumats a fer unes propostes, que s'hi pot estar d'acord o no, però, en tot cas, tenen, si més no, la virtut d'avançar-se en el temps del que pot ser i del que serà, sense cap mena de dubte, un debat que tard o d'hora s'ha de tenir; és el que fa referència, en aquest cas, als treballadors aturats de llarga durada, i a la possibilitat que puguin rebre un subsidi a partir d'unes prestacions de tipus social. Nosaltres, com que el que es planteja avui aquí, senzillament, és promoure un debat, hi votarem sense cap mena de dubte a favor, perquè entenem que el debat en aquesta matèria també és possible, és necessari, i que, en tot cas, un dels problemes més greus que té l'atur és precisament el que afecta aquests treballadors d'atur de llarga durada, que tenen unes previsions molt negres pel que fa a les possibles ocupacions laborals. És per això que aquesta és una possibilitat que també es dona a d'altres llocs d'Europa, i nosaltres entenem que, si més no, encetar el debat és interessant.

Pel que fa al tercer apartat, el que es planteja és purament i simplement arbitrar un seguit d'ajuts financers per a la col·locació dels aturats. Bé, recordar que en els pressupostos del 98 ja es feia una previsió en aquest sentit; també hi ha una altra previsió sobre la taula, feta pel ministre de Treball del Govern central, també en aquest tema, i nosaltres considerem que, seguint una mica les línies marcades també per Europa, i també la cimera de Luxemburg, també és absolutament necessari i imprescindible fomentar les inversions que, realment..., no d'altres, sinó les que generin d'una forma directa col·locació i llocs de treball. Jo diria que més que mai s'ha de primar aquest tipus d'inversió, i, per tant, considerem del tot necessari que hi hagi un esforç públic també en aquesta matèria.

No estem absolutament d'acord –com ha fet el Partit Popular– a centrar aquesta proposta en les empreses, en les pime de menys de sis treballadors. De fet, és una proposta que no acabem d'entendre, tot i que estarem d'acord amb el Partit Popular que, sense cap mena de dubte, qui genera llocs de treball són les petites i mitjanes empreses, però ens sembla que centrar la qüestió en les empreses de menys de sis treballadors, no ho creiem del tot necessari. Veiem més factible l'esmena que presenta el Grup de Convergència, en el sentit de parlar d'empreses en general.

És per tot això, senyor president, que hi votarem favorablement, i que en alguns casos..., en tot cas, dir que ens agradaria que s'acceptessin les esmenes que s'han plantejat, perquè van més en la línia del que nosaltres pensem en aquesta qüestió.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La proposta del Grup Popular, al nostre entendre, en el primer punt té el problema que un termini de nou mesos creiem que és excessiu; és a dir, una transferència que es preveia ja des de feia més d'un any, la Conselleria hauria hagut de preparar degudament i amb temps, doncs, tota aquesta transferència, i, per tant, tenir ja tots els mecanismes previstos, l'organigrama previst, i crec que el termini aquest que s'està donant, penso que és excessiu, perquè ens n'anem pràcticament a finals d'any, i crec que hi havia temps de sobres d'haver preparat la transferència bé i, per tant, haver fet les coses correctament i haver aconseguit, doncs, aquesta fusió entre els dos serveis, el procedent del que eren antigues oficines de l'Inem i el Servei Català de Col·locació, que continua sent un problema important que espero que properament, en una compareixença..., en fi, en una compareixença amb una sèrie de preguntes orals que hem fet des de l'oposició, doncs, el conseller ens podrà contestar en persona. Per tant, nosaltres, el primer punt, ja avanço que el votarem negativament, perquè entenem que aquest termini és excessiu pel que hauria de ser una..., s'hauria hagut de preveure d'una altra manera.

Pel que fa als punts 2 i 3, home, en el contingut, nosaltres no hi estem pas en desacord, però, en definitiva, hi ha una sèrie de qüestions d'aquestes que..., centrar només el tema en la qüestió del subsidi a rebre pels aturats, o en el tema de les pime..., crec que també hi ha una dimensió del problema de política econòmica general de l'Estat, i que el partit proposant, doncs, té responsabilitats importants sobre la gestió en aquesta política econòmica, i el fet que, per exemple, avui, curiosament, surt com a notícia a la premsa, doncs, que –o entre avui i ahir– el problema de la crònica mala inversió pública a Catalunya i el problema de la sobrepressió fiscal, en què una família catalana aporta pràcticament 3 milions anuals a l'Estat, a diferència d'altres zones, i això significa una disminució brutal de la ren-

da disponible..., en fi, tant el tema de la sobrepressió fiscal, per un cantó, com el tema de la baixa inversió pública són detonants importantíssims a l'hora de la possible generació d'ocupació. És clar, llavors, que proposi això el partit que en aquests moments té la responsabilitat de l'Estat, i pretengui, doncs, que per la via dels subsidis d'atur es faci solució a uns problemes que són de tipus macroeconòmic, que de fet afecten l'economia productiva, entenem que, és clar, és, una mica, un doble discurs. Tot i que puc estar, podem estar d'acord amb el contingut estricte, en principi, de les dues propostes, nosaltres ens abstindrem en els punts 2, 3.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guilot.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Algú ha perdut un botó, crec... (*Rialles.*)

El president

Deu ser alguna diputada...

El Sr. Guilot i Miravet

Una diputada. (*Remor de veus i rialles.*) Meu no és.

Davant de la interpellació i de la Moció subsegüent, presentada pel senyor Oleart, el meu Grup té interès a poder expressar el perquè hi votarem en contra, a partir de dos conceptes.

En primer lloc, és que el primer punt de la seva Moció arrenca de tota una intervenció que vostè fa i d'un debat que obre amb el conseller, on sembla que la fusió, la necessària fusió dels serveis traspasats al Servei Català de Col·locació té com a rerefons, té com a estímul i motivació el control ferm —són expressions seves— dels aturats per tal d'evitar el frau en la recepció de les prestacions. Nosaltres creiem... I, evidentment, això vostè ho afirma a partir d'unes declaracions que surten de la mateixa Generalitat, on es deia que quasi un 50% dels aturats que reben prestacions tenien una altra feina, amb el que tot això representava de frau. Nosaltres creiem que, un cop més, s'està llançant un missatge, s'intenta crear un imaginari, una percepció, dins de l'opinió pública, malèvola. Vull dir, no és cert que el 50% dels aturats que reben prestacions, que reben subsidis, tinguin treball; no és cert que es pugui interpretar que les altes xifres d'atur que tenim aquest país..., a partir que hi hagi tota una picaresca entorn d'això. Perquè, evidentment, segurament, com tota activitat humana, alguna cosa hi ha, de picaresca, i segurament, com en tota activitat humana, alguna cosa hi ha, de... Però, si un govern, un parlament, un grup polític, situen aquest element com a principal, diguéssim, afirmació, o preocupació, crec que fem un mal servei al problema de l'atur i, sobretot, que ofenem els aturats.

El problema de l'atur l'hem discutit molts cops, és unideterminat, té unes causes i unes motivacions determinades, no ha estat acompanyat de les polítiques necessàries, i trobo —hi insisteixo— una irresponsabilitat fer aquest tipus d'afirmacions; afirmacions que per altra part sorprenen. Nosaltres estem cansats de sentir dels conservadors allò del frau dels aturats; si vostès, per cada deu cops que diuen això del frau dels aturats —i quan parlo de «conservadors» estic parlant de Convergència i Unió i el PP—, diguessin un cop, parlessin un cop del frau fiscal, segurament ho compensarien una mica. És que aquí només es parla —hi insisteixo— d'un fet exagerat, inexistent, que intenta deslegitimar tota una situació i la necessitat de trobar polítiques entorn d'aquesta.

Per nosaltres, cal anar, evidentment, a un procés d'integració de les oficines de treball de la Generalitat i del Servei Català de Col·locació, ben segur; aquesta és la nostra proposta. La nostra proposta és el Servei Català d'Ocupació, i evidentment creiem que en el primer punt de la seva Moció aquest concepte d'unificació és massa abstracte per tal de votar-lo positivament, i menys amb els precedents de l'actual Govern en la gestió del Servei Català de Col·locació i en el procés d'incorporació dels serveis traspasats de l'Inem.

I el segon concepte que volia argumentar per tal, diguéssim, d'explicar el perquè del nostre vot contrari és respecte al debat obert sobre la creació d'un subsidi indefinit per als aturats de llarga durada, a canvi de la prestació d'un treball d'utilitat social. Vostès creuen amb rigor, amb rigor parlamentari, amb rigor polític, que es pot llançar o es pot aprovar un debat d'aquest tipus amb l'instrument d'una interpellació i l'aprovació d'una moció? Vostès creuen que això es fa així?, sense conèixer, amb quins objectius, amb quins diners... Vostès creuen que això nosaltres podem..., com a Parlament, és seriós poder aprovar un punt d'una moció que situï un aspecte d'aquest tipus d'aquesta manera? Nosaltres creiem que no. Si el senyor conseller, que malauradament té massa idees —contracte Farreres...; només ens faltava aquesta!, vull dir, cada idea que té, tremolem—, vol llançar propostes... Per exemple, tenia, fa molt poc temps, un instrument parlamentari adequadíssim, que és que aquest Parlament, fa molt poc, va fer un debat monogràfic per a la creació d'ocupació. Segurament allà era un bon moment per haver plantejat amb rigor, de forma quantificada, amb objectius clars, què vol dir aquest nou subsidi. És a dir, si es volen llançar propostes, busquem els instruments necessaris, busquem-ne la justificació oportuna, però, sobretot, no intentem, mitjançant una interpellació i una moció, i amb aquest debat, sempre reduït, que no dona de si, poder aprovar aquest tipus de coses. Nosaltres creiem que això no és seriós, que això no és rigorós, més enllà, diguéssim, de les prevencions que podem tindre sobre la mateixa proposta que llança el conseller Farreres.

I vull acabar la meva intervenció amb un tercer aspecte, que és... Mirin, vostès no creuen en les polítiques per a la creació d'ocupació, no hi han cregut fins ara. I quan un sent el president Pujol, quan ell parla del nou contracte social, veig que segueixen sense creure-hi. Per-

què, si per part del Govern la principal preocupació per la reducció de jornada i per poder assolir la fita de les trenta-cinc hores setmanals és advertir que això voldrà dir disminuir salaris i distribuir el treball dels que en aquests moments tenen treball, jo crec que no han entès res, perquè –no ara: de sempre– tan sols ha pogut ser possible reduir la jornada laboral a partir dels increments de productivitat. Situar al bell mig de la consciència de la gent, dels ciutadans, dels treballadors, de les treballadores, que, si es volen les trenta-cinc hores, que tothom sàpiga que haurà d'abaixar-se el sou, això, de veritat, és la millor manera de torpedinar aquest objectiu. Vostès no hi creuen, i, com que no hi creuen, permeti'm, senyor Hinojosa, que jo faci una felicitació diferent: jo felicito Esquerra Republicana, jo felicito el Partit Socialista, Comissions Obreres, la UGT, la Confederació Europea de Sindicats, el Govern francès d'en Lionel Jospin, el Govern de l'Olivo..., jo felicito tots aquells que han fet possible la cimera de Luxemburg, jo felicito tots aquells que durant anys han anat dient: «El que vostès fan genera atur, el que vostès fan causa injustícia social», i les propostes que ara surten, que vostès i el PP han hagut d'aplegar-se, és el que ha permès poder parlar ara, efectivament, que sí que hi han polítiques per reduir l'atur, sí que hi han polítiques per crear treball; no el que vostès han fet.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores i senyors diputats, senyor Oleart, jo, en primer lloc, li haig de manifestar que no donarem suport a la seva Moció, malgrat, o encara..., és a dir, no és condicional que accepti o no les esmenes de Convergència i Unió; tant si les accepta com si no, no donarem suport al que surti, vull dir... Perquè la veritat és que, en el primer punt, nosaltres estem plenament sorpresos d'aquesta redacció; plenament sorpresos perquè, darrere d'aquesta redacció s'obre una situació que per nosaltres..., no és que no pugui tenir un termini de nou mesos: és que, com deia, em sembla que era, en un film, en una pel·lícula, Groucho Marx, quan li deien: «Per cent mil dòlars, cantaria demà?», diu: «Per cent mil dòlars, cantaria ahir.»

Doncs això és com això del Groucho Marx: això havia de ser per a ahir. Perquè estem en una situació –i això és el que ens sorprèn–, estem en una situació que aquesta diferenciació de dues xarxes, aquesta organització que en aquest moment té muntada el Departament de Treball sobre totes les seves competències, des del nostre punt de vista, està produint situacions d'il·legalitat flagrant, de no-manteniment de determinats drets de les persones que estan en atur.

En aquests moments, el Departament de Treball té una circular vigent, llevat de la província de Barcelona, des de principi d'any, que ha dit que la retira però no la

retira, però que només l'ha retirat a la província de Barcelona –perquè a cap altre lloc s'ha retirat, aquesta circular–, que diu que les ofertes de treball s'han de tramitar a través del Servei Català de Col·locació. Això vol dir que aquell que no està a la base del Servei Català de Col·locació, malgrat que sigui un aturat de Catalunya, malgrat que l'oferta de treball hagi vingut de la Generalitat de Catalunya, no té dret a accedir a aquesta oferta perquè resulta que no tothom que està a les bases del Servei Català de Col·locació és tota la gent que està a les bases del SILEE, antigues oficines de l'Inem, oficines de treball de la Generalitat. És, doncs, una situació en què una administració, l'única, la responsable de tots els aturats, deriva totes les seves ofertes, llevat que algun cap d'oficina o algun responsable d'oficina, *motu proprio*, i per evitar il·legalitats, estigui tenint un zel professional molt més important i estigui tramitant fora de norma –perquè la norma existeix!–, fora de norma, aquesta plantejaments, resulta que aquesta situació és una situació en què es produeix una discriminació de determinades persones. Doncs, aquesta situació no pot durar ni un minut més, perquè estem atemptant contra un dret constitucional, que és el de la discriminació davant dels llocs de treball.

Segon problema que es produeix –que a Barcelona possiblement és menys important, però que a altres contrades té més importància, i estic parlant de terres de Ponent, i estic parlant d'algunes terres de Tarragona–, què és el que succeeix? Com que resulta que a moltes persones, sobretot les que no reben prestacions, se'ls diu: «Miri, vostè, vagi a apuntar-se al Servei Català de Col·locació», no s'hi apunten, no s'introdueixen dintre les bases de les OTG, de les bases de l'antic Inem; això impedeix que aquestes persones puguin ser demandades per un treball si aquest treball té l'origen en una altra comunitat veïna, perquè no apareixen en aquestes dades. És a dir, si a l'Aragó o a València hi ha una oferta de treball en una zona limítrof que resulta que no es pot cobrir amb els treballadors que hi ha a l'entorn i amb un sondeig l'Inem vol aconseguir treballadors de Catalunya perquè puguin anar a treballar a l'Aragó o a València, no apareixeran en aquestes dades: s'ha produït una compartimentació d'aquesta situació que impedeix que uns treballadors de Catalunya puguin decidir si van a una oferta de treball que està més enllà dels límits geogràfics de Catalunya. Per la forma com té organitzat el Servei.

Per tant, ni nou mesos; és per a ahir, que s'havia d'haver solucionat aquest problema, perquè, sent possible una organització amb plena autonomia, amb plena capacitat, amb plena direcció del Servei Català d'Ocupació, això no ha de ser incompatible amb respectar tots i cada un dels drets que tenen els ciutadans de Catalunya que es troben en una situació d'atur. Per tant, ni un dia més aquesta situació, perquè –ho repeteixo– com a mínim hi han dos preceptes legals que s'estan incomplint de manera flagrant amb aquella ordre, que sortosament molts responsables d'oficina tenen –com diuen ara en terminologia OTG– «relaxada», però que jurídicament no existeix la situació d'una ordre interior «relaxada». O existeix o no existeix. I el conseller i el director general d'Ocupació no han retirat aquesta ordre, aquesta circular interna. Senzillament, hi ha un

cap de servei de la província de Barcelona..., perdó: dels Serveis Territorials de Barcelona, que coincideix amb la delimitació administrativa de la província, exactament, que ha donat unes instruccions complementàries que la deixen quasi sense efecte. Això no s'ha produït ni a Girona, ni a Lleida, ni a Tarragona.

A les altres dues mocions no hi donarem suport... Nosaltres entenem perfectament que amb la relació que tenen Convergència i Unió i el Partit Popular vostès ajudin a reparar les reliscades que pugui tenir Convergència, però no facin que nosaltres fem aquest paper, perquè no tenim aquesta relació amb Convergència i Unió. I li diré les reliscades.

La segona..., començaré pel tercer punt, perquè ens sembla que és el més fàcil. Allò que diu «estudiar per als pressupostos del 99» és un compromís electoral de Convergència i Unió en les eleccions, que no el va aplicar en els dos pressupostos anteriors i que, a més a més, quan nosaltres hem plantejat unes esmenes al pressupost d'enguany i de l'altre any per fer això, ens les han tombat. Per tant, no ens demanin ara que ho estudiem per al 99. Allò: *obras son amores y no buenas razones*. Vull dir, per tant, perdoni, però nosaltres no estem aquí per arreglar-li les esbiaixades que pugui tenir o els errors o els plantejaments que pugui fer la Conselleria.

I sobre el tema del famós debat, miri, nosaltres, com que hem sentit moltes vegades el president de la Generalitat, que quan està en les contestes parlamentàries sempre es dedica, com a esport, a derivar l'atenció i parlar dels socialistes, algunes vegades per bé i unes altres per malament –quan no té amb qui posar-se, pum!, aprofita, «ja que esteu aquí, pam!», cop d'això–, i altres vegades treu il·lustres socialistes, doncs miri, li diré el mateix: apliquin el mètode Blair. Avui surt el Tony Blair plantejant una reforma, però –perdoni– la té estudiada, té previst com es finançarà, té clarament delimitats els col·lectius, els objectius i totes les coses, i a continuació, després de tenir-ho fet, la presenta a la societat i diu: «Ara vull discutir-la» –però «vull discutir d'això». Perquè és que del que va dir a S'Agaró al que vostès plantegen han caigut així com cent mil persones: allà es va dir per a tots els aturats, ara es diu per als aturats de llarga durada. I altres coses.

Miri, dues coses. Si es vol fer això, és molt senzill: primera cosa, o modifiquen la PIRMI, que és una prestació que ve «contrapartada» amb una obligació –per tant, ja ho tenen fet, no han de discutir res, ja ho tenen–, o bé es modifica la Llei bàsica d'ocupació, que també exigeix per cobrar el subsidi d'atur i les prestacions que la gent sigui activa a trobar treball i, per tant, si se li ofereix un treball, el pugui trobar. Però aquí el problema no és que la gent no busqui treball, és que no hi ha treball suficient per a tothom. Perquè, clar, si tenim més de dues-centes mil persones registrades a l'atur –quatre-centes mil segons l'EPA– i un milió sis-cents mil contractes, vol dir que és que no hi ha treball suficient. Perquè la gent sí que busca treball! Vuit i nou contractes a l'any per a una persona que continua a l'atur. Per tant, no creiem que aquest debat s'hagi de plantejar en aquests termes, i menys quan es planteja que això es finançarà a base d'altres coses que no tenen res a veu-

re, i que aquí podem estar com el famós..., allò d'aquella cosa que serveix per a tot.

El Comissionat d'Universitats deia que la pujada de les matrícules universitàries serviria perquè les universitats tinguessin més diners; el conseller de Treball ens diu que aquesta mateixa pujada la utilitzarem per a pagar els subsidis. I quantes coses més trobarem? Facin una proposta seriosa del que volen, perquè, si no, el que estan fent és un plantejament d'un model de societat en què l'únic que tindrem no serà un estat del benestar, no tindrem una societat del benestar, tindrem una societat de beneficència on cadascú haurà de pagar-se les seves coses i aquells que no tinguin cap recurs, després d'haver-los taxat i mesurat concretament, i saber quin peu calcen, quina situació, els donarem una subvenció. Aquest no és el nostre model; el nostre model de societat és un model de drets, de drets universals, i no una situació de drets particulars exclusivament per a uns col·lectius. És des d'aquesta perspectiva que entenem que aquest debat es planteja fora de lloc, es planteja en termes inadequats, i és amb aquesta perspectiva que nosaltres no li donarem suport a cap d'aquests tres punts de la Moció.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Jo lamento que reglamentàriament no pugui contestar les intervencions dels altres diputats representants de cada grup, perquè segurament que hi hauria una bona..., una bona conversa i algunes modificacions de postures. És evident que nosaltres no podem resoldre el que ahir no es va resoldre, i en aquesta Moció el que intentem, o el que hem intentat, és millorar d'ara cap a endavant.

Amb relació a la proposta realitzada pel Grup de Convergència i Unió, amb les seves modificacions presentades a les nostres propostes, li hem de dir que efectivament, doncs, en el primer punt estem d'acord, perquè és un detall purament tècnic, el de mediació i instrumentació. Que també acceptàriem el text alternatiu que se'n ha presentat a la Moció número 2 perquè entenem, primer, que no desvirtua precisament l'esperit que motiva aquest segon punt de la nostra Moció, conseqüent amb la interpellació passada, i que ve a fer una especial referència als treballadors aturats de llarga durada, pensant que efectivament, doncs, per molt que pensem, per molt que estudiem, per molt que debatem, difícilment hi haurà recursos econòmics suficients per poder cobrir tot l'àmbit o tot el panorama de tanta gent que està en aquest moment sense cap retribució i no treballa; per tant, també acceptàriem el text proposat pel Grup de Convergència i Unió millorant la nostra proposta. I en el tema del punt 3, efectivament, pràcticament, doncs, és un text molt semblant, perquè..., és acceptable per nosaltres per una cosa bàsica: perquè nosaltres pensem, considerem, que és imprescindible, els pròxims mesos, els pròxims pressupostos, preocu-

par-se especialment de les empreses que tenen més de sis treballadors; és evident que això pot ser opinable, però nosaltres entenem que aquest era un punt important i irrenunciable d'aquesta Moció, aquest punt tercer de la Moció, i per tant aquesta modificació que proposa Convergència i Unió per nosaltres és acceptada, perquè efectivament segueix considerant també el Grup esmenant que aquest grup d'empreses de més de sis treballadors és un dels elements importants per poder donar màxima ocupació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per tant, acabat el debat, iniciarem la votació de la Moció, en què han quedat incorporades les tres esmenes acceptades ara pel diputat... Senyor Portabella, demana la paraula?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Per demanar votació separada del primer punt, i del segon i el tercer conjuntament, per la nostra part.

El president

Hi ha alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)* No? Doncs ho farem tal com acaba de ser demanat pel portaveu del Grup d'Esquerra Republicana: votarem en primer lloc el primer punt de la Moció, amb les incorporacions de les esmenes, i després els punts 2 i 3.

Demano a les senyores diputades i diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació. El punt 1.

Aquest punt 1 ha sigut aprovat per 64 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

I votarem seguidament els punts 2 i 3 de la Moció, amb les esmenes acceptades incorporades.

Iniciem la votació.

Aquests dos punts 2 i 3 han sigut aprovats per 67 vots a favor, 35 en contra i 5 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

Demano un moment d'atenció, senyores i senyors diputats. He de sotmetre a la consideració del Ple una doble alteració de l'ordre del dia: que el punt 17, que és el que hauríem de substanciar ara, passi a ser el primer punt de mocions per a aquesta tarda –així ha sigut demanat pels portaveus–, i que el punt número 23 sigui substanciat com a última moció que discutim aquest matí. Hi ha conformitat, assentiment del Ple, a aquesta doble modificació? *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a dones víctimitzades

Lavors, el que farem ara és substanciar el divuitè punt, és a dir la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a dones víctimitzades, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch, per un temps màxim de deu minuts.

(Remor de veus.)

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats –no comenci, senyora diputada– que guardin silenci. No poder començar les intervencions els oradors, si no es guarda silenci, endarrereix tot el procediment parlamentari. *(Pausa.)* Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Bé, ha arribat el moment de fer la defensa de la Moció subsegüent a la interpellació sobre atenció a dones víctimitzades, i vull posar primer que res en relleu que els diversos grups parlamentaris han manifestat interès al voltant d'aquesta qüestió, per tal com en aquest mateix període de sessions hem pogut debatre dues proposicions no de llei en la Comissió de Justícia, ara estem debatent aquesta Moció, i demà es produirà la compareixença de la presidenta de l'Institut Català de la Dona per explicar-nos els treballs de la Comissió d'anàlisi sobre la violència domèstica.

Quan es fa una interpellació, quan una interpellació a més se singularitza com a interpellació d'urgència és perquè el Grup Parlamentari que empra aquest procediment vol impulsar d'una manera decidida l'acció del Govern en una matèria concreta. Aquesta ha estat, humilment, la pretensió del meu Grup en la defensa d'aquesta qüestió.

Abans de passar a l'explicació breu dels punts que es contenen en la Moció que presentem, penso que ve del tot a tomb donar lectura a algunes coses que es contenen en un article del professor Vicenç Fisas publicat avui a la premsa periòdica, en el qual, d'alguna manera, analitza quines són les claus d'una ofensiva de la cultura de la violència, eminentment en els mitjans de comunicació, però que, d'alguna manera, té un determinat ressò perquè hi ha un terreny abonat, potser, de no-compliment del tot de les responsabilitats familiars i d'aprenentatge. Diu, citant un informe de la UNESCO, que tenim l'obligació moral de fomentar en nosaltres i en els nostres fills la capacitat d'oposar-nos que un munt de coses semblin normals, quotidianes i acceptables en l'entorn tan natural com social. Diu: «Educar, en altres paraules, significa dotar l'individu de l'autonomia suficient perquè pugui raonar i decidir amb tota llibertat. Significa proporcionar els criteris que ens permeten defensar les nostres diferències i divergències sense violència, fomentar la capacitat de valorar el va-

lor de la llibertat i les aptituds que permeten respondre a aquests reptes.» Això segurament és un aprenentatge complex, en la família, en l'escola i en la vida social.

Jo deia, en la presentació de la interpellació, que no podem romandre neutrals davant l'abast que té en la nostra societat la violència domèstica. I estic proud'acord amb el pedagog Betelheim quan diu que «la violència és el comportament d'algú incapaç d'imaginar una altra solució a un problema que el turmenta». «Sabem» —segueixo resumint aquest article, que m'ha semblat magnífic i oportú—, «sabem que no hi ha violència gratuïta si prèviament no ha existit frustració o maltractament, desamor o desamparament en la persona que la protagonitza, ja que l'agressió maligna no és instintiva, sinó que s'aprèn.» Jo vaig fer una atenció a l'aprenentatge de les conductes de violència en els nens sobre la base d'un caldo de cultiu de violència familiar.

El tema és complex, el tema és important, i, per intentar contribuir a l'eradicació d'aquesta qüestió que ens preocupa, nosaltres havíem presentat una moció que incorporava quatre aspectes.

En el primer punt de la Moció plantejàvem com és important saber —com sempre i en tot— d'on partim, és important saber què hem fet a Catalunya, què ha fet el Govern de la Generalitat en el marc dels dos plans per la igualtat d'oportunitats que ja han estat avaluats, què hem fet en relació amb això, quins són els recursos amb què comptem..., saber, en definitiva, d'on partim, per poder construir instruments que ens permetin intervenir en el futur. Per tant, el primer punt era de pura avaluació, de balanç. Ens consta que el Govern té aquest balanç fet; per tant, no hauria d'haver-hi cap problema per presentar al Parlament, en un termini de dos mesos, quina és aquesta avaluació.

En segon lloc, plantejàvem..., i aquí, evidentment hi ha possibilitats, hi ha metodologies diverses i possibles, i segurament que totes són parlamentàriament correctes, totes poden ser útils, i cada grup parlamentari opta per plantejar les seves formulacions amb la metodologia que li sembla més adequada, no? El Grup Socialista va decidir que feia una proposta molt integrada, molt àmplia, però molt concreta, i no exhaustiva, en el sentit de dir: demanem al Govern la formulació d'un pla integral per a l'eradicació de la violència domèstica que contingui tots aquells aspectes en què els experts i els interessats coincidim a tenir acord en el sentit que són les bàsiques, en aquest sentit. És a dir, quins són, en aquest Pla integral per l'eradicació de la violència, els recursos públics en matèria educativa, cultural, de justícia, de treball, de sanitat i de serveis socials que es posen en marxa, amb un finançament adequat, per tal de contribuir a eliminar les formes persistents de violència domèstica. Ens semblava que això també era possible de demanar-ho, i, a més a més, ens consta que la Comissió d'anàlisi de la violència, que està treballant des del mes de gener, treballa per tal d'objectivar aquest tipus de plantejaments. Per tant, ens semblava que era un pas més de concreció tenir un pla concret..., així és com es fan les polítiques públiques: a partir d'uns plans, d'uns objectius, d'una programació, d'una avaluació, d'una assignació de recursos, d'uns mecanismes

de seguiment. Això està molt inventat, i l'experiència comparada així ho reconeix.

En tercer lloc, el tercer i el quart punts es referien a qüestions ja no preventives —que eren en les que posaria fonamentalment l'accent en el segon punt—, sinó de caràcter repressiu, sigui policial o sigui fiscal, i, en general, de l'actuació de la justícia. I, en aquest sentit, ens semblava necessari avançar a Catalunya en la creació d'unitats policials específiques, siguin en el procés de desplegament de Mossos d'Esquadra, siguin amb la creació d'unitats policials en aquelles comissaries de dos territoris d'aquest país que encara no compten amb aquestes unitats d'atenció a la víctima per part de policies dones —evidentment, molt més sensibilitzades per aquestes qüestions. I després també suggeríem la conveniència —perquè sabem que hi ha un debat obert sobre el tema, en relació amb la conveniència o no, per això deïem «estudiar»— d'atribuir les agressions domèstiques a un òrgan especialitzat de la Fiscalia.

Finalment, en el quart punt plantejàvem una cosa que és absolutament elemental, que recullen els estudis que ha publicat l'Institut Català de la Dona, que recull tota la bibliografia i que recull tota l'experiència directa que aquesta diputada i suposo que moltes altres persones que s'hagin ocupat d'això han tingut quan han parlat amb persones víctimes de la violència domèstica, o amb professionals que hi treballen, o amb associacions de dones que contribueixen a aquestes teràpies. Quina és l'experiència? Quina és la sensació que transmeten? Doncs, la sensació és de clara desconfiança en el funcionament de la justícia, de lentitud, de jurisprudència que va més enllà, per poc, de la situació plantejada en la tipificació d'aquests delictes en el Codi penal «de la democràcia», se n'ha dit del Codi del 95. Per tant, aquí el que deïem —també amb una redacció absolutament..., absolutament, potser no, però prou tímida i prou raonable com perquè sigui objecte del consens majoritari— era «emprendre les accions que siguin necessàries davant de la Fiscalia i del poder Judicial per tal d'assolir una pràctica judicial que garanteixi els majors rigor, sensibilitat, celeritat i eficàcia en la tramitació de les denúncies d'agressions domèstiques i que assegurï la protecció efectiva de les dones afectades».

Fins aquí podríem donar per feta..., mai les coses estan del tot fetes, però fins aquí podríem acabar la defensa de la Moció. En tot cas, em reservo el torn següent de debat respecte de les esmenes presentades pels grups parlamentaris, perquè, com coneixen els portaveus d'aquest tema, atès el grau d'esmenes que s'han plantejat i el diàleg que hem fet els diversos grups parlamentaris, segurament, la Moció que acabarem sotmetent a votació incorporarà alguns altres elements, i penso que, en tot cas, pugui reeixir en el seu conjunt.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. S'han presentat esmenes per diversos grups. En primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula per exposar les esmenes el diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com molt bé deia la senyora Duch al proppassat Ple, quan es va substanciar aquesta interpellació, el problema de la violència domèstica és un problema, evidentment, universal, i és el resultat, també, d'una determinada estructura social, no? Un problema –i convenim perfectament en el cent per cent de les valoracions i de les impressions que, en tot cas, ella ens traslladava durant aquell debat– davant del qual és obvi que la nostra societat no ha desplegat prou esforços, prou sensibilitat, però és evident que el Govern o els governs no han fet tampoc aquest esforç. Un problema, a més a més, que ha costat moltíssim i encara està costant que ultrapassi de l'àmbit familiar, de l'àmbit domèstic, a un àmbit més públic. D'aquí que la profusió, gairebé diària, de notícies, de notícies d'agressions, de maltractaments, malauradament, ha servit per posar en relleu la magnitud d'un problema que, com deia la diputada senyora Duch, ha costat fins i tot més víctimes que la xacra del terrorisme, no?

I això que és evident i no cal, en tot cas, reiterar-ho, per sobrer, però és evident que les dades estadístiques només ens permeten de visualitzar una part del problema. És a dir, fins i tot, diríem que allò que transcendeix és la punta de l'iceberg, no? Hi ha estudis que calculen o estimen que només un deu per cent dels casos reals són aquells que finalment són coneguts i són públics, per raó, doncs, de l'aïllament, de la soledat, de la infravaloració de moltes dones, per la por en l'interior del matrimoni o, fins i tot, a la feina, per la permissivitat social, que culpabilitza moltes de les dones...

Sigui com sigui, aquesta pressió mediàtica a la qual m'estic referint i la psicosi col·lectiva que s'ha anat progressivament instal·lant a partir d'aquesta allau, diguem-ne, de casos que han transcendit han, també, facilitat i, en tot cas, impulsat mesures, o que s'abordessin mesures, i, per tant, des d'una conscienciació superior, en aquest sentit, per part de les administracions. En aquest sentit, doncs, és evident que el protocol d'actuació interministerial, i d'acord amb les comunitats autònomes, que en l'àmbit de l'Estat s'ha emprès és una mesura positiva; una mesura positiva en tant que suposa un pla genèric de xoc, que incorpora des d'incrementar, doncs, el nombre dels serveis d'atenció a les comissaries fins a incrementar la formació i les places dels policies o dels membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, incrementar també els centres d'acollida, atorgar més i millors subvencions a les ONG de suport a la dona... Per tant, són mesures positives, que esperem que es vagin desplegant, perquè, per cert, algunes de les convocatòries d'aquests ajuts i millores econòmiques que havien de sortir en un termini de tres, quatre mesos en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, encara no les hem vistes, no?

Però també ha suposat que el Govern de la Generalitat, al seu torn, hagi creat la Comissió dita d'Anàlisi dels Actes de Violència contra les Dones, creada el 7 de gener passat, i que té per missió, segons que diu el text de la seva creació –i ho diu el *Diari Oficial de la Generalitat*–, diu, literalment, «analitzar els recursos, noves propostes en matèria judicial, policial; elaborar propos-

tes de prevenció i eradicació, i impulsar des dels diversos nivells les cases d'acollida».

De fet, a l'espera d'una compareixença que s'ha de formalitzar, si no ho tinc mal entès, demà mateix en aquest Parlament per part de la presidenta de l'Institut Català de la Dona, és obvi que des que hi està treballant el Govern de la Generalitat encara no coneixem ni les conclusions ni aquells aspectes, diguem-ne, que vol desplegar; a diferència, malauradament –i ho hem de dir–, del que en aquests moments està fent el mateix Govern de l'Estat, d'un signe o un color polític, en aquest cas, que segurament no ho hauria de fer tan propici –i ho dic amb tot el respecte del món–, la celeritat a adoptar aquest tipus de mesures.

Dit això –i estem d'acord absolutament amb la Moció que inicialment presenta el Grup Socialista–, l'esmena presentada, primer, al punt 3, planteja que les unitats policials especialitzades, doncs, no impedeixin la possibilitat, també, que hi hagi comissaries específiques de la dona, com fa, per exemple, la policia estatal, i que això es faci en funció de les possibilitats econòmiques i en funció, també, del calendari del desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i ens sembla que és una tendència a la qual hauríem de poder arribar en un horitzó no massa llunyà.

L'esmena al punt 5 –que de fet és el punt 4, perquè hi ha un error de transcripció material en la Moció presentada– incorpora una petita modificació perquè, allà on s'exigeix rigor i celeritat, volem que no només sigui a l'hora de tramitar les denúncies, sinó també –per què no?– a l'hora d'investigar, és a dir, a l'hora de fer la instrucció i la investigació dels fets delictius, i també, evidentment, també –per què no?– en el seu enjudiciament posterior.

L'esmena d'addició d'un nou punt 5 pretén una cosa que el Grup Popular també ha plantejat en una altra esmena molt similar, que és que hi hagi un servei d'orientació jurídica, i també un torn de defensa específic de tots els col·legis d'advocats de Catalunya. En aquest moment, el Col·legi d'Advocats de Barcelona ja té una experiència pilot, però voldríem que aquesta pràctica es pogués estendre al conjunt d'aquestes corporacions de Catalunya.

I, finalment, l'addició d'un nou punt 6, que és amb referència a la necessitat d'incrementar el nombre de cases d'acollida, i, per tant, el que plantejem, sense quantificar excessivament aquest increment, és que augmenti de manera significativa –no diem res més–, però, això sí, almenys fixant una quota, un mínim, i en aquest sentit sí que quantifiquem, determinem que almenys, doncs, es pugui arribar a cobrir, en un futur no massa llunyà, almenys dues-centes places o dos-cents llocs per ocupar en aquestes cases d'acollida, que val a dir que en aquests moments només n'hi ha cinc, que existeixen a Catalunya, després que es posés en funcionament o en marxa la casa d'acollida de la demarcació de Girona.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Pel Grup de Convergència i Unió, la diputada senyora Vinyet Panyella, per presentar les seves esmenes.

(Pausa.)

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és veritat que en aquesta legislatura hem parlat a bastament del tema de maltractaments; és veritat que en aquesta legislatura hem emprès diverses iniciatives, començant per la Declaració institucional del mateix Parlament sobre la violència contra les dones. Jo, en aquesta intervenció, obviaré fer literatura i obviaré fer cites de diaris i tractats, perquè em sembla que ja n'hem fet prou i que a aquest pas el *Diari de Sessions* es convertirà en un element més de literatura, i no pas literatura política; però sí que voldria comentar aspectes d'aquesta Moció, començant pel seu origen.

A nosaltres ens ha sorprès molt que hi hagués una interpellació d'urgència, quan el nostre Grup Parlamentari ja havia demanat a la Comissió de seguiment per la igualtat dona - home la compareixença de la presidenta de l'Institut Català de la Dona, justament, per explicar la Comissió que es va formar el dia 7 de març, sobre anàlisi dels actes de la violència contra les dones en l'àmbit de la llar, i, segons l'ordre de creació d'aquesta Comissió, ens semblava -ens sembla encara ara- que les seves funcions cauen precisament dins de l'àmbit estricte del que alguns aspectes d'aquesta Moció plantegen. Per tant, ens ha sorprès aquesta urgència de la interpellació, i ens ha sorprès també algun dels punts de la Moció, que passaré a comentar, sobretot per explicar el vot en contra.

Nosaltres, evidentment, el que no podem admetre és que es pensi que el Govern de Catalunya no ha fet gran cosa. Per començar, el Govern de Catalunya el que va fer ja va ser un estudi, l'any 91, que és punt de referència fonamental en tota aquesta problemàtica, quan els diaris no parlaven del tema de maltractaments, o en tot cas en parlaven ben poc. I ens trobem que, malgrat el que s'ha avançat en el primer i segon Pla, el tercer Pla permet mesures molt específiques, molt globals, però també de molta intervenció sobre aquest problema -deixant a part la constitució, pròpiament, de la Comissió a la qual em referia.

Passant, concretament, a comentar els termes de la Moció, nosaltres hem presentat quatre esmenes, les quals, doncs, sembla ser que no se'ns admeten. En aquest punt manifestem que precisament no ens sembla adequat que no s'accepti, en principi, ens sembla, l'esmena número 3, perquè no fa altra cosa que recollir el que va aprovar la Comissió de Justícia d'aquest Parlament -per cert, amb l'abstenció del Grup Socialista.

I, pel que fa a la Moció que presenta el Grup Socialista, votarem en contra del primer, del segon i del tercer punt -votarem en contra del primer, del segon i del tercer punt, i ara explicaré per què-, i admetrem el quart, i avanço -el quart, que de fet diu que és el cinquè, però de fet és el quart- que ho farem perquè, precisament, tal com ha manifestat la representant del Grup Socialista,

recull el que els estudis i les propostes de l'Institut Català de la Dona posen de manifest, eh? En aquest sentit, també votarem exclusivament per aquest raó. Estem disposats també a votar les esmenes del Grup Popular, perquè ens sembla que són esmenes presentades amb esperit constructiu i que cauen dins del que són, d'alguna manera -d'alguna manera- els pressupòsits i el que contempla el tercer Pla interdepartamental i la intenció de l'Institut Català de la Dona, d'actuació en diversos àmbits, i, per tant, agraïm aquest esperit constructiu del Grup Popular. I també estem disposats a votar a favor d'algun dels punts que planteja Esquerra Republicana de Catalunya.

Per què no votarem els tres primers punts de la Moció socialista? Doncs, el primer punt no el votarem perquè ens sembla que en les sessions de compareixença que s'han fet de la Comissió de seguiment d'igualtat dona - home hi ha hagut prou ocasions, al llarg de les dues últimes legislatures com a mínim, per fer aquesta avaluació. La diputada que els parla ha estat revisant aquests darrers dies la compareixença de la presidenta de l'Institut per parlar concretament del segon Pla i de la seva avaluació, que va tenir lloc a principis d'aquesta segona legislatura, i, evidentment, es va parlar d'aquest tema, es va parlar del que s'havia portat a terme en el segon Pla, que, per exemple, es van comentar les iniciatives que s'havien fet per als programes d'informació, per als programes d'àmbit educatiu, per als programes de formació de cossos policials, i també per a la creació de recursos assistencials, impulsant cases d'acollida..., tot això, dintre del segon Pla; per tant, se'n va parlar, entenem que a bastament. I l'esmena que proposàvem en aquest punt, que sembla ser que no s'accepta és, precisament, promoure les compareixences -vull dir que genèricament- perquè s'avaluïn les mesures del tercer Pla, que és el que en aquest moment està en funcionament. Per tant, ens sembla que és molt més intel·ligent acceptar l'esmena del Grup Parlamentari nostre, per avaluar el tercer Pla sobre la marxa, que no pas anar sobre fets consumats. I, per tant, en aquest sentit no votarem el primer punt de la Moció socialista.

No votarem el segon per qüestions, estrictament..., gairebé diríem de principis. No ens sembla correcte tenir una compareixença que tindrà lloc demà mateix -demà mateix-, monogràficament, per parlar sobre la Comissió i el seu àmbit de competència, i, en canvi, presentar una moció que ja parli d'un pla integral, sense saber el que proposa la Comissió, i sense saber quines seran les propostes d'aquesta Comissió a partir de l'estudi i de l'anàlisi que faci de cada casuística. Per tant, respecte a aquest punt, votarem radicalment en contra.

I votarem en contra del tercer punt perquè, precisament, no estem d'acord amb la creació de vocalies específiques. Pensem que és molt millor incloure tota aquesta problemàtica en el que és l'acció judicial, preparada i competent, de manera global, però no amb una vocalia específica, perquè, arran dels estudis que s'han portat a terme, sembla ser, doncs, que tampoc seria un element estrictament positiu pel que fa a resoldre els problemes de fons.

No m'hi estendré més, senyores i senyors diputats; agrair l'atenció amb la qual han escoltat aquestes paraules, i agrair la capacitat de diàleg, en aquest cas, del Grup Popular, en tot el que ha estat la discussió de les esmenes presentades en aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per presentar les esmenes del Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar concretament en la defensa de les esmenes presentades pel Grup Popular, voldria reconèixer la contribució, els debats que s'estan produint en seu parlamentària pel que fa a la necessitat de lluitar contra la violència de gènere, que ha suposat la substanciació de la interpellació al passat Ple per part de la senyora Duch; un debat que ve precedit d'altres debats, com ella també ens deia en el darrer Ple, i que, com vull recordar, ho va ser la Proposició no de Llei del Grup Popular aprovada en la darrera Comissió de Justícia, en la qual insistíem en la gravetat i l'atemptat contra els drets humans que suposen les situacions d'agressions violentes, maltractaments, agressions sexuals i assassinats de dones en el nostre país. I m'ha semblat important dir-ho perquè és fonamental que no baixem la guàrdia, perquè tots sabem que, un cop s'ha esvaït, un cop s'ha apaivagat el ressò mediàtic, la defensa dels drets humans en aquesta parcel·la ha de seguir centrant l'atenció d'aquest Parlament. Precisament per aquesta necessitat de mantenir-nos alerta, he de dir que el nostre Grup ha presentat un conjunt d'esmenes, concretament vuit, que, excepte dues, entenc que vénen a concretar la Moció que ha presentat el Grup Socialista.

Entrant ja concretament en les esmenes del Grup Popular, l'esmena de supressió al punt 2 de la Moció a debat, l'hem presentat perquè demà mateix, com ha dit abans la il·lustre diputada senyora Panyella, es produirà la compareixença de la presidenta de l'Institut Català de la Dona davant la Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació, i precisament per presentar-nos les actuacions que la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència contra les Dones en l'Àmbit de la Llar ha portat a terme. Esperem que ens informi també de mesures d'actuació concretes que pensa adoptar el Govern per prevenir..., i també, esperem –o almenys així ho exigirà el Grup Popular–, dels recursos que pensa destinar per tirar endavant aquestes actuacions. Per tant, considerem que demanar que es presenti al Parlament de Catalunya quelcom que, abans fins i tot que arribés a estar publicada una possible resolució, s'hauria d'haver vist en la Comissió de demà passat, ens sembla superflu.

Qüestió diferent, qüestió ben diferent és que, un cop s'hagi produït la compareixença de la presidenta de l'Institut, entenguessin que és necessari emprendre accions polítiques i parlamentàries per tal de tenir un veritable pla integral per a l'eradicació de la violència

domèstica; examinar, en definitiva, si tenim a Catalunya quelcom que ja s'està fent a nivell estatal: un pla que contempli de manera integral mesures concretes per actuar allà on cal actuar, en educació, en informació, en sensibilització, en formació i en assistència. I, per tant, podrem valorar si aconseguirem engeixar les magres actuacions que es preveuen en el tercer Pla d'igualtat d'oportunitats per a les dones; concretament a l'objectiu 5.3, on es tracta específicament la prevenció i l'eliminació de la violència contra les dones, que recentment vàrem conèixer, i en què he de dir que jo mateixa i també altres diputades vam estar extremament crítiques.

Pel que fa a la nostra esmena de supressió del punt 3, vostès són coneixedors que el Grup Popular no està d'acord que es creïn unitats policials especials o una fiscalia especial, que és el que es planteja a la Moció, sinó que considerem que el que cal és que dins de la judicatura, dins dels òrgans judicials, dins de la Fiscalia, el que s'ha de fer és donar mòduls formatius específics i, naturalment, també, dirigits a la Policia i als Mossos d'Esquadra.

La nostra esmena número 2 tracta de garantir la col·laboració del Consell Executiu amb el Govern de l'Estat per tal que es posin en marxa les oficines d'assistència a les víctimes a les seus de jutjats i tribunals i de la Fiscalia, tal com preveu també, tal com preveu ja el Pla elaborat pel Ministeri.

L'esmena número 4 es dirigeix a garantir també aquesta col·laboració amb el Govern central dins el Pla d'actuació que està elaborant –hi insisteixo– el Ministeri amb les diferents comunitats autònomes, per tal que es posin en marxa a Catalunya els protocols per normalitzar els reconeixements medicoforenses que permetin garantir una acurada qualificació jurídicopenal dels comportaments violents en l'àmbit familiar. Perquè, com tots vostès saben, en no poques ocasions hi ha agressions que acaben qualificant-se com a simples faltes, quan realment es tracta de fets constitutius de delictes. I aquesta qualificació, aquesta mala qualificació de l'agressió es produeix, precisament, per mancances que hi han en els protocols de qualificació.

L'esmena número 5 va dirigida a aconseguir que es publiqui i difongui una guia de recursos existents a Catalunya, amb l'objectiu de millorar l'assessorament a aquelles dones que han estat víctimes de violència.

L'esmena número 6 concreta resolucions que ja han sortit d'aquest Parlament, en el sentit que es portin a terme de forma immediata, en els mitjans de comunicació públics dependents de la Generalitat, campanyes de sensibilització a la societat per tal que rebutgi la violència domèstica. Així, també, que insisteixi que les dones puguin conèixer els drets que emparen les dones que són víctimes d'aquesta violència. Jo no sé si algú de vostès ho ha vist mai, però aquesta diputada no ha vist mai a TV3 un anunci semblant a aquell que rebutja el consum de drogues, un anunci semblant al de «Digues no a les drogues», o un anunci semblant a..., advertint del perill que suposa conduir vehicles en estat d'embriaguesa.

Es tracta, doncs, d'esperonar la consciència de tota la societat en la necessitat de protegir les dones davant d'aquest tipus d'abusos, i fer pedagogia en el sentit que cal un esforç col·lectiu, no només de les dones, sinó de tota la societat, per transformar uns estereotips que porten que els maltractaments a la llar siguin, amb diferència, la forma comuna d'agressions contra les dones, perquè aquest tipus d'agressions es relacionen amb l'educació rebuda i el rebuig social de la violència, perquè, com he dit ja en alguna altra ocasió, un dels enemics més persistents de la dignitat i la seguretat de les dones són determinats estereotips socials.

I voldria dir ara, fer un comentari que m'ha fet una diputada que encara no ha intervingut, que, realment, els qui haurien d'estar preocupats són els homes, per tenir congèneres que són capaços de realitzar aquest tipus d'agressions —m'estic referint a la senyora Imma Mayol, que m'ha fet aquesta intelligent apreciació.

L'esmena número 7 del nostre Grup insta el Govern a col·laborar amb els col·legis d'advocats en quelcom que ens consta que s'està treballant, com és la creació de torns d'ofici específics per assistir les víctimes que han patit violència en l'entorn familiar.

Finalment, l'esmena 8 té com a objectiu que el Govern prengui mesures concretes per facilitar la reinserció laboral i social de les dones que han patit maltractaments, per tal de facilitar el seu accés a un lloc de treball, ja que la dependència econòmica és justament, i en no poques ocasions, el que perpetua la posició de debilitat de les dones, la qual cosa ens fa ser, ens fa estar més vulnerables davant l'opressió en general, i, més concretament, ens fa ser molt més vulnerables davant la violència de tot tipus.

La titular de la Moció, la senyora Duch, en el procés de negociació inicial m'ha fet arribar que acceptaria gran part de les esmenes presentades pel Grup Popular, la qual cosa no vull acabar la meua intervenció sense agrair-la-hi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició dels grups que encara no han intervingut en el debat, té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí; des de l'escó, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, comentar, com ja s'ha dit, que la problemàtica de les agressions a les dones dins el nucli familiar, o violència domèstica, com es diu, és antiga i desgraciadament massa arrelada a la nostra societat. És un tema molt viu, sobretot darrerament, des del punt de vista de l'opinió pública, pel fet que ha aparegut als mitjans de comunicació una allau de casos desgraciats, d'assassinats de dones per part dels homes amb qui convivia.

Aquest augment aparent dels casos, o almenys dels casos fets públics, no vol dir forçosament que la violèn-

cia domèstica augmenti; de fet, avui surten estadístiques que diuen que, lleugerament, baixa. Ni tan sols ha de voler dir que les agressions augmentin de grau i que passin de la pallissa a l'assassinat. Segurament, l'augment de casos coneguts és degut a l'augment de la consciència social contra aquest lamentable fenomen, incloses les mateixes dones afectades, que cada cop s'atreveixen més a fer una cosa tan difícil com denunciar l'agressor. Denunciar un agressor amb qui una persona conviu cada dia i amb el qual molt sovint hi ha una dependència econòmica, això requereix, certament, un alt grau de valentia i de coratge.

Compartim la idea que contra la violència domèstica hi ha dos tipus de mesures: les mesures a curt termini i les de llarg termini, o les més genèriques. Entre les mesures immediates podem esmentar, com ja s'ha dit, les policials, judicials, assistencials, etcètera; és a dir, millorar el servei policial amb creació de departaments especialitzats, donar celeritat als processos judicials, posar més centres d'acollida, residències, etcètera. I les mesures a llarg termini, però, són segurament les més complexes, ja que inclouen, doncs, el paper dels mitjans de comunicació, el paper de les escoles i, en general, la formació de les persones. En definitiva, creiem que cal educar la nostra societat i tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes en un marc de respecte, solidaritat i igualtat. Aquesta, entenem que és la gran solució, diguem-ne, genèrica i teòrica, a la problemàtica.

Molt possiblement anem pel bon camí, però les estadístiques s'encarreguen de recordar-nos que la solució encara és lluny; avui mateix, als diaris, ho podem constatar. Tot allò que es faci en aquest sentit em sembla que és positiu. I per això trobem positiva la Moció presentada per la diputada del Grup Socialista, i trobem subratllable, molt especialment, la necessitat que a Catalunya es redacti un pla integral per a l'eradicació de la violència domèstica. Aquesta Moció, pel que sembla, té en part un cert grau de consens amb els grups esmenants, cosa de què ens felicitem.

Pensem que la Moció té voluntat constructiva i de millora del que la Generalitat ja fa, i, al marge de la seva efectivitat concreta i puntual dels seus punts, pensem que l'aprovació d'una moció d'aquestes característiques pot servir per demostrar que en aquest tema el Parlament no és en absolut neutral, sinó completament belligerant contra la violència; contra la violència domèstica i, evidentment, contra qualsevol altre tipus de violència.

Per aquests motius, doncs, els diputats del Grup Mixt, del Partit per la Independència i de la Unitat d'Esquerreres, hi donarem suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares.

(*Remor de veus.*)

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. A nosaltres no ens...

El president

Guardin silenci, si us plau!

La Sra. Olivares i Usac

A nosaltres no ens ha sorprès la urgència de la interpellació que avui presenta el Grup Socialista, perquè, realment, dinamitzar totes les mesures que es prenguin perquè uns casos tan vergonyosos com el tema que avui ens ocupa..., és lògic que se li doni una prioritat i una urgència; maltractaments que pateixen les dones en mans dels seus marits, exmarits o parelles de fet, que moltes vegades arriben, com tots vostès saben, a la tortura, a la violació i, com vostès saben, moltes vegades –massa–, a la mort.

El Parlament Europeu ha aprovat una resolució per a convertir l'any 99 en l'Any Europeu contra la Violència en les Dones. Un fet purament testimonial. No vol dir que no estigui bé, però el que es necessita és una actuació efectiva i ràpida per sobre de tot.

Existeix una manca d'estadístiques generalitzada, però tan sols el que parcialment ens arriba és esgarriós. És un fenomen que es produeix a tots nivells d'edat, a totes les classes socials, cultures i països desenvolupats i subdesenvolupats. Pel que fa a Catalunya, com ja s'ha dit repetides vegades, oficialment, des de l'any 87 han mort violentament en mans de les seves parelles, com a mínim, seixanta-set dones, víctimes immediates; el que després s'ha agreujat perquè no comptem les que han pogut morir després de quinze dies, dos mesos o un any, i en aquest cas, doncs, les xifres són noranta-una, exactament, l'any 87.

Deia l'honorable conseller senyor Trias, amb motiu de la interpellació del Grup Socialista, que era imprescindible cercar fórmules d'invertir recursos per a evitar que les dones arribin a aquests extrems. Estem d'acord que aquesta violència no fa soroll, perquè generalment es produeix rere les portes de cada casa; no per això és un problema privat. És un problema social –d'això, crec que tots en som conscients–, on correspon trobar una solució institucional. Sabem també que moltes de les denúncies de les dones..., només hi ha un 5 o un 10% de denúncies que es fan a les comissaries, perquè la majoria de vegades no són ateses com les dones esperen, i altres vegades, per por pròpia del que tenen a casa seva, tampoc les fan. O sigui que els números sempre són molt superiors al que avui, per exemple, doncs, els diaris ens puguin dir o estadístiques que, més o menys, ens arriben.

Sí que existeixen el primer, segon i tercer Pla d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya per la igualtat de les dones, des de l'any 89, i que des de l'ICD s'ha procurat portar a terme, amb la sensibilització de la població, especialment dels professionals i l'ensenyament. I aquest últim Pla, que prioritza estudiar les causes de la violència i quelcom que considerem com a molt important..., i és el seguiment de recursos tècnics i econòmics respecte als centres d'acollida.

Ens deia l'altre dia la presidenta de l'Institut que no hi ha demanda a les cases d'acollida; que hi han cinc cases d'acollida, però que no estan plenes. Nosaltres ens preguntem que si no serà perquè no existeix..., és real que existeixen casos que ho necessiten, però potser aquests centres han de reunir unes certes condicions que potser no tenen. No poden ser simples aparcaments provisionals de dones amb problemes. Han de ser gestionats per dones professionals que han de poder proporcionar a aquestes dones l'autoestima i la reinserció social de què generalment totes manquen quan hi van. Llavors, si a aquestes cases d'acollida no se'ls dona aquesta solució, les dones ja no hi volen anar, perquè el que necessiten és aquesta seguretat. Llavors, no es tracta, jo diria, tant de nombre de cases, sinó de com funcionen aquestes cases.

La Moció que presenta avui el Grup Socialista la recolzarem, independentment de les esmenes que accepti o no accepti, perquè creiem que la majoria d'esmenes que presenten el Grup Popular i Esquerra Republicana, doncs, fan que..., reforcen potser fins i tot, doncs, la Moció. I, per tant, el nostre vot serà favorable, perquè considerem que el que és important és apressar –apressar– i dinamitzar les mesures i intents que hi han avui sobre la taula per part de l'Institut Català de la Dona, el Consell Nacional de Dones de Catalunya, la recent Comissió d'anàlisi, que demà, doncs, ens informará sobre quins són els seus projectes... Tot això jo crec que és molt necessari dinamitzar-ho, i jo crec que la Moció d'avui el que intenta és, precisament, dinamitzar. I no fóra de més que aquest Pla integral que proposa la Moció es portés a terme perquè, entre tots, fos una realitat eradicar aquesta violència domèstica.

Creiem necessària una avaluació dels plans al Parlament, que es fa periòdicament, però que es faci ja d'una manera seriosa i, a més a més, puntual. Creiem necessari que les ONG que tracten el tema..., no poden rebre les mateixes subvencions que un grup de dones que fan macramé –i això està passant. Creiem que és necessària una justícia ràpida, gratuïta i no sexista; un cos policial específic; un codi ètic als mitjans públics i d'informació; una escola coeducadora –que no vol dir una escola mixta–; un protocol sanitari de maltractaments... Tot això és urgent i necessari, i no n'hi ha prou que l'any 99 sigui l'Any Europeu contra la Violència de les Dones.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com els grups parlamentaris ja coneixen, i la Mesa també, el Grup Socialista ha acceptat un seguit d'esmenes, tot i que volem fer constar d'entrada que nosaltres havíem optat no tant per la concreció d'alguns aspectes en la línia d'eradicar la violència, sinó per l'aposta per un pla integral, cosa que el Govern de l'Estat, a vegades

envaint competències autonòmiques, sense adonar-se que estem en un estat quasi federal... En el seu pla, per exemple, es contemplan qüestions referides a recursos últims, en el sentit de potenciar les cases d'acollida; això és una competència de les comunitats autònomes, i no té sentit que un pla global de l'Estat entri en aquestes consideracions. Però, en qualsevol cas, existeix un pla de xoc a nivell de l'Estat. Algunes comunitats autònomes han avançat en aquest sentit; per exemple –un exemple solament–, el Parlament d'Andalusia va aprovar, i el Govern andalús també, corresponentment, un pla de mesures amb una assignació pressupostària de 1.000 milions de pessetes. L'experiència catalana podria ser perfectament una altra. A nosaltres ens hauria agradat –i esperem que potser demà en l'àmbit de la Comissió això sigui possible– de conèixer quin és exactament aquest pla integral, perquè no n'hi ha prou, ja, a hores d'ara, de fer declaracions solemnes. Aquest Parlament va aprovar una declaració sobre la violència en la qual tots estem d'acord. No n'hi ha prou a condemnar, a refusar les expressions a l'ús de la violència com a solució als problemes entre les persones: cal concretar polítiques públiques.

En aquest sentit, hem volgut acceptar, ens ha semblat pertinent l'acceptació de les esmenes 2, 3 i 4 del Grup d'Esquerra Republicana, de les esmenes 4, 5, 6, 7 i 8 del Grup del PP, i de Convergència i Unió acceptem l'esmena 4 per tal com consisteix en una esmena tècnica: modifica el dígit 5 pel dígit 4, que evidentment era un error tècnic; no podem assumir la resta d'esmenes del Grup de Convergència i Unió ni en l'esperit..., ni en la lletra ni, sobretot, en l'esperit que contenen. Demà continuarem discutint sobre això en la Comissió específica i, si no avancem més en la definició de mesures concretes, plantejarem altres iniciatives parlamentàries.

Per tant, el plantejament de la votació seria la proposta de Moció, la modificació del punt cinquè de la inicial proposició, de la inicial Moció socialista transformada pel punt 4, que és la que li correspon, sobre la base de l'acceptació de l'esmena 2 d'Esquerra Republicana. I a partir d'aquí apareix la possibilitat d'addicionar un seguit de punts: el 5, el 6, el 7, el 8, el 9 i el 10. En el cas del nou punt cinquè correspon a un text refós a partir de les esmenes 3 i 7, de l'esmena 3 del Grup d'Esquerra Republicana i del punt 7 del Partit Popular. La resta seria el seguiment estrictament cronològic de les esmenes que, com a addicionals, ja plantejaven aquests dos grups parlamentaris.

Això és tot. Moltes gràcies i bona sort en la Moció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per a la clarificació de la votació hi ha l'esmena número 3 del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i l'esmena número 7 del Grup Popular, que han estat objecte d'una transacció, si és que són acceptades pel Grup d'Esquerra o pel Grup Popular. Els portaveus s'hauran de pronunciar, si us plau, a la transaccional, cas en el qual donaria lectura...

Senyor Ridao, és conforme aquesta transaccional?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. I, en tot cas, estant-hi conforme, retirariem per tal de –diguem– facilitar la transacció la primera esmena que havíem presentat, que és l'assenyalada amb el número 1...

El president

No ha estat acceptada..

El Sr. Ridao i Martín

D'acord.

El president

Acceptada... Senyora Nadal, em demana la paraula? Estant acceptada per un dels grups, s'ha de procedir a la lectura d'aquesta i queda incorporada, però té la paraula la senyora Nadal per pronunciar-se sobre aquesta transaccional.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, l'única transacció que hi ha respecte al Grup Popular, perquè la resta de punts han estat acceptats íntegrament...

El president

L'esmena 7.

La Sra. Nadal i Aymerich

És l'esmena 7. Exacte, senyor president.

El president

D'acord, molt bé. Pel secretari primer, procedeixi's a llegir la transaccional de l'esmena número 3 d'Esquerra i de l'esmena número 7 del Grup Popular.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch vol que sigui posat a votació en substitució..., millor dit, no substitució, com un nou punt cinquè, ja que el punt cinquè anterior ha passat a ser el quart, és –com s'ha dit– en relació amb l'esmena 3 d'Esquerra i la 7 del PP, i diria: «Collaborar amb els col·legis d'advocats de Catalunya per tal de promoure la creació de torns d'ofici específics per assistir en les causes criminals les víctimes que han patit violència en l'entorn familiar.»

El president

Per acabar de clarificar la votació, recordar que l'esmena número 2 d'Esquerra Republicana ha sigut acceptada, que l'esmena número 4 del mateix Grup ha sigut acceptada, que l'esmena número 4 del Grup Popular ha sigut acceptada, l'esmena número 5 també del mateix Grup ha sigut acceptada, l'esmena número 6 també del mateix Grup ha sigut acceptada, la transaccional acaba de ser llegida i l'esmena número 8 del Grup Popular també ha sigut acceptada.

5234

Alguna petició de votacions separades? Senyor Ramón Camp, em demana votació separada, suposo que dels punts 1 i 2...

El Sr. Camp i Batalla

I 3, senyor president, de la Moció...

El president

Conjuntament el tres...

El Sr. Camp i Batalla

En un bloc: per part del nostre Grup ho demanaríem així. Una altra votació separada del nou punt cinquè, i una altra de la resta de punts, senyor president.

El president

Per tant, la proposta de votació seria: votació separada de les 1, 2 i 3, votació separada del punt cinquè i votació de la resta..., el 5 i 6 separats? Senyor Camp... (*Veus de fons.*) Perdó, el 6, no el 5. L'1, 2, 3, el 6 i tota la resta. D'acord, ho farem així.

Senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Votació separada del punt 1, també.

El president

Només del punt 1.

La Sra. Nadal i Aymerich

Només del punt 1.

El president

Separat dels altres.

La Sra. Nadal i Aymerich

Per nosaltres el punt 1 i el punt 6 podrien ser votats conjuntament, però aleshores no es correspon amb la votació. Per tant, el punt 1 per una banda, el 2 i el 3 per una altra, el 6 per una altra i la resta conjuntament.

El president

D'acord. Preparin-se, senyores diputades, senyors diputats, per iniciar la votació.

Votarem, en primer lloc, el punt 1.

Iniciem la votació.

El punt 1 ha sigut refusat per 43 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions.

Votaríem seguidament els punts 2 i 3.

Iniciem la votació.

Els punts 2 i 3 han sigut refusats per 43 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Votaríem seguidament el punt número 6.

Iniciem la votació.

Aquest punt número 6 ha sigut refusat per 43 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions.

I votaríem la resta del text de la Moció amb la incorporació de totes les esmenes assumides.

Iniciem la votació.

La resta ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'accés a la plena propietat dels habitatges

Continuem en aquest moment amb el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, és a dir la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'accés a la plena propietat dels habitatges, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Francesc Ferrer. (*Remor de veus.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades...

El president

Per favor, guardin silenci, si us plau!

El Sr. Ferrer i Gironès

...i senyors diputats, així com l'altre dia, en explicar la interpellació, vàrem parlar d'una manera tècnica sobre els cens emfitèutic i els cens vitalici, avui potser que parléssim una mica més políticament d'aquesta qüestió, ja que la Moció proposa coses concretes.

I és que hem de saber i hem de recordar que nosaltres, en aquest Parlament, tenim sobirania en algunes matèries molt importants que afecten la nostra vida, i ho hem de recordar perquè, per exemple, el Codi civil és una cosa que és estrictament en funció del que nosaltres vulguem i de les necessitats que hi hagin en la nostra societat. Per tant, no podem hivernar el Codi civil. Des de l'any 1715, que Catalunya no tenia poder parlamentari, bé que el Codi civil va quedar hivernat. Però ara no és just que aquest Codi civil quedi encarcerat, quedi com un mineral arqueològic intocable i les figures jurídiques d'aquest Codi civil estiguin anquilosades com un animal dissecat. No, nosaltres hem d'agafar les figures jurídiques que tradicionalment a Catalunya han fet o han pastat o han estructurat la propietat i posar-les al dia, modernitzar-les, actualitzar-les i fer-les necessàries, i aleshores és el que motiva aquesta Moció. Nosaltres hem de legislar i hem de legislar sobre les necessitats. Els cens, històricament sabem que van ser bons perquè els pagesos accedissin a la propietat de la terra; a partir de la Llei de 1990 és veritat que aquesta Llei també es va modernitzar, també es va actualitzar, però es va oblidar d'un aspecte, que és l'habitatge, i per tant, nosaltres hem de vigilar aquest tema.

Fixem-nos que la cultura política del catalanisme sempre ha estat una cultura feta per la base popular, feta des de les esquerres, i la cultura del catalanisme polític podem dir que ha estat sempre d'uns valors universals, de la solidaritat, del pacifisme, de la llibertat; el catalanisme polític no es basa en fets essencialistes ni fonamentalistes, sinó que el catalanisme polític té una cultura que sempre s'avança a les necessitats socials i que, per tant, avui és necessari que aquesta cultura, que s'ha pastat a través dels segles, sigui prou alegre, prou animada, prou avançada i progressista perquè enganxi tota aquella gent que ha vingut de fora a treballar aquí, que moltes vegades és d'una altra cultura, però que nosaltres els hem de seduir, el catalanisme polític els ha de seduir perquè s'integrin a la nostra societat, i una manera de seduir tota aquesta gent és oferint-los des del Codi civil unes fórmules jurídiques que siguin atractives i que solucionin les seves necessitats: qui és que no voldrà ser català si el Codi civil català dona més fórmules que el Codi espanyol? Qui no voldrà integrar-se a la cultura catalana si nosaltres oferim més solidaritat que la seva pàtria d'origen?

Per tant, nosaltres sabem avui que en el mercat de l'habitatge hi han unes necessitats i hi han unes demandes. Tenim que, bàsicament, els joves són la franja de la població que són els que dominen la demanda, perquè és la franja més gran dins del conjunt global de la demanda; també sabem que els ingressos familiars d'aquest jovent no arriben a poder pagar l'entrada de l'habitatge o aquest 20% que normalment totes les institucions financeres exigeixen per comprar. Per altra banda, sabem que tampoc té els mitjans de finançament d'aquesta entrada: també els exigeixen que tinguin uns requisits en funció dels seus ingressos i en funció del preu de l'habitatge; per tant això és difícil; i aquesta dificultat porta que l'emancipació d'aquest jovent moltes vegades sigui difícil. I també –tal com deia la premsa aquests dies– fa que la natalitat de Catalunya no sigui la que ha de ser perquè, en no poder-se emancipar, els fills no vénen com venien abans, quan un noi es casava als vint anys, sinó que ara veiem que els fills comencen a sorgir cap als trenta anys; hi ha hagut un canvi social terrible, en el qual, entre molts factors, l'habitatge és un d'aquests que podria ser determinant.

Per tant, jo, en proposar aquesta Moció, que diu, primer punt: «Modificar la Llei 6/1990», jo, tant de bo que ningú es pensi que vaig en contra de la Llei, i ningú dels diputats que van ser artífexs d'aquesta Llei, però sí que voldria dir que aquesta Llei està mancada d'una visió d'aplicació en la compra de l'habitatge normal i corrent. En aquells moments es devia pensar en aquesta Llei en la vida rural, però no es va pensar en els habitatges urbans. Per què? Doncs, perquè la legislació, la legislació vigent, actual, que regula els habitatges de protecció oficial no contempla que es puguin adquirir habitatges mitjançant els cens, sinó que només diu que és per a compra o per a lloguer; per tant, la legislació que regula els habitatges de protecció oficial ja no hi entra.

Per altra banda, tota la legislació dels plans nacionals de l'habitatge tampoc contempla que es puguin atorgar beneficis i estímuls, estímuls fiscals o estímuls de sub-

venció, perquè el cens no hi entra, i tampoc el cens no és una fórmula de finançament. O sigui, ara vas a una institució de crèdit qualsevol i li dius: «Em vol finançar aquesta operació a través d'un cens?», i et dirà: «Miri, escolti, faci una hipoteca i no en parlem més.» Per tant, ens trobem que la legislació actual no està adequada a les necessitats. Jo ho he dit, fins ara, en els habitatges de protecció oficial, però també hi podríem afegir tots els altres habitatges que vulgarment se'n diu habitatges lliures i que estan sota qualsevol règim en la seva promoció.

Per altra banda, nosaltres també demanàvem que es regulessin els censos de forma que es faciliti el gaudi de tots els beneficis fiscals vigents, el pagament fraccionat de les pensions, que amb la Llei del 90 això no és possible, així com també la seva exigibilitat, d'aquestes pensions, atès que com que el pagament d'aquest habitatge serà a vint-i-cinc o a trenta anys també hi ha d'haver una manera ràpida i eficient que, si no es paga la pensió, es pugui anar a un sistema d'execució ràpida perquè no hi hagin abusos tampoc en aquest sentit.

Per altra banda, en el tercer punt nosaltres propiciàvem que aquesta figura del nostre Codi civil es divulgés entre tota la franja de la població jove mitjançant estímuls fiscals de la mateixa Generalitat. És inqüestionable que els joves tenen facilitats, i fins i tot el programa que va fer la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, hi ha un programa precís que diu «ajuts a la construcció d'habitatges en règim de lloguer per a joves»; doncs, bé, ho hem d'adequar, això, la Generalitat ha de fer alguna cosa, ha de dir en aquest Programa que els habitatges no són solament per als de règim de lloguer, sinó també per al règim de cens. I un altre programa que també deia: «En aquesta mateixa línia, es pretén fomentar la construcció d'habitatges en règim de lloguer per a joves», doncs, hem de dir que la Generalitat, si en fa, d'aquests que són de règim especial, també puguin fer-se a través del cens, perquè la mateixa Generalitat, el Govern de la Generalitat ha de ser el més interessat a divulgar aquesta figura jurídica, a fer-la moderna, a fer-la actual, a fer-la, atractiva i aleshores el que fa pròpiament la Generalitat ho divulgui de tal manera que tothom se n'engamori i que canviï de sistema de finançament.

Nosaltres hi posàvem com a últim punt: «Impulsar aquesta figura entre les entitats de crèdit.» Bé, nosaltres entenem que això pot ésser abellidor, pot ésser un sistema que tothom se n'engamori, però si no tenim al darrere la Caixa de Pensions, la Caixa de Catalunya, la Caixa de Manresa, la Caixa de Terrassa, la Caixa de Girona, etcètera, totes aquestes entitats que bàsicament són les que a Catalunya donen el finançament de tota...

El president

Senyor diputat, ha consumit el seu temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

Molt bé. Nosaltres també demanàvem que les caixes estiguessin al darrere d'aquesta operació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat una esmena el Grup de Convergència i Unió. Per presentar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens demana, senyor Francesc Ferrer, coses difícils –coses difícils–, i demana coses difícils a la població de Catalunya: que ens enamorem del cens emfitèutic. Home, jo comparteixo amb vostè, després d'aquesta broma que, evidentment, la protecció de les figures jurídiques catalanes és important, hi hem de vetllar, aquesta cambra, hi ha de vetllar el Govern de la Generalitat, però..., i s'ha fet, s'ha fet en alguns casos, com vostè recordarà perfectament, amb la carta de gràcia, amb la venda a carta de gràcia, que és una figura que s'ha recuperat i s'ha recuperat d'una forma positiva.

Jo diria que els censos –fixi-s'hi bé–, des del punt de vista de la Llei de censos, pel que fa a la Llei de censos, ho tenim més fàcil, perquè no existeix en la Llei de censos un obstacle que no permeti la finalitat que vostè busca. Vull dir, el cens emfitèutic, en primer lloc, fins i tot en seva configuració actual pot utilitzar-se com a instrument financer aplicat al finançament de l'adquisició de «vivendes», no hi ha dificultat jurídica. Altra cosa, senyor Francesc Ferrer, el problema ve més aviat –i vostè ho sap– de la mateixa regulació del sistema de protecció de «vivendes» de protecció oficial; és a dir, el Decret 31/78, del 31 d'octubre, aquí sí que només reconeix la compravenda o la promoció pròpia com un element d'adquisició, i també configura un preu regulat.

Fixi's que la dificultat de la prestació periòdica del cens podria fer entendre que hi ha una part de preu i una part d'interessos i el fet que hi hagués aquest preu i interessos dificultaria, segurament, l'atorgament de beneficis fiscals que tenen les «vivendes» de protecció oficial; és a dir que, si només es preveu el préstec, podria engendrar algun tipus de dificultat. Però, fixi-s'hi, la principal dificultat és sobretot –i vostè i jo n'hem parlat– d'ordre tributari: en la constitució d'un cens liquida un 6% d'impostos entre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, però és que a més hi ha un 3% d'IVA en el tipus més reduït, un 3% d'IVA, d'impost sobre el valor afegit, i no tenim cap garantia ni vostè ni jo, senyor Francesc Ferrer, que aquest benefici, que reconeix els beneficis fiscals, que reconeix avui la legislació per a l'adquisició de «vivendes» de protecció oficial, pugui ser aplicable a través dels censos emfitèutics. Per tant, caldria sobretot modificar no únicament la Llei de censos, sinó modificar la Llei reguladora específicament de les «vivendes» de protecció oficial i a més –i vostè ho demana en la seva Moció– modificar la legislació fiscal. Ja es cura en salut i diu: «en els termes en què sigui competència de la Generalitat», i per tant, podríem tocar actes jurídics documentats i podríem tocar alguna cosa de transmissions patrimonials, però l'IVA..., i li asseguro que a vostè i a mi, i suposo que a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra ens agradaria poder fer alguna dintre de l'IVA, però això no ho podem fer perquè no el tenim, no el tenim. És a dir,

tal com el tenim avui, com a mínim –com a mínim–, la fórmula que vostè presenta implica un augment de tributació de l'ordre d'un 6% com a mínim, sense comptar amb l'IVA, que jo crec que l'IVA seria molt complicat de fer-lo reduït. Tanmateix –tanmateix–, jo, que sóc més escèptic pensant que els nous catalans se sentiran temptats pels cens emfitèutic i per una figura que els enamorarà molt, jo penso que els enamoraran sobretot els incentius fiscals, i realment per aquí hauríem d'anar.

LLavors jo li volia proposar una esmena transaccional en el sentit que s'afegís en el paràgraf primer no únicament... Vejam, no vull endarrerir el tema, ni vull donar-hi llargues, però si està en l'horitzó legislatiu del Govern de la Generalitat la redacció d'un codi patrimonial per part de la Conselleria de Justícia, potser tenim temps de fer un estudi aprofundit sobre aquest tema i, realment, en codificar les lleis patrimonials com ho estem fent ara mateix pel que fa al Codi familiar, trobar una fórmula, i mentrestant anar fent camí en la reforma fiscal i en l'associació de beneficis fiscals. Per això voldria oferir-li una transaccional que digués, en el seu punt primer de la Moció, que «amb l'objectiu de facilitar l'accés a la propietat dels habitatges en general i especialment els acollits al règim de protecció oficial –perquè, fixi-s'hi, els topalls legislatius són sobretot, especialment, en els habitatges de protecció oficial–, jo li proposo ampliar aquesta generalització de la figura del cens emfitèutic, generalitzar-la en tots els habitatges, tenint en compte –repeteix una vegada més, i no vull decebre'l– que l'important és que es facin habitatges, i l'important és que les caixes donin incentius fiscals, donin préstecs a un interès favorable. Si a més aconseguim que en lloc d'un *leasing*, que és la figura moderna..., perdó, moderna no, la figura americana del cens emfitèutic, la figura anglosaxona del cens emfitèutic, si a través d'un *leasing* o a través d'una hipoteca o a través de quina fórmula jurídica, jo, des del punt de vista nacionalista, prefereixo que ho facin amb un cens emfitèutic, però l'important és que hi hagin habitatges i l'important és que tinguin facilitats de finançament. Deia que es podria fer amb l'objectiu, expressament, d'«acollir-se al règim de protecció oficial mitjançant pensions temporals irredimibles» –i recullo tot el seu punt– «realitzant un estudi sobre la possibilitat de modificar l'estructura jurídica dels censos i, arran de les conclusions que se'n deriven, modificar a tal efecte la Llei»; és a dir, que se'n faci l'estudi i, en conseqüència, es modifiqui la Llei un cop vist el tema.

Jo, el segon punt, ja també el dono per defensat, perquè aquesta que li acabo de llegir és una esmena transaccional a l'esmena que el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió havia formulat. El punt segon s'explica per si mateix, és un complement al que vostè ja diu, que és que «arran de la modificació que s'escaigui, d'acord amb el previst en el punt anterior, preveure la conveniència...», i segueix tot el seu text. I en canvi, pel que fa als punts tercer i quart, jo li demanaria, senyor Francesc Ferrer, que els retirés, però no perquè els punts tercer i quart siguin inadequats, sinó perquè poden generar –crec jo– una certa frustració en pensar-se que, realment, propiciar la figura del cens emfitèutic donarà més ales a la construcció d'habitatges. Vostè i jo sabem que això no és cert; oferirem més

possibilitats, però que l'important –ho repeteixo una vegada més– és que hi hagin aquests estímuls fiscals, hi hagi construcció de nous habitatges, i que aquests estímuls fiscals s'adaptin a tot el poble de Catalunya, no únicament a la franja jove, i que s'impulsi a les entitats de crèdit.

A vegades, moltes vegades l'acció de govern es fa més amb una acció entre passadissos amb les caixes i amb els bancs i amb les grans empreses que dient-ho des del Parlament. Fixi-s'hi, li poso un exemple que no ve al cas concret, però segurament, si s'hagués plantejat a través d'aquesta cambra que Telefónica en el termini d'un any complís a peu i a cavall la Llei de normalització lingüística, la nova Llei del català, segurament, aquesta exhortació de la cambra, que hauria estat votada per tots o, en fi, per la immensa majoria, convençuts, fins i tot per tots els que vam votar la Llei, segurament no hauria tingut els efectes que han pogut tenir unes negociacions, unes gestions més, si vol vostè, d'estar per casa, però més efectives. Li dic el mateix en el cas del BBV o d'altres empreses. A vegades el clam de la cambra impressiona l'administrat, sobretot quan l'administrat és una caixa o és una entitat privada –òbviament, el Govern ha d'estar molt i molt impressionat per aquesta cambra–, i per això jo li demanaria que en aquests dos punts, potser..., no és que siguin balders, és que potser poden frustrar la possibilitat de seguir endavant.

Per tant, amb les esmenes transaccionals que jo em permeto lliurar amb el seu permís a la Presidència i amb l'esmena que ja hem presentat i, si ho vostè ho desitja, no sotmetent a votació els altres dos punts, arribaríem a un acord. Si vostè els vol mantenir sobiranament, evidentment, nosaltres, els punts 3 i 4 no els podríem votar a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la posició els grups que no han intervingut fins ara en el debat. En primer lloc, pel Grup Mixt, el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La interpellació substanciada pel diputat Ferrer i Gironès està a mig camí de la política d'habitatge i l'estudi del dret civil català pel que fa al cens emfitèutic. És cert que el dret, el dret civil català defineix una estructura característica al nostre país diferent de la que el dret civil espanyol imposa a altres zones de l'Estat. Ho va fer, en part, especialment pel que fa a la configuració i distribució de la propietat de la terra el cens emfitèutic en un primer instant, però també i sobretot el dret successori català i l'especial tractament que aquest dóna a la figura de l'hereu, molt diferent de la que li dóna el dret civil comú espanyol. Per tant, quan el dret és capaç d'estructurar una societat d'una manera característica, és evident que aquest dret ha estat acceptat i és útil per al conjunt dels ciutadans.

El nostre problema és que des de 1714 i fins fa vint anys hi ha hagut la impossibilitat d'adaptar des d'aquí el dret a les necessitats del país i, quan això passa, es converteix més en una relíquia emocional que en un element útil per al desenvolupament del país. Per això, quan es va compilar a l'any 1960 el dret civil català i es va fer amb un criteri conservador, respectant institucions atàviques i deixant que la pràctica posés al descobert la seva utilitat o no, ens vam trobar amb una compilació que servia en alguns aspectes més a la causa de l'estudi històric del dret civil català que a donar resposta als problemes dels ciutadans. Quin sentit tenia, per exemple, regular l'any 1960 el testament sacramental per als ciutadans de Barcelona de la manera que estava regulat?

El mateix podem dir sobre la figura del cens emfitèutic, que, malgrat que una llei de 31 de desembre del 1945 sobre inscripció, divisió i redempció de censos a Catalunya intentava modernitzar la figura facilitant la redempció del cens, era una institució pràcticament en total desús. De fet el cens emfitèutic, des que va ser regulat primer pels grecs i després pels romans fins arribar, amb les adaptacions pertinents al dret civil català, ha tingut històricament la vocació de regular la propietat de la terra i l'adscripció a aquesta dels qui la treballaven fent, per tant, la diferència entre el senyor directe i el senyor útil. És, per tant, una institució per mantenir cultivada i millorada la terra; els senyors de la terra, ho fossin originàriament o per raó de benefici o a pressió, cedien el domini útil als conreadors tot reservant-se el domini directe. En l'àmbit urbà no es pot dir que la influència del cens fos decisiva ni significativa en el nostre país.

Amb això el que volem dir és que el dret, al marge de sentimentalismes, ha de ser útil als ciutadans. Com es deia durant la substanciació de la interpellació, un dret momificat no serveix a ningú; per tant, determinades figures serveixen mentre serveixen, i quan els ciutadans o la pràctica habitual de les relacions ciutadanes les bandeja, o s'han de reformar o, si no hi ha reforma possible, s'han de suprimir; els sentimentalismes, aquí, no serveixen de res. Per tant, cal valorar independentment de la nostra voluntat si tal com funcionen avui les coses és possible una modificació del cens emfitèutic per tal que sigui una figura útil als ciutadans, per tal de facilitar el seu accés a l'habitatge. En aquest sentit, cal alguna cosa més per tal de promocionar l'habitatge que una regulació del Codi civil. La política d'habitatge suposa política de sòl, promoció pública, programes d'ajudes especialment als joves, beneficis fiscals –i avui justament surten notícies fresques als mitjans de comunicació–; s'han de considerar qüestions, a més, com les de política econòmica, política monetària, preu del diner, la qual cosa naturalment facilita l'accés al crèdit hipotecari.

Pel que fa a la Moció, en el seu primer punt, tot i que la Llei de censos es va modificar a l'any 90 per aquest Parlament, naturalment, es pot tornar a revisar a veure si hi ha possibilitat de canvis que permetin o facilitin allò que proposa aquest punt, és a dir facilitar l'accés a la propietat dels habitatges.

El segon punt reclama diverses qüestions. D'una banda, regular els censos de manera que es faciliti el gaudi de tots els beneficis fiscals vigents. Aquí se n'ha parlat d'uns quants, de beneficis fiscals, però jo crec que el més importants de tots són aquells derivats de l'impost sobre la renda de les persones físiques, aquells que avui surten als mitjans de comunicació, i en aquest sentit –també se'n parla d'això en el tercer punt de la Moció–, el marge de maniobra d'aquest Parlament, que és del 15%, realment és escàs. Per tant, la major responsabilitat d'aquesta qüestió, com tantes altres, és a Madrid, fora de l'abast regulador d'aquest Parlament. De tota manera, encara que sigui a efectes de disseny, naturalment, ho votarem favorablement. Una altra cosa que reclama aquest punt segon és regular el pagament fraccionat de les pensions. Certament, la redacció actual és millorable, però de fet l'actual article 8.3 de la Llei de censos ja diu que, tot i que la pensió ha de ser sempre anual, ho és sens perjudici que per estipulació o clàusula expressa es pugui determinar una forma fraccionada de pagament, fracció que pot coincidir naturalment amb les mensualitats.

Els altres dos punts de la Moció ens semblen poc polèmics –i de tota manera sembla que són els que ho són més–, ens semblen a nosaltres poc polèmics, i naturalment, trobaríem bé de propiciar aquesta figura entre la franja jove, naturalment en el cas que poguéssim trobar una regulació, una formulació que fos decisiva i que fos útil als interessos dels ciutadans, i a partir d'aquí, naturalment, trobaríem bé propiciar aquesta figura entre la franja jove de la població i entre les entitats de crèdits de Catalunya per tal de donar-la a conèixer, impulsar-la i estimular-la. Naturalment –com deia–, això vindrà condicionat perquè aquell disseny que s'expressa en el punt 1 de la Moció es concreti en una llei viable, moderna, útil i adaptada a les circumstàncies actuals del mercat immobiliari, atenent les altres possibilitats i vies d'accés a l'habitatge que avui són majoritàries.

Per totes aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem afirmativament els quatre punts de la Moció també en el cas que el diputat proposant accepti les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació, i sobretot per la intervenció del diputat senyor Ferrer, s'ha convertit certament en un panegíric al Codi civil català i la seva capacitat, que pot ser una eina d'integració socioeconòmica i cultural aquí a Catalunya, doncs, ens sembla bé, és possible que així sigui, però en el que hi veiem moltes més dificultats és com, a través dels censos emfitèutic, pot tenir una repercussió positiva la política d'habitatge. A més a més, estem parlant del

cens emfitèutic, que no m'hi estendré; en la interpellació de fa quinze dies, tant el senyor Ferrer com el conseller ens varen fer una classe d'història del cens i la seva evolució a Catalunya que jo els estalviaré, malgrat que pogués tenir-ne ganes per qüestió de deformació professional, però, en tot cas, del que sí que estem parlant és d'una figura jurídica que data del segle XI i que es desenvolupa, aquí a Catalunya, en l'àmbit agrari, sobretot –ja s'ha dit també i jo no hi insistiré–, a partir, sobretot, del segle XVII, que té molta importància i que cau en desús a partir del segle XIX - XX.

És clar, parlar d'aplicar aquesta figura jurídica a la política d'habitatge, des del nostre punt de vista, és una mica complicat. El senyor Ferrer demanava creativitat en la seva interpellació, i això és bo. El que passa és que també hauríem de demanar al mateix temps equitat, en el sentit que hi veiem algunes dificultats, en l'aplicació d'aquest tipus de cens en la política d'habitatge. Sobretot quan fem referència a una promoció d'habitatges feta per l'Administració, sorgiria un problema, ja que hi hauria una aportació de diners públics que des del nostre punt de vista no seria equitativa, ja que aquest esforç, aquests diners que servirien, doncs, per a aquest cens acabaria quedant-se'ls una sola persona, o sigui aquell jove que accediria a través d'aquest cens, a través d'aquell lloguer, que tindria una promoció pública –vol dir un diner públic–, acabaria en la propietat d'aquella persona sense cap tipus de control posterior, si aquella ha millorat en la seva capacitat adquisitiva, que potser ha set la que li ha deixat accedir a aquell tipus d'habitatge subvencionat o a través d'aquest tipus de cens. No hi hauria un control que hagués promogut que aquest noi o noia, doncs, hagi millorat –i així hauria de ser– econòmicament, i d'aquesta manera ell, amb un salari elevadíssim, continuaria gaudint d'una promoció pública, amb diner públic, i a més a més accediria a la propietat després de vint o vint-i-cinc anys. Potser hauríem de buscar un mecanisme que revisés el salari o revisés allò que l'ha fet entrar en aquella promoció pública, a aquell noi o noia, de si veritablement les va tenint, aquelles condicions, o les ha renovat o ha millorat, i llavors, evidentment, hi hauria d'haver un sistema, doncs, perquè deixés de poder gaudir d'aquella situació, cosa que és difícil perquè el cens en si mateix porta la plena propietat al final d'aquest període. Dic que això és una mica complicat, que jo, com que no sóc un tècnic ni jurídic ni..., no ho sabria. És possible, doncs, que a través d'aquest estudi que es plantejava en l'esmena presentada pel Grup de Convergència poguéssim arribar a conclusions molt més clares. L'Administració no pot malmetre diners públics; això és un element importantíssim i s'hauria de tenir en compte en aquesta situació de l'aplicació d'aquest cens a la política d'habitatge.

A més a més de la problemàtica dels joves, perquè en feia especial èmfasi el senyor Ferrer i em semblava molt positiu, que hauria d'anar destinada als joves, es podria destinar a la resta de la població –és veritat–, i a més amb règim lliure, també; però que feia un especial èmfasi –tenia raó en tota l'argumentació que feia–, que precisament era el sector dels joves el que tenia més dificultats per a l'accés a la «vivenda». Però el gran problema dels joves no és únicament i exclusivament

l'accés a la «vivenda», precisament el gran problema és la manca de treball, el treball en precari, els sous en condicions sociolaborals, doncs, complicadíssimes i difícils, que s'hi afegeix, evidentment, davant d'aquestes condicions, la dificultat per accedir a una «vivenda»; o sigui, la raó bàsica és el tema del mercat laboral i de les condicions laborals que provoquen que no solament tingui dificultats per accedir a la «vivenda», sinó que té moltes altres dificultats, doncs, afegides a aquesta situació. Vol dir que aquest cens, solucionar-les com una vareta màgica, no ho farà, però sí que és cert que ajudarà, potser pot ajudar –jo ho poso en condicional, permetin que ho posi en condicional–, pot ajudar a millorar l'accés dels joves a l'habitatge.

Però és que, a més a més, hi veiem un altre problema que és potser més de pensament, de manera de ser, no?, d'entendre que un jove ja vulgui accedir a la propietat, no? Per la seva manera de ser, per la seva idiosincràsia, evidentment, quan un és jove pensa en tot menys a accedir ràpidament a obtenir una propietat, perquè tens potser altres prioritats en la vida. A més a més estem en una societat on la mobilitat en el món del treball és important; llavors aquí crea un conflicte, no?: si estàs sotmès a aquesta mobilitat que el mercat laboral et provoca i tu accedeixes a un cens que després de vint o vint-i-cinc anys et dona aquesta propietat i llavors al cap de fer el cens o al cap d'uns quants dies et diuen: «No senyor, tu ja no vius a Barcelona o no treballes a Barcelona, sinó que treballes a Olot», hi haurà una certa dificultat. Com s'estructura això, no? És clar, el jove en sí mateix té aquesta... I és sobretot també... És clar, un hi pot accedir amb unes condicions, que pot tenir vint, vint-i-cinc, trenta anys, i llavors resulta que, quan sigui la plena propietat, serà més o menys en període de jubilació amb uns diners esperem que suficients, però en aquest cas és possible que escassos, i llavors haurà d'entrar el problema de la rehabilitació perquè la «vivenda» després de tot aquest temps tindrà unes certes dificultats. Ja sé que poden ser problemes menors, però en tot cas són problemes que podran servir perquè, evidentment, s'estudiï a fons.

Nosaltres, en relació amb la política d'habitatge i en relació amb la política, fomentem o creiem que s'ha de fomentar la política de les promocions públiques destinades a pisos de lloguer per a joves amb els sistemes que hi ha en aquests moments i que, per exemple, el Patronat Municipal d'Habitatge de Barcelona ha fet una promoció recentment, doncs, de més de quatre-cents habitatges que va en la idea, evidentment, de potenciar aquesta accessibilitat dels joves a la «vivenda»; hi poden accedir, per exemple, els joves que tinguin ingressos màxims del 2,5 del salari mínim interprofessional, que a més a més no hagin complert els trenta-un anys, que no tinguin cap altre habitatge en propietat o segona residència, que no els hagin estat adjudicat un altre habitatge de promoció pública. I sobretot, quan hi hagin accedit, cada cinc anys es revisa, cada cinc anys es revisa si aquestes condicions –ingressos màxims 2,5 salari mínim interprofessional– es mantenen, perquè si no, llavors, evidentment, qui hauria de tenir accés hauria de ser un altre jove per a fer una rotació, per facilitar que un ampli ventall de la població pugui tenir accés a aquestes figures de protecció.

Aquests serien els elements més importants o que nosaltres en aquests moments creiem que s'hi hauria d'apostar i que fins aquest moment cap pla d'habitatge hi ha apostat seriosament. Aquest sí que comença a plantejar-se algunes condicions, el pla d'habitatge nou que s'està acabant ja d'embastar, però que no és suficient des del nostre punt de vista.

Bé, en definitiva, nosaltres, malgrat que totes aquestes reflexions són reflexions en veu alta de problemes que poden sortir davant aquestes situacions, nosaltres votarem favorablement i en aquest cas, fins i tot, ens semblaria potser, des del nostre punt de vista, millor l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió pel fet que aquest estudi ens ajudi, evidentment, a treure tots aquests dubtes que hem expressat i que estic segur que el senyor Ferrer també té i que hauríem de buscar la manera –la manera– de portar a terme aquesta figura jurídica antiga, modernitzar-la i aplicar-la a una política d'habitatge; aquest estudi podria servir, doncs, certament, si és així, per modificar la Llei 6/90, del 16 de març, i d'aquesta manera tenir, aquesta vegada també amb una certa dosi de creativitat, que jo comparteixo, com demanava el senyor Ferrer, doncs, que pugui ser aplicada a la política d'habitatge i molt en concret també millorar l'accés dels joves a l'habitatge.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és obvi que la finalitat de la Moció subsegüent és, precisament, l'accés a la propietat. Amb l'accés a la propietat és del tot segur que no hi haurà cap grup..., i, per descomptat, el Partit Popular sempre donarà la seua col·laboració i el seu suport per facilitar aquesta accessibilitat a la propietat. Bé, aquesta accessibilitat a la propietat, amb aquesta Moció subsegüent, se basa, se recolza precisament en una figura, que és, en català, el cens emfitèutic, que va ser una figura rellevant al dret civil català. Quan dic «rellevant» vol dir que, a més de ser important, va ser molt utilitzada. El que passa és que va ser molt utilitzada, sobretot, en lo referent a finques urbanes..., a finques –perdó– rústiques, no urbanes, finques rústiques. Bé, i respecte a això hi ha dos qüestions a comentar.

La primera: si de lo que es tracta és de recuperar una figura rellevant –com deia abans– del Codi civil català i adaptar-la com a figura jurídica per a donar-li un lloc en l'ordenament jurídic català, de tal forma que, com una figura testimonial, perpetui i enriqueixi aquest ordenament jurídic, nosaltres hi estarem d'acord. Ara bé, si de lo que es tracta és, amb l'estructura que tenia abans, donar-li avui un marxamo d'una figura, d'un marxamo pràctic per utilitzar-la cada dia, nosaltres creiem que no, que no és l'ús adequat i que, en tot cas, aquesta figura del cens s'ha de rectificar, s'ha de modificar en la seua estructura; nosaltres creiem que amb l'estructura antiga està obsoleta. Nosaltres també vol-

dríem saber –no ha pogut aquest diputat efectuar-ho–, voldríem saber quina seria l'opinió del Consell General de l'Advocacia, quina seria l'opinió del col·legi notarial, a l'hora d'aplicar aquesta figura del cens emfiteutic com a pràctica diària, d'ús diari.

Bé, nosaltres, en lo que fa referència al punt 1, hem llegit amb molta atenció l'esmena presentada per Convergència. L'esmena presentada per Convergència, en definitiva, recau sobre la realització d'un estudi sobre la possibilitat de modificar l'estructura jurídica dels censos, i, arran de les conclusions que en deriven, modificar a tal efecte la Llei 6/1990. Nosaltres, a aquest estudi, a aquesta possibilitat de fer, de realitzar aquest estudi, no ens hi oposem, i, per tant, si l'esmena s'accepta, nosaltres gustosament hi votàrem a favor. També hem de dir que, com que considerem que la figura aquesta, amb l'estructura actual, és obsoleta, hi votàrem en contra si aquesta esmena no s'acceptés.

Passem al punt 2, que parla de regular els censos de forma que faciliti gaudir de tots els beneficis fiscals vigents. Bé, siga amb el cens, siga amb un préstec hipotecari, siga amb lo que sigui, en definitiva, és adquirir una «vivenda». Adquirir una «vivenda» sempre és costós; per tant, nosaltres trobem adequat que, sigui de la forma que sigui, el comprador es beneficiï dels avantatges fiscals que això representa.

Hi ha una altra esmena, també, del Grup de Convergència, que fa precisament menció de dir que tot això, en definitiva, va unit amb el punt número 1, de tal forma que si el punt número 1..., l'esmena que ha presentat per al punt número 1 s'accepta, se podrien estudiar els avantatges fiscals, però ja amb l'estructura d'aquesta forma jurídica, d'aquesta figura jurídica, amb l'estructura nova d'aquesta estructura jurídica modificada pel plantejament de l'esmena del punt 1.

Passem al punt número 3, que diu: «propiciar aquesta...» Perdó, en aquest punt número 2, nosaltres, si s'esmena, si s'accepta l'esmena, hi votàrem a favor; si no s'accepta l'esmena, hi votàrem en contra, perquè creiem que van interrelacionades una amb l'altra.

El punt número 3, quan parla, diu: «propiciar aquesta figura del nostre Codi civil entre la franja jove»..., bé, nosaltres, en definitiva, propiciar una figura determinada, no. Escolti'm, que cada u triï, que cadascú accepti, utilitzi la figura que cregui més oportuna per tal que cada u s'adapti a les seues circumstàncies. Però també jo voldria dir una cosa: aquí, per exemple, es fa referència que aquesta figura del cens podria beneficiar una franja jove de la població. Bé, nosaltres tenim en aquest lloc, en aquest moment, jo presento en aquest lloc o en aquest Parlament un pla, l'esborrany d'un pla d'habitatge 1998-2001, que lo cert és que està ple, està farcit de facilitats perquè la franja jove de la població pugui accedir a la propietat d'un habitatge, de tal forma que es contempla la possibilitat que un comprador que vagi pagant el préstec hipotecari, si es queda a l'atur, pugui estar, fins a un període de dos anys, amb certa tranquil·litat, perquè la llei li permetria estar aquests dos anys, si demostra que no pot pagar, habitant el pis i, posteriorment, posar-se al corrent, també, donant ajuts, per exemple, amb un 5% de subvenció a fons perdut, i

altres qüestions que en aquest moment tampoc vénen al cas.

Ara bé, nosaltres, de totes formes, creiem que els estímuls fiscals –que ja n'ha parlat abans l'illustre diputat senyor Jaume Camps– són també de..., la fiscalitat tindria alguna dificultat a l'hora d'aplicar-la. I no he sentit cap diputat que m'ha precedit anteriorment en l'ús de la paraula que no digués que no hi trobava un però o una preocupació a l'hora d'aplicar la fiscalitat a la figura del cens.

En lo que diu el quart punt: «impulsar aquesta figura entre les entitats de crèdit amb seu a Catalunya, per afavorir l'accés a la propietat de les famílies menys afavorides», bé, impulsar –com he dit abans– una figura determinada, nosaltres no ho creiem oportú; cada u que triï, cada u té unes circumstàncies determinades i cada u que s'adapti de la manera que li vagi millor per fer..., per accedir a la propietat d'un pis. I en lo que fa a les famílies menys afavorides, bé, fa molt temps, ja, que des de l'Administració central es pensa en les famílies menys afavorides, i torno a repetir el Pla d'habitatge 1998-2001, del qual en aquest moment està acabant l'esborrany l'Administració central, de tal forma que ja contempla la figura del subsidi reforçat, precisament, per a les famílies menys afavorides econòmicament.

Em queda per dir només que els punts 3 i 4, que són los dos últims, nosaltres som també partidaris que es retirin, i, si no es retiressin, conseqüentment, nosaltres hi votàrem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. El senyor Ferrer ha expressat una vegada més la seva preocupació per tot el que són les polítiques d'habitatge i per l'accés, sobretot dels joves, a l'habitatge, i també pel paper dels joves, per les dificultats que tenen; ja ha explicat, ha expressat, va expressar l'altre dia a la interpellació, i avui ho ha repetit, doncs, totes aquelles problemàtiques d'ingressos baixos, de precarietat laboral, d'entitats financeres que hi posen entrebancs o que no hi tenen prou confiança, i també ens va explicar que el 60% dels joves estaven buscant un habitatge.

A nosaltres, aquest ens sembla un tema força important i força preocupant. El nostre Grup, no fa gaires mesos –un parell de mesos, gairebé–, ja va presentar proposicions no de llei per demanar ajuts específics per als joves per tenir un accés a l'habitatge, i allí constàvem tota una política, que ens semblava que en aquests moments no era l'adient, per part del Govern de la Generalitat, que en els seus pressupostos, de forma sistemàtica, al llarg d'aquests anys, ha anat fent desaparèixer recursos, diners per a l'ajut a l'habitatge. Explicàvem que l'any 96 hi havien 1.649 milions de pessetes; que hi havia un fons perdut d'un 5% per als menors de

trenta anys; explicàvem que l'any 96 aquesta partida va desaparèixer; explicàvem que l'any 97, a més a més de desaparèixer aquesta partida, desapareixia també el 5% de fons perdut, i, per tant, insistíem en aquesta demanda d'ajuts específics a l'habitatge, sense que això també anés en detriment que hi haguessin mesures que afavorissin les polítiques de lloguer per als joves.

En aquest sentit, la proposta que ens feia el senyor Ferrer ens semblava una proposta creativa, perquè era l'expressió d'una preocupació que en aquests moments hi ha entre amplis sectors de la societat, i sobretot per part del jovent; ens semblava una proposta que sumada moltes altres, que sumada a plans específics, que sumada a propostes positives que es fan en aquest Parlament de Catalunya podria contribuir a acabar d'arrodonir el que hauria de ser una política d'habitatge. Però bé, en el cas concret de la Moció, a nosaltres ens agradaria fer algunes consideracions al respecte.

En el punt primer s'insta a modificar la Llei 6 de 1990, facilitant l'accés a les «vivendes» de protecció oficial mitjançant contractes de cens temporals irredimibles; és a dir, se'ns proposa la redempció del cens vitalici o temporal, i que això sigui la norma i no l'excepció. Però el més important és que es pretén una innovació, d'establir aquest tercer mòdul d'adquisició per a «vivendes» de protecció oficial i lliures: el cens. La qual cosa significa que aquesta figura jurídica es transforma en una similar a un arrendament financer de «vivenda», el *leasing* immobiliari, com explicava el senyor Camps, és a dir, a un pagament mensual, com si d'un arrendament és tractés, fins a adquirir, quan ja ha passat el temps establert, la plena propietat de l'immoble. (*Remor de veus.*)

Això podria comportar tot un seguit d'importants canvis en el tractament jurídic de la figura del cens, ja que, evidentment, i no sol... —per posar un parell d'exemples—, el cas que el propietari de la finca seguiria sent, en aquest cas que vostè ens planteja, senyor Ferrer, el censalista, qui, a més...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Ferran i Serafini

...hauria de percebre la pensió, en transformar-se en arrendador de l'immoble, i, per tant, passar a cobrar una renda per l'ús d'aquest per l'arrendatari, és a dir, per l'antic censatari. És a dir, la proposta que vostè ens fa en el punt 1 no és tan senzilla com ens la planteja, ja que faria imprescindible una revisió a fons d'aquesta figura jurídica.

Dit això —dit això—, plantejant aquesta dificultat, com ja li han plantejat altres diputats, de cap manera ens semblaria tampoc que aquesta reestructuració fos impossible, però li plantejem aquest punt.

Dit això, el que li acabem d'exposar enllaça també amb una segona preocupació del segon punt de la seva Moció, quan vostè ens parla de «reglar el pagament fraccionat de les pensions, així com també la seva exigibilitat». En aquest segon punt, senyor Ferrer, quan vostè

es refereix als beneficis fiscals, sembla obvi que el cens hauria de beneficiar-se d'aquells que estan establerts per altres institucions que cerquen el mateix fi, és a dir, l'adquisició de la propietat d'una «vivenda». Nosaltres pensem que la Generalitat podria realitzar aquesta igualació fiscal a Catalunya disposant de les necessàries deduccions en els seus percentatges de l'IRPF. El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Macias, creiem que es va equivocar l'últim dia aquí, en la seva intervenció, el 18 de març passat, quan ens va dir que la concepció del cens, a diferència de la compravenda, no té per objecte la transmissió, sinó l'obtenció d'una rendibilitat financera periòdica garantida per la finca. Doncs, el que produeix aquest tipus de contracte és precisament la translació del domini de la finca, l'adquisició d'aquesta per les dues parts, o almenys això és el que, al nostre entendre, diu el preàmbul de la Llei, en virtut de la qual el censatari esdevé titular de dret de la propietat sobre una finca..., queda subjecte al pagament d'una pensió periòdica.

Per tot això, l'argument no és vàlid, per tant, el del senyor Macias, per impedir almenys un estudi d'assimilació dels censos com una forma d'adquisició de la «vivenda», pel fet de la possibilitat d'establir els conseqüents beneficis fiscals en l'àmbit que creiem que és competencial, que correspon a la Generalitat de Catalunya.

Dit això d'aquest primer punt i d'aquest segon punt, i segon punt de la Moció, senyor Ferrer, nosaltres pensem que les esmenes de Convergència i Unió, sembla que arrodoneixin una miqueta tot això i donin una miqueta de sortida al tema i a aquestes dificultats que li plantejàvem.

Pel que fa als punts tercer i quart, no els veiem suficientment clars, i, per tant, li anunciem que votàrem afirmativament, amb les esmenes de Convergència i Unió, el primer punt i el segon punt, i que en els punts tercer i quart ens abstindríem. Per tant, aprofito, senyor president, per demanar avui la votació separada dels dos primers punts i del tercer i quart.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Ferrer s'ha de pronunciar sobre les esmenes presentades.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies a tots els que han intervingut i que veuen un nou horitzó en aquesta figura del Codi civil i una esperançada modificació que el faci més útil, que el faci modern, que el faci habitual i quotidià.

Tots han expressat algun tema problemàtic, tots han expressat un interrogant. Doncs, precisament per aquests interrogants, precisament per tot això és pel que cal aprovar el primer punt de la Moció. Per què? Perquè tot i els interrogants, tots són possibles de resoldre i tot és possible d'arribar a una finalitat.

Per tant, nosaltres, senyor president, atès que el que volem en definitiva és que es modifiqui la Llei i, evi-

5242

dentment, per modificar una llei el primer que s'ha de fer és estudiar-ho, nosaltres estem d'acord amb l'esmena transaccional que s'ha presentat per al punt 1. I per al 2, també estem d'acord amb l'esmena que ha presentat Convergència i Unió, perquè enllaça amb la primera. Tanmateix, en acceptar aquestes dues esmenes, trenquem el tempus, la cronologia, o sigui, trenquem el punt 3 i el punt 4, atès que, si primer diem que s'ha d'estudiar la Llei i després s'ha de fer la modificació de la Llei, doncs, primer hem d'estudiar i fer la Llei i després, quan ho tinguem fet, ho hem de propiciar en la joventut i hem de demanar a les entitats de crèdit fer-ho.

Atès, doncs, que s'accepten les dues esmenes de Convergència, el punt 3 i el punt 4 no cal presentar-los, perquè, si Déu vol, ja tindrem temps per tornar-ho a presentar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El secretari primer de la Mesa llegirà l'esmena transaccional al punt 1.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Ferrer i Gironès desitja que sigui posat a votació en substitució del punt 1 tal com estava redactat ha de dir el següent: «1. Amb l'objectiu de facilitar l'accés a la propietat dels habitatges en general, especialment els acollits al règim de protecció oficial mitjançant pensions temporals irredimibles, realitzar un estudi sobre la possibilitat de modificar l'estructura jurídica dels censos i, arran de les conclusions que se'n derivin, modificar a tal efecte la Llei 6/1990, de 16 de març, que els regula.»

El president

Moltes gràcies.

Per a claredat de la votació, el que votarem serà l'esmena transaccional que acaba de ser llegida per al punt 1 i l'esmena acceptada pel diputat proponent de Convergència i Unió en el punt 2, i queden retirats el punt 3 i el punt 4. Hi estan d'acord? No hi ha, per tant, petició de votació separada perquè el punt 3 i el punt 4 han sigut retirats.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Es suspèn la sessió, que es reprendrà aquesta tarda a un quart de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a un quart de cinc. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa de transports públics a les grans àrees urbanes

D'acord amb les alteracions de l'ordre del dia aprovades per aquest mateix Ple, correspon ara substanciar el dissetè punt de l'ordre del dia, és a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa de transports públics a les grans àrees urbanes. Presentada pel Grup Socialista, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. A la interpellació que vam plantejar en l'anterior Ple vam intentar parlar del transport, del paper del transport, de la mobilitat com un element de democratització de la ciutat, i en aquella primera part de la intervenció vam fer tot un seguit de consideracions sobre el que nosaltres pensàvem que havia de ser el transport públic en una gran ciutat, en una gran àrea metropolitana, en una gran regió metropolitana. Plantejàvem el transport públic com un element reequilibrador de les diferents zones que poden haver-hi en un entorn metropolità; plantejàvem el transport com la connexió entre els barris, entre les persones, entre col·lectius socials, que fins i tot poden estar molt distanciats des del punt de vista econòmic i, evidentment, social; plantejàvem el transport com la possibilitat d'inserir la gent a la ciutat, de coordinar, d'entrelligar persones i barris, feines, residència, oci i treball. Parlàvem del transport com un aspecte ineludible per aconseguir una bona cohesió social, i com un aspecte també important per trobar una eficàcia funcional i una eficàcia productiva de les grans ciutats. Per tant, donàvem a la política de transport urbà una importància dins el que és la política general dels governs i de les administracions, i en aquella interpellació ens preguntàvem sobre com calia actuar-hi, sobre com actuava el Govern de la Generalitat i sobre com nosaltres creïem que havia d'actuar el Govern de la Generalitat. I això ens va portar a presentar la Moció que avui, senyores i senyors diputats, tenen vostès per votar, i que pensem..., ens agradaria que ho fessin afirmativament.

Per què ens preguntàvem això? Home, ens preguntàvem això perquè fèiem un petit repàs històric del que havia estat la política del transport a casa nostra, a Catalunya, des de pràcticament els inicis del Govern de la Generalitat, i en aquest repàs històric ens remuntàvem a l'any 1984, on el Consell Executiu de la Generalitat presenta el seu primer pla de metros. I fóra bo que repasséssim què es va dir en aquell dia i on hem arribat en el dia d'avui, uns quants anys després.

L'any 84 plantejàvem la prolongació de les línies 1, 3 i 4; plantejàvem el traçat de la línia 2, des del Paral·lel a Pep Ventura, la construcció d'unes noves cotxeres, el perfeccionament d'uns sistemes de seguretat per al metro, la integració tarifària –l'any 84– de metro, bus,

Ferrocarrils de la Generalitat, la perllongació dels ferrocarrils, la prolongació dels ferrocarrils en el centre de la ciutat.... I aquest Pla se'ns va plantejar que tenia la vigència de deu anys; era un pla pensat fins a 1994.

Aquest pla, s'ha de dir —és la veritat— que s'han anat fent algunes coses, però s'han anat fent a una marxa excessivament lenta, molt lenta —molt lenta. La prolongació dels ferrocarrils ni s'ha plantejat; és un tema que va quedar absolutament ajornat. La línia 2 s'ha inaugurat ara fa molt poc; és a dir, una cosa que hauria d'haver estat acabada el 94, s'ha inaugurat ara, fa escassos mesos. La integració tarifària, re de re. Les cotxeres de Sant Andreu que es plantejaven llavors, en aquests moments comencen a estar en construcció. I els sistemes de seguretat i conducció automàtica van, com vosaltres saben molt bé, a un ritme molt lent.

I, evidentment, jo no els vull plantejar aquí..., culpabilitzar ningú d'aquest fet. Jo em penso que totes les administracions tenen la seva part de culpa, però que ha arribat un moment en què cal fer-nos una petita autocrítica, com a administracions, i entomar cadascú de nosaltres què és el que no hem fet i per què no ho hem fet.

Perquè, si continuem aquest repàs històric, també anirem a l'octubre de l'any 93, en què, sent conseller el senyor Josep Maria Cullerell, es presenta un pla intermodal del transport, que s'anuncia mitjançant..., dient que hi ha un acord entre totes les administracions, i que conté coses que en aquests moments, algunes d'elles, encara no són realitat: prolongació de la línia 4 fins a Trinitat Nova, amb voluntat d'arribar a Ciutat Meridiana —això es diu el mes d'octubre del 93—; ampliar la línia 3 fins a Canyelles —això encara no hi és—; ampliació de la línia 2 fins a Badalona; fer el triangle ferroviari; la connexió de les línies 3 i 5; el sistema tarifari unificat del metro, de l'autobús, i vint-i-un quilòmetres més de metro. Quatre anys després, vosaltres poden fer la comparació entre el que es va dir que es faria i el que s'ha arribat a fer.

Ens trobem en aquests moments amb el plantejament d'un allargament de la línia del metro a la Trinitat, que en paraules del president de la Generalitat estava presupostada o havia pensat que s'havien de gastar immediatament 2.600 milions de pessetes, i en aquests moments ens assabentem que tan sols es plantegen, es poden fer servir 1.500 milions de pessetes, cosa que implicarà que s'aprofitaran com a andanes trossos que..., les andanes seran els trossos que en aquests moments s'estan fent servir per a cotxeres, i que hi haurà un seriós problema perquè els metros donin la volta, per exemple. És a dir que aquest petit objectiu que posem en pràctica no podrà acabar de veure la llum en tot el que hauria de ser el seu rendiment propi.

I, per tant, ens trobem en una situació que diu molt d'allò del 84, que diu molt d'això del 93, i que ens trobem en una situació, realment, francament, preocupant pel que fa al que s'havia d'haver fet i al que no s'ha fet.

El conseller Macias ens plantejava un tema de reflexió; era dir: «Escoltin, vosaltres no facin..., no fem electoralisme en el tema del metro.» Doncs bé, jo hi estic d'acord, no hem de fer electoralisme en el tema del metro, no hem de discutir, no ens hem de llançar el

tema del metro i el transport públic pel cap. Però sí que hem de pactar —per dir-ho d'alguna manera—, sí que hem d'acordar, sí que hem de concertar almenys algunes formes, algunes coses que haurien de fer-se; si més no, posar les bases perquè això no pugui ser llançat dels caps dels uns als altres a les properes eleccions, quan es torni a plantejar el tema del transport públic. I no s'ha de fer demagògia.

I en aquest sentit és quan nosaltres hem plantejat la Moció que veiem avui, amb una doble voluntat: la voluntat d'arribar a un acord prou general, prou genèric perquè ningú es senti amb la corda al coll, però també amb la voluntat, com a grup polític, de no fer servir això com una arma electoral. Però un tema implica l'altre: no fer servir això com a arma electoral implica també un cert compromís d'abordar aquest tema d'una forma molt seriosa.

Què plantegem amb la Moció? Plantegem un tema molt senzill; els estem dient: senyores i senyors diputats, tenim una regió metropolitana que va molt més enllà de Barcelona, de Badalona, de Santa Coloma, que passa el Llobregat, que passa el Besòs, que és molt gran. Això requereix no una política puntual d'any darrere any anar posant diners en una cosa que s'allarga i mai se sap com s'acaba, sinó que el que els estem dient és: «Plantegem-nos seriosament aquest tema, fem una planificació de deu o quinze anys, diguem que la fem, comprometem-nos a trobar els diners, concertem totes les administracions, seiem en una taula i posem fil a l'agulla.» I fixin-se vostès que no els estem demanant que es faci ni tan sols allò que es va prometre; els estem demanant: cerquin l'acord amb les administracions, facin la feina que s'ha de fer, busquin els diners per a aquesta feina que s'acordi que s'ha de fer i diguin a la gent, diguem —diguem— a la gent quan ho farem, com ho farem, de quina manera i amb quins diners, i en el proper pressupost introduïm ja diners per fer aquesta qüestió.

Suposo, senyores i senyors diputats, que s'adonen de quina és la postura que estic plantejant en aquests moments. No estic reivindicant allò que es va prometre i no s'ha fet. Estic plantejant un acord entre administracions, un acord institucional, un acord de dir: «Posem-nos a treballar i marquem unes prioritats, i marquem uns terminis, i diguem la veritat d'allò que es pot fer i d'allò que no es pot fer, i comprometem-nos tothom a posar els diners que calgui posar, a buscar els recursos on calgui buscar-los i a fer allò que s'ha de fer.» Aquest és l'esperit de la nostra Moció, una moció que creiem absolutament constructiva, que vol deixar de banda qualsevol polèmica electoralista al voltant del tema del transport públic i fer saber a tots els ciutadans i ciutadanes que allò que podem plantejar-nos..., que les administracions són capaces d'arribar a acords i que poden prometre i complir allò que han promès. En aquest sentit està feta la nostra Moció, i els en demanem a tots vostès el vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; poden intervenir els grups per

fixar la seva posició. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. L'altre dia, tant el senyor Ferran com el conseller, doncs, van estar debatent amb intensitat la necessitat i la utilitat del transport urbà –ara mateix el senyor Ferran n'acaba de fer un resum força concret. Òbviament, és un instrument absolutament necessari per facilitar la intercomunicabilitat i la connectivitat dels ciutadans. I a partir d'aquí deriven les obligacions de les administracions públiques, que han de veure com una part substancial del seu pressupost va dirigida a aquesta qüestió; una qüestió que té sensibilitzada d'una manera important l'opinió pública, que es mobilitza sovint per aquests temes. Si, a més a més, aquest transport urbà és un transport públic, doncs, encara ens ho hem de mirar amb més atenció, ja que ajuda a racionalitzar l'ocupació de les vies, disminueix els índexs de contaminació, etcètera.

A la conurbació de Barcelona aquest tema és força important, força complex. És evident que les inversions han de ser notables, i és absolutament exigible la coordinació entre totes les institucions. Com que ara..., com deia ara mateix el senyor Ferran, fer electoralisme a partir d'aquest tema pot arribar a ser útil des d'un punt de vista partidista, però òbviament és molt poc efectiu de cara a donar un bon servei als ciutadans. I voldria recordar que falten encara catorze mesos per a les eleccions municipals, i, per tant, són massa mesos com perquè utilitzem les institucions, les que siguin, per anar assenyalant amb el dit l'adversari polític sense buscar d'una manera sincera solucions als problemes que hi ha.

En aquest sentit, la Moció que se'ns posa a consideració és una moció prou àmplia –el senyor Ferran deia «senzilla»; jo diria que és àmplia– com perquè tots puguem estar-hi d'acord. De fet, el que demana és cercar l'acord entre les diferents administracions per elaborar un pla que contempli el desenvolupament, etcètera. És a dir, planteja una redacció àmplia, generosa, que jo crec que és molt difícil fer-ne una valoració contrària. El que passa és que, a hores d'ara, existeix ja l'Autoritat del Transport Metropolità, l'ATM, que ha de ser, com el seu propi nom indica, l'autoritat única del transport en l'àmbit metropolità. Per tant, és l'ATM, l'Autoritat del Transport Metropolità, la institució que cal potenciar, eventualment denunciar a qui hi posa traves si s'hi posen traves, però centrar tota l'activitat relativa al transport metropolità en l'ATM.

Nosaltres, per tant, votarem favorablement aquesta Moció, bàsicament perquè estem a favor de buscar l'acord en les institucions per millorar el transport públic, però també perquè donem per assentat –el senyor Ferran no n'ha fet esment, però jo vull suposar, doncs, que aquesta és la seva intenció– que aquest acord institucional que ell reclama, que ell reclama que cerquin totes les administracions implicades, es farà a través i, per tant, dins de l'Autoritat del Transport Metropolità. Amb aquests paràmetres nosaltres donarem suport –ho repeteixo– a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Sens dubte, vivim l'inici de l'era de la globalització, en la qual, doncs, tots els ciutadans i ciutadanes del món s'adonen que el planeta és únic, i aquesta globalització, aquesta sensació de globalització ve bàsicament determinada per dos factors: un, pels mitjans de comunicació, i l'altre, pel transport. El transport és, doncs, un dels elements més importants que es produeixen aquest final de segle, l'increment del transport; hi han diferents índexs que així ho indiquen. Per exemple, a Catalunya, el consum que es produeix en transport és –consum energètic– superior al que es produeix en indústria o en el sector domèstic. I això vol dir que el transport, lluny de reduir-se, el que farà és continuar incrementant-se per tal d'afavorir la mobilitat i la connectivitat entre els ciutadans i les ciutadanes.

Dintre d'aquesta globalitat, és evident que hi han unitats clares, concises, com són els països i com són les ciutats, i en el cas concret de Barcelona és clar també que no es pot parlar només de Barcelona, sinó de tota l'àrea metropolitana, i, per tant, la connectivitat entre tota l'àrea metropolitana pren unes mesures rellevants i importants des del punt de vista que es on viu un percentatge de població molt gran, però sobretot perquè és, conjuntament, Barcelona conjuntament amb els municipis que l'envolten, el lloc on es produeix més mobilitat obligada, és a dir, més gent que cada dia entra i surt per un motiu determinat; mobilitat obligada, bàsicament treball i estudi. Aquestes dades de mobilitat a Barcelona arriben, en moviments interns, a prop dels dos milions i mig de viatges, i en moviments de fora de la ciutat, que entren i surten, a prop dels set-cents mil; és a dir que la connexió que s'ha de produir entre els mitjans de comunicació d'aquestes ciutats és, més que un desig, més que una opció ideològica, una necessitat, una necessitat per la repercussió que això té sobre el medi, sobre la planificació urbanística i sobre l'ús social que té aquesta mobilitat.

En aquesta Moció es demana un pla estratègic per al transport públic de la regió metropolitana de Barcelona, i, de fet, no pot ser de cap altra manera; és a dir, si no es fa un pla que coordini els diferents transports existents, doncs, es produeix la desconexió, un dels elements en els quals l'àrea metropolitana en aquests moments és més deficitària, i en conseqüència es produeix una fractura sobre les oportunitats de mobilitat dels diferents ciutadans i ciutadanes. És per aquest motiu que nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei, sabent que aquest Pla estratègic ha d'incorporar certament molts paràmetres i ha d'incorporar moltes administracions, i que, si es fes d'aquesta manera, permetria realment que fes o actués la cohesió social de què el senyor Ferran ens va parlar en la seva interpellació.

Per tant, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà a favor d'aquesta Proposició no de llei.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup està d'acord amb la Moció que ha plantejat el Grup Socialista per a la redacció d'un pla estratègic per al transport públic de la regió metropolitana de Barcelona, encara que nosaltres preferiríem, potser, i potser tots plegats hauríem d'anar-nos acostumant a reivindicar, almenys des de les files de l'esquerra –això és un element important–, de parlar d'un pla estratègic per a una mobilitat sostenible, que serien uns elements. Sé, evidentment, que aquesta és la idea; el fons que hi ha, certament, és això. Ho dic per, evidentment, fer una mica o anar fent pedagogia d'aquesta terminologia, que és molt important. Ho dic perquè no és un simple canvi semàntic, parlar d'un pla estratègic de mobilitat sostenible, sinó que és un de contingut, ja que del que es tracta no és d'afavorir la mobilitat, sinó afavorir l'accessibilitat, que és un element important, que això vol dir que les persones puguin arribar a tots els serveis de tot tipus amb uns transports o amb tipus de transports bàsicament ecològics: el transport públic, la bicicleta o a peu. Fent referència a la bicicleta com la setmana passada, doncs, vàrem mostrar uns quants diputats d'aquest Parlament i altre moviment cívic, doncs, la necessitat d'utilitzar, de potenciar l'ús de la bicicleta fent el trajecte del Prat de Llobregat fins aquí al Parlament i presentant a la Mesa del Parlament tot un seguit d'iniciatives per potenciar l'ús de la bicicleta, però d'una manera quotidiana, no exclusivament esportiva, sinó quotidiana de mobilitat sostenible. Això vol dir, evidentment, que els serveis s'han d'acostar molt més als ciutadans i no a l'inrevés, i per aconseguir-ho, evidentment –també això és un element important, que podríem discutir-ho molt àmpliament–, cal una planificació integral de les ciutats i no que estiguin compartimentades com ho estan en aquests moments.

A més a més, el transport públic ha tingut i té un desenvolupament bastant irregular a la regió metropolitana. Sí que s'han desenvolupat els serveis ferroviaris, però aquest desenvolupament dels serveis ferroviaris no té la seva correspondència en els serveis per carretera; les raons suposem que són de caràcter econòmic, però també de caràcter estratègic; mentre els ferroviaris han rebut un important suport per realitzar les inversions i un sistema tarifari subvencionat, el transport públic per carretera funciona en la seva immensa majoria amb un sistema concessional, a risc i ventura, sense cap tipus de subvenció i que en la seva competència amb el ferrocarril es veu profundament afectat per les tarifes d'aquest i per la manca de recursos per part de les empreses operadores per realitzar inversions amb la deguda celebritat, amb modernitzacions de flota, etcètera, etcètera, la qual cosa ha provocat que la demanda de viatgers en els serveis per carretera passi dels cinquanta milions de

viatgers el 86 als trenta el 95; és una dada prou clara per demostrar que no hi ha aquesta voluntat. Mentrestant, els desplaçaments amb vehicle privat van augmentant any rere any ininterrompudament i les necessitats viàries que suporten el trànsit absorbeixen la major part dels recursos públics que les diferents administracions destinen a les inversions en infraestructures; és el peix que es mossega la cua, en aquest sentit.

En la interpellació hi va haver una discussió sobre qui hi ha de fer el pla; el conseller Macias apellava, doncs, que ho han de fer totes les administracions o ho deixava a l'ATM, que seria la que ho havia de fer, i el senyor Ferran insistia que, evidentment, aquí hi ha d'haver un pla de la Generalitat que seria fer un pla a llarg termini. I d'aquesta manera, si continuem amb aquesta discussió, avalarem la política que sovint porta a terme la Generalitat de qui dies passa anys empeny, i no avançarem en aquest procés.

El Pla, des del nostre punt de vista, l'ha de fer l'Autoritat del Transport Metropolità, certament; però aquí també, una vegada dit això, haurem de veure que hi ha una clara responsabilitat per part del Govern de la Generalitat de no haver desenvolupat eficaçment el transport públic a la regió metropolitana. Els vull recordar –i el senyor Ferran també en feia referència– que ja hi havia un pla estratègic l'any 87, quan es va crear l'Entitat Metropolitana del Transport, i que es va crear una figura de planejament: el Pla intermodal del transport, no? També cal dir que era una excusa per dissoldre la Corporació Metropolitana, però en fi... Aquest Pla intermodal del transport, des del nostre punt de vista, el que ha estat és exclusivament una cortina de fum per no fer massa res, jo crec que per no fer res, jo penso que únicament per anar marejant la perdiu, com diem sovint en aquesta tribuna, i que –això sí– havia fet molts estudis i, quan veuen que els diners que s'han d'invertir arribaven a 400.000 milions, doncs, evidentment es van espantar i varen portar un ritme d'inversions a través del contracte-programa de 10.000 milions, que això vol dir que tardaríem quaranta anys a fer totes les inversions que els estudis ens havien dit que eren necessàries per al transport públic; la millor manera de no fer res, dir que «llavors, no hi podem arribar perquè hi ha dificultats econòmiques».

A mi em sembla que aquesta és una primera gran responsabilitat per part del Govern de la Generalitat, que en aquests moments tinguem serioses dificultats en el transport públic a la regió metropolitana. Però n'hi ha una altra, també, de responsabilitat; el senyor Ferran feia una pregunta clau: vol fomentar el transport públic el Govern de Convergència i Unió? El senyor Ferran sap la resposta i jo també: no, no està almenys a les seves prioritats, almenys en el que hem vist fins aquest moment; a última hora, el que hem de discutir és la realitat, el que s'ha fet fins aquest moment, no? Pressupost rere pressupost, any rere any, hi ha hagut sempre més inversió a fomentar el transport privat en detriment del públic; la relació varia, però en aquests moments fins i tot pot ser cinc i sis vegades superior.

Es parlava l'altre dia també de la diferència d'inversió que es fa a l'àrea de Madrid i l'àrea de Barcelona. El senyor conseller deia que no s'havia de fer aquesta

comparació. Home, jo crec que sí, que, evidentment, són àrees en nombre, també, d'habitants semblants, i que caldria també fer un estudi, més que res per veure quina és la realitat d'inversió i, sobretot, quina és la voluntat política d'inversió, que és un element molt important. Els estalvio totes les dades que tenim aquí recollides, però sí que puc llegir les conclusions que ens porten aquestes dades que els estalvio; les inversions en infraestructura de metro suposen a Madrid un 70% més que a Barcelona en el període 95-97. La Comunitat Autònoma de Madrid –comunitat autònoma– inverteix el doble que la Generalitat de Catalunya; la inversió en infraestructures a Madrid és el 75% superior per habitant i un 40% superior per viatger. Barcelona es troba per sota de Madrid per una senzilla raó: per la poca inversió de la Generalitat de Catalunya, i en tot cas, aquesta és una voluntat... Bé, la Comunitat de Madrid també és una comunitat autònoma i com a tal potser tindrà els ingressos, si no, similars a l'anomenada Comunitat Autònoma de Catalunya. Jo penso que és un problema únicament i exclusivament de prioritat política, d'invertir en el tema aquest del transport públic; em sembla que és un element important. Mentre Madrid en els últims anys ha fet trenta quilòmetres de línia de metro, doncs Barcelona n'ha fet un, a Trinitat Nova, i a més a més, encara –com ja explicava també el senyor Ferran–, malament, amb una inversió molt menor que la que estava plantejada i amb unes dificultats, doncs, que produirà aquesta minva de la inversió. Aquesta és la realitat i sobre aquesta realitat és quan és el que ens fa dir a nosaltres que no hi ha una voluntat política per fomentar el transport públic. La Generalitat prefereix parlar de grans infraestructures, grans infraestructures, sovint plantejant-les sense cap debat nacional, sense un debat en profunditat amb la participació de diferents entitats de la vida civil i també de la vida política, com el tema del TGV, de l'aeroport, del port, de transvasaments, etcètera, doncs, una mica com un mirall de què és el que s'ha de fer en grans infraestructures, però deixant de banda allò que quotidianament necessiten els ciutadans.

El conseller deia també en la intervenció anterior que no es fes electoralisme. Jo penso que, en tot cas, el que hauria de fer, abans d'acusar altres que fan electoralisme, mirar-se a casa seva, i sobretot ell, concretament, el conseller, que últimament o des que ha estat elegit, precisament, o que ha estat –perdó– escollit o designat –seria millor dir– conseller de Política Territorial s'ha dedicat a circular per totes les comarques del país promentent infraestructures a dojo, finançades sovint, fins i tot dient que seran finançades amb fons europeus, quan no sap ni quins fons europeus seran, i sobretot ho diu per a partir de l'any 2000, que encara menys sap quins fons europeus; això sí, d'aquesta manera pot anar repartint infraestructures al llarg de la comarca amb construccions sempre a partir de l'any 2000. Se suposa que això és un electoralisme clar, perquè, evidentment, les eleccions són properes i cal, doncs, anar explicant tota aquesta situació.

Nosaltres creiem, per acabar ja, que ha de ser l'Autoritat del Transport Metropolità qui ha de planificar, qui ha de fer un pla estratègic de mobilitat sostenible, però

això també és responsabilitat de la Generalitat i la seva voluntat política serà la que farà si això pot funcionar o no pot funcionar; que seria injust que provoquem una altra cortina de fum. Per exemple, el director general ja de l'Autoritat del Transport Metropolità ha presentat la dimissió. A veure si continuem un altre cop amb aquesta política d'anar promentent i no fent absolutament res. L'ATM és autoritat única; el senyor conseller deia que no: és autoritat única; certament que hi falten alguns aspectes, com la Renfe, però, evidentment, aquesta és la voluntat a través del conveni de cessió de competències que es va fer.

Per totes aquestes qüestions nosaltres votarem favorablement que es faci aquest Pla estratègic; nosaltres l'anomenem un pla estratègic de mobilitat sostenible i –ho repetim– tot dependrà de la voluntat política del Govern de la Generalitat a portar-lo a terme.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular creu que la Moció presentada pel Grup Socialista no és oportuna, i dic que no és oportuna si tenim en compte el debat produït en la sessió del propassat dia 18 de març, on es van posar de manifest els plantejaments tant del Grup que interpellava, i en aquest cas pel mateix senyor Ferran, com pel mateix conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Creiem que no és oportuna perquè no varem tenir la percepció, ni des d'escollar-lo en directe ni llegint detingudament la intervenció, tant pel que fa a l'illustre diputat com de l'honorable conseller, que des del Govern de la Generalitat de Catalunya s'estigui intentant frenar, paralitzar o reduir la inversió en transport públic.

Vostè fa pocs moments feia un repàs històric. Doncs, miri, hi ha una dada que resulta reveladora: en l'anterior conveni d'inversions per al període 1995-1997, signat –com vostès saben– entre l'Administració general de l'Estat, representada llavors pel ministre senyor Borrell i pel ministre senyor Solbes, i la mateixa Generalitat de Catalunya, la consignació que es va portar en aquells moments per a aquests tres anys va ser de gairebé 30.000 milions de pessetes. Doncs, bé, el document que ara mateix està al damunt de la taula de l'Autoritat del Transport Metropolità contempla per a un període igualment de tres anys una inversió de 44.600 i escaig milions de pessetes; és a dir, un 50% més del que parlàvem del 95 al 97. Per tant, és cert, senyor Ferran, que portem tres mesos de retard, però incrementar les aportacions en un 50% –mai n'hi ha prou, sempre és poc, però és un 50%– crec que val una petita espera, i suposo que vostè coincidirà amb mi en aquest aspecte. Això sense perdre de vista el fet que l'anterior contracte - programa del 95 al 97 va ser signat el 28 de juliol de 1995 i crec que tots valorem el fet de disposar d'un document que ens permetria impulsar actuacions dinamitzadores del transport públic per da-

munt del fet, sens dubte circumstancial, que fos aprovat amb retard, i tan sols li parlo, llavors, de set mesos.

Però, per no estendre'm gaire més, només diré que serem amb vostè en el seguiment del dia a dia de l'Autoritat del Transport Metropolità, que volem que treballi dur i que planifiqui unes actuacions inversores que tots, sense excepció, desitgem perquè volem que el transport sigui element bàsic de cohesió social –vostè en feia esment, nosaltres també– i, evidentment, arribi a tots els barris. I quan parlo de barris, a mi en aquests moments se m'acut, si fem tots memòria, doncs, de la Zona Franca: ciutadans, persones que hi viuen, empreses que tenen difícil connexió; per tant, és evident que a nosaltres, des del treball de l'Autoritat del Transport Metropolità, allà ens hi trobaran; i ens hi trobaran amb fermesa, i evidentment, doncs, amb una actitud ferma, perquè nosaltres creiem que des de l'Autoritat del Transport Metropolità, que hi vàrem estar al costat per tal que existís, nosaltres creiem que és des d'allà, des d'aquest fòrum on hem de treballar.

No serem nosaltres, per tant, els que creem nous fòrums de debat per tractar d'impulsar el transport públic. Tots, i sense fer cap electoralisme, tots volem que les infraestructures de transport a casa nostra millorin, i no cal dir en l'àrea metropolitana. El que passa és que en moltes ocasions hem de pensar com es planifica, com es planifica des dels pressupostos generals de l'Estat, des dels pressupostos de la mateixa Generalitat de Catalunya, i en molts aspectes, a vegades, no es pot córrer més del que es corre. Per tant, el nostre sentit del vot per a la seva Moció presentada serà el de l'abstenció.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Víctor Vila.

El Sr. Vila i Giró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Joan Ferran, l'àmbit de la Moció és la regió metropolitana de Barcelona, que agrupa les comarques del Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental, Baix Llobregat, Alt Penedès i Garraf. Un dels objectius estratègics del Govern de la Generalitat en l'àmbit del transport públic en la regió metropolitana és la consolidació de l'ATM, Autoritat del Transport Metropolità, com a ens de consens, en què les administracions responsables del transport públic metropolità –Generalitat, Administració general de l'Estat i Administració local– es posen d'acord a fi de constituir una xarxa de transport que funcioni integradament i harmònica, de manera que els recursos públics que els tres nivells d'administració aporten al sistema en forma d'inversió –uns 10.000 milions de pessetes anuals– i en forma de subvenció al seu funcionament –uns 45.000 milions de pessetes anuals– s'utilitzin de la manera més eficient possible.

Les fites clau per aconseguir aquest objectiu són: la firma d'un conveni de finançament per al període 98-

2001 entre els tres nivells d'administració que fixi les aportacions de cada un d'ells al finançament del funcionament del sistema de transport metropolità. En aquests moments l'ATM està intentant convèncer l'AGE de la seva aportació al sistema de transport metropolità de Barcelona, que ha de ser equivalent al que ja fa al sistema de Madrid pel que fa a la població concernida i també al territori abastat. L'aplicació d'aquest criteri hauria de significar l'increment de l'aportació de l'AGE al transport metropolità, que actualment és de l'ordre dels 17.500 milions de pessetes anuals.

La firma d'aquest conveni de finançament ha de desencallar la firma dels contractes programa corresponents entre l'ATM i les empreses operadores; els dos contractes programa principals, indubtablement, són el dels transports metropolitans de Barcelona i el dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Tanmateix, per a aquest període, la Generalitat de Catalunya s'ha marcat l'objectiu d'ampliar el sistema dels contractes programa a les empreses concessionàries de l'EMT, Entitat Metropolitana del Transport, que actualment operen en règim de gestió interessada, i a les empreses de transport regular de viatgers per carretera concessionàries de la Generalitat i que actualment operen en règim de risc i perill. La continuació del projecte d'integració tarifària, que ja ha tingut les seves primeres implantacions amb la creació de la T-mes i la targeta-dia, l'any 1993, l'ampliació de l'àmbit d'aplicació d'aquestes targetes a la línia dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya fins a Cornellà, feta l'any 1998, i l'establiment d'un temps de correspondència lliure d'una hora per als viatgers que utilitzin la T-2 i que transbordin entre el metro i els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, fet també l'any 1998.

Des d'un altre punt de vista, la dotació d'una partida anomenada «Equipament de la integració tarifària» del conveni d'infraestructures de l'any 95 fins el 97 ha permès que el metro, els autobusos de Barcelona i els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya es dotin d'un sistema de peatge compatible basat sobre la tecnologia de la targeta de banda magnètica. La continuació d'aquesta línia d'actuació en el segon conveni 1998-2000, d'una banda, permetrà ampliar aquest equipament a la resta del sistema, i d'altra banda, permetrà incorporar els avenços tecnològics amb l'aplicació de targetes amb microprocessador compatibles amb la targeta moneder dels bancs.

En aquest sentit, cal ressenyar que la Direcció General de Ports i Transports i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, juntament amb el sistema 4B i Banc de Sabadell, a més de subministradors tecnològics, han format part d'un consorci que ha presentat un projecte, el Sirocco, a un programa de recerca i desenvolupament de la Unió Europea, i que la Unió Europea ha decidit finançar el 50% del cost de l'actuació. L'objectiu del Sirocco és provar una targeta híbrida que funciona amb contacte quan es fan operacions bancàries i sense contacte quan es validen bitllets de transport; aquest tipus de targeta és la més avançada tecnològicament que es pot trobar avui. Per últim, en l'àmbit de la regió metropolitana, la Generalitat de Catalunya s'ha proposat aconseguir el traspàs a la Generalitat de

les funcions d'autoritat organitzadora pel que fa al servei de rodalies gestionat per Renfe. Aquest assumpte està en mans de la Comissió Mixta de Traspassos.

L'altre objectiu estratègic és la millora i ampliació de les infraestructures del transport públic metropolità. La principal fita per a la consecució d'aquest objectiu és la firma del segon conveni d'infraestructures del transport metropolità 1998-2000, i aquest conveni es troba en fase molt avançada de negociació i les propostes d'actuacions que es recullen en ell permetran, entre altres: construir la prolongació de la línia 4 del metro entre Roquetes i Trinitat Nova; construir la prolongació de la línia 3 del metro entre Montbau i Canyelles; desdoblant el tram Sant Boi - Santa Coloma, dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; semisoterrar el tram Sant Andreu de la Barca, al Palau, dels Ferrocarrils també de la Generalitat de Catalunya; construir diferents *park-and-rides* i millorar estacions de correspondència; modernitzar diferents instal·lacions del metro –instal·lacions elèctriques, senyalització, ventilació, estacions i túnels, eliminació de filtracions, renovació d'escals mecàniques, etcètera–; millorar els Ferrocarrils, també, de la Generalitat de Catalunya –Martorell, Abrera i Pallegà–; adaptar al PMR –persones de mobilitat reduïda– diferents estacions del metro i dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; iniciar una prova pilot de carril reservat per a autobusos de Barcelona; iniciar la millora del sistema del TPC a Diagonal –transport públic col·lectiu–, a Esplugues, Cornellà, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern i Sant Feliu del Llobregat. De fet, el Govern de la Generalitat ja ha encarregat a GISA les obres de prolongació de la línia 4 del metro i el desdoblament Sant Boi - Santa Coloma dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a fi de fer possible l'acompliment de terminis, i la resta d'actuacions es troben en l'encàrrec que el Govern està elaborant.

L'altre objectiu és la formulació de les propostes d'actuació per al període 2000-2010. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat s'ha proposat redactar una primera proposta consensuada a l'Autoritat del Transport Metropolità durant l'any 1998; posteriorment, aquesta proposta es sotmetria a un procés de discussió pública en la qual tothom pogués participar.

Ara, el que sí sé i li puc dir, senyor Ferran, és que la línia del Govern de la Generalitat i la política nostra de transport a l'àrea metropolitana està subjecta a documents en els quals intervenen, precisament, l'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, de constitució de l'Autoritat del Transport Metropolità. Que aquest és un marc que ens queda curt? No hi ha dubte. L'ATM no és l'autoritat única del transport i, per tant, el Govern de la Generalitat manifesta la seva decidida voluntat que caminem cap a la transformació de l'ATM, cap a l'autoritat única en tot l'àmbit metropolità. Hem d'enfortir l'ATM, hem de deixar que l'ATM faci la planificació en un àmbit tan complex com és l'àmbit metropolità de Barcelona. Ho repeteixo, senyores i senyors diputats: en el si de l'ATM ja s'han aprovat les bases per configurar la planificació del 2001 al 2010.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà negativament aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

No havent-se presentat esmenes i acabat el debat, procedirem a votar aquesta Moció. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 40 vots a favor, 47 en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de museus

Entrem en el dinovè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de museus, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per presentar la Moció subsegüent, efectivament, a la interpellació que vam substanciar fa quinze dies sobre la política de museus. Procuraré ser breu en la meua intervenció, perquè em penso que els elements que vam intentar posar damunt de la taula per al debat en relació amb aquesta matèria em sembla que ja van ser tots esbossats i explicats, malgrat que des del nostre punt de vista no vam obtenir resposta del conseller. No parlo, com altres vegades parlem, de resposta satisfactòria, perquè a vegades, quan un conseller ens respon el que li demanem, ens pot agradar el que ens diu o no ens pot agradar; el problema és quan no et respon el que tu demanes, perquè aleshores et quedes amb un desconcert total perquè no es produeix la salsa de la vida parlamentària que és diàleg possible entre els diversos grups parlamentaris.

Bé, jo crec que és que el conseller venia preparat per a una altra mena d'interpellació; potser es pensava que parlàrem d'una altra cosa, i quan es va trobar amb el contingut concret de la interpellació, potser no tenia resposta preparada en aquell moment. Perquè el que nosaltres vam voler fer fa quinze dies és una cosa molt senzilla d'explicar: és simplement analitzar en els set anys que hi ha de vigència de la Llei 7/1990, de museus, quin ha estat el desplegament que ha fet el Govern d'aquesta Llei. Això és tot. I el que vam fer l'altre dia va ser anar analitzant els diversos elements que componen aquesta Llei per veure fins a quin punt havien estat desenvolupats o no.

Vam reconèixer –i no ens va doldre de fer-ho– que en el terreny reglamentari, a diferència d'altres lleis en matèria de cultura que no s'han desplegat mai, que

aquesta Llei està molt desplegada en matèria reglamentària, només queda un decret per al qual avui demanem en la nostra Moció un pronunciament explícit de la cambra i que sembla que es pot resoldre aviat. Llevat d'aquest tema, la resta de qüestions estan desplegadas reglamentàriament. El problema és que, més enllà dels reglaments, que és el que està avançat i el que està bastant fet, pràcticament tot fet, hi ha molts incompliments de manca d'aplicació d'una sèrie de previsions i de figures contemplades en el text legislatiu que mai no han arribat a ser desplegadas. No les enunciaré totes. Són en la Moció, perquè la Moció és bastant llarga, té bastants apartats: exactament són deu; és a dir, deu parts de la Llei que no han tingut desplegament. No les torno a dir; les vaig dir l'altre dia: les seccions del Museu Nacional, museus d'interès nacional, etcètera.

Com que tots els membres de la cambra tenen la Moció, si els interessa, naturalment, de llegir-la, no l'explicaré com massa vegades crec que fem, que és tornar a rellegir allò que tots ja tenim. Simplement, m'adreçaré de manera principal al Grup de Convergència i Unió, que ha fet esmenes a la Moció, i per estalvi de temps del Parlament ja li anuncio al senyor president que no caldrà que torni després a pronunciar-me sobre les esmenes que ara comentaré, que ja ho faig en aquest paquet.

El president

D'acord.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Convergència i Unió, sense discrepar, em sembla, sincerament –ja ho explicarà, només faltaria– del fons del contingut de la Moció, hi ha fet algunes petites puntualitzacions, algunes petites modificacions que em sembla que no alteren el fons de la qüestió; és la vella discussió que quan tu demanes que una cosa es faci en tres mesos, Convergència i Unió et demana que la facis amb la màxima urgència possible; o que quan tu demanes un programa anual d'ajuts concrets per als museus, Convergència et diu que diguis «que s'incrementi la partida que el Govern ja destina...», etcètera.

Més enllà d'això, que ja és un joc convencional que els grups de l'oposició, de grat o per força, acceptem, perquè les coses són com són i el que ens interessa és que la Moció prosperi, vull dir, en definitiva, que en el fons, més enllà d'aquest diferent posicionament, la realitat és que hi ha un acord substancial que, si s'aprova la Moció amb les esmenes que nosaltres acceptarem, amb aquelles que Convergència i Unió ens votarà i amb dues sobre les quals, concretament, hem pactat unes transaccionals, de tot això en pot resultar una moció que, efectivament, comprometrà el Govern –ja sigui amb terminis més laxos del que nosaltres voldríem el comprometre, això sí– a desplegar de manera més efectiva la Llei de museus. Tant és així que la interpellació ja ha complert una de les seves possibles virtualitats, que és que, des del moment de presentar-se, coses que estaven empannegades i endarrerides ja han tirat endavant. Hi ha algun cas, fins i tot, concret. De la publicació, per exemple, nosaltres vam reclamar –i ho dèiem en un dels punts de la Moció– que es creés de manera efec-

tiva el servei d'atenció museística de Girona, que ja funciona, però no havia tingut encara reconeixement legal. Doncs bé, des del moment de la interpellació fins avui, el DOGC del dia 23 de març ja ha publicat efectivament el Decret de creació d'aquest servei d'atenció museística. Ja és un resultat positiu, fins i tot abans de substantiar-se aquesta Moció, que s'ha aconseguit pel sol fet de fer la interpellació en el Parlament.

Dit això, no entraré en els continguts. Simplement anuncio, com acabo de suggerir fa un moment, que hi ha dues transaccionals que jo en aquest moment ja disposo damunt de la taula, amb independència, naturalment, que el Grup de Convergència i Unió, amb qui les hem transaccionat, també les pugui explicar, perquè puguin ser llegides a la cambra, i expressar que, si la literalitat de tot el que votarem no és exactament el que nosaltres vam escriure, de manera substancial, com que –ja ho he dit abans– es respecten els continguts del que preteníem, que és donar efectivament un impuls al Govern perquè desenvolupi de manera efectiva la Llei de museus, aquest objectiu serà aconseguit i pensem que de tot plegat en pot sortir un pas endavant en una política relativament adormida en les previsions quotidianes del Departament de Cultura. Ja sabem que aquest Departament ha estat ocupat en moltes altres coses en els darrers temps; només per esmentar-ne dues, entre la llengua i el teatre, em sembla que el conseller ha estat bastant distret últimament; doncs, bé, potser gràcies a la interpellació el farem distreure, encara que sigui una miqueta, en altres temes que també requereixen l'atenció de la cambra.

I restarà un únic punt sobre el qual és difícil de millorar les coses, que és que és difícil de desplegar una llei com la de museus, tan detallada en els seus continguts, si no s'hi posen els diners necessaris. Però, com que aquest és un altre debat, i ja plorem cada vegada que fem els pressupostos sobre la migradesa dels recursos que aquest Govern dedica a la política cultural, difícilment aquest sí que el podrem arreglar mitjançant la presentació d'una moció.

En definitiva, doncs, ens alegrem d'una complicitat i un acord que pot ser assumit, em penso, probablement, per la totalitat dels grups parlamentaris, i esperem que això, efectivament, sigui una ajuda per als museus de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat, per a precisió de la votació, em vol dir quines són les esmenes de Convergència i Unió, a part de la transaccional, que accepta?

El Sr. Dalmau i Ribalta

Molt bé, senyor president. Ho avanço jo; després Convergència, en tot cas, ja ho confirmarà. Això és veritat, senyor president, ho havia d'haver dit, perquè també en retirarem alguna, és veritat, algun text, algun apartat de la Moció. Concretament, nosaltres, per la nostra banda, retiràrem l'apartat 3 de la Moció; es transaccionarien l'apartat cinquè i l'apartat setè; acceptàrem les esmenes 1, 2, 6, 8, 9 i 10 de Convergència i Unió, i Conver-

gència anunciarà la retirada d'alguna de les seves esmenes.

El president

Moltes gràcies. Han quedat clarificats els termes. Per presentar les esmenes, té la paraula pel Grup de Convergència i Unió la diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Bé, em sembla que encara seré més breu que el representant del Grup Socialista. És bo fer balanços, sobretot per veure que en aquests balanços hi ha hagut un avenç efectiu i eficaç de l'aplicació de la Llei de museus. El mateix representant del Grup Socialista ha reconegut que el desplegament reglamentari de la Llei havia estat relativament satisfactori—em sembla que ho ha dit més o menys així. Bé, nosaltres ens n'alegrem. I el que li hem d'afegir és que, en tot allò que no ha estat satisfactori, doncs, que, evidentment, hi ha hagut casos en què no s'ha anat tan de pressa ni s'ha estat, potser, tan eficaç com hauríem volgut, és perquè atenent la situació museística de Catalunya d'ara i d'uns anys ençà, que el senyor diputat coneix molt bé, estarà d'acord amb mi que, en aquest cas, no es tractava d'acordar la raó i la follia, com diu el poeta, sinó la legislació i l'ordenament jurídic, com a possibilitat de futur, amb la realitat existent. I per tant, el panorama museístic de Catalunya, de titularitats diverses, de situacions diverses i de trajectòria històrica encara més diversa, tampoc era fàcil d'estar absolutament enquadrat a l'ordenament jurídic que va aprovar aquest Parlament l'any 90.

Dit això, el que sí que és veritat és que hi ha hagut una coincidència, en termes generals, amb el contingut de la Moció, perquè és una moció, d'alguna manera, en positiu; una moció que entenem que té la voluntat de contribuir a la funció d'impuls que ha de fer aquest Parlament, i a més a més, que parteix del coneixement de la situació real i exacta dels museus de Catalunya en tots els seus àmbits i en totes les seves especialitats.

Voldria comentar que el nostre Grup Parlamentari no comparteix, evidentment, l'opinió del senyor diputat pel que fa al treball del Departament de Cultura d'aquesta nova etapa. No ens sembla pas que en el tema de patrimoni s'hagi produït cap ralenti, sinó que més aviat s'ha continuat la línia de passes més o menys regular, sense grans espectacularitats, però tendents a consolidar determinades situacions i resoldre-les de manera més o menys definitiva. En aquest sentit, m'he de referir, per exemple, a la recent creació de tres museus, com són el d'Olot, el de Víctor Balaguer i el del Cau Ferrat de Sitges, com a seccions del Museu Nacional, que era un tema del qual la diputada que els parla es congratula molt especialment per la part local que li toca i que eren situacions, dins el panorama museístic de Catalunya i d'aquest país, que realment caldria resoldre. Potser han tardat una mica més, però, en tot cas, el final ha estat positiu i nosaltres diríem que definitiu.

Pel que fa a les esmenes, el nostre Grup Parlamentari voldria agrair d'entrada la bona disponibilitat del senyor diputat, representant del Grup Socialista, d'adme-

tre les esmenes que hem presentat i, a més a més, de transaccionar les que hem arribat a transaccionar. I voldria, d'alguna manera, justificar o comentar alguna d'aquestes esmenes—no totes, per no allargar-me en el temps. Pel que fa al Registre de Museus de Catalunya, per exemple, nosaltres hem fet una esmena de precisió, o sigui, una esmena molt realista, al punt segon, en el sentit que sí que és veritat que el Registre de Museus no ha anat tan ràpid com nosaltres mateixos hauríem volgut i com el Departament de Cultura i el Govern hauria volgut, el que passa és que la mateixa situació institucional i de titularitat dels museus tampoc ho ha permès. En aquest sentit, per exemple, em remeto al cas dels de l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona, que van acabar de presentar la documentació per formar part d'aquest Registre de Museus en bloc—o sigui, no per separat, sinó en bloc—l'any 97, i que, a partir d'aquí, totes les comprovacions, inspeccions i, d'alguna manera, inspeccions tècniques que calia fer han alentit aquest procés. I qui diu els de la ciutat de Barcelona en podria dir també alguna altra. Per tant, nosaltres també tenim molt d'interès que, tan aviat com sigui possible, s'aprovin les resolucions d'inscripció al Registre de Museus de Catalunya.

Hem demanat—i el representant del Grup Socialista ha accedit a suprimir el punt tercer—de no regular a través d'aquesta Moció els preus d'entrada als museus, per dues raons. Primera, perquè la Llei de museus no s'hi refereix directament en cap moment, i en segon lloc, perquè ens sembla que a Catalunya el preu d'entrada als museus no és pas abusiu, és més aviat un preu, diguem-ne, moderat, i que cal deixar que cada administració i cada titularitat del museu portin a terme la gestió més oportuna per facilitar l'accés i per promoure i per fer totes aquelles operacions de màrqueting i de difusió dels museus a través d'una política pròpia d'entrades. I per tant, atès que no hi ha preus abusius ni aquest tema es planteja, ens ha semblat oportú demanar la retirada—cosa a què el senyor diputat ha accedit i cosa que li agraïm.

Volíem també que ens acceptés l'esmena número 4. Al final, hem estat nosaltres que hem estat d'acord a mantenir i a votar la del Grup Socialista, en el benentès que, tal com diu la Llei de museus, la regulació del deure de col·laboració dels museus públics amb els museus nacionals depèn dels criteris de la Junta de Museus de Catalunya. Per nosaltres és molt important incloure en tots els textos reglamentaris i jurídics la Junta de Museus de Catalunya, no tant per raons històriques, que també tindria la seva justificació, sinó també perquè és l'expressió de la voluntat de col·laboració o de responsabilitat institucional en el panorama museístic del nostre país. Per tant, ens sembla que aquesta sola raó ja justifica la inclusió de la Junta, però, en aquest cas, atès que ja quedava inclòs a l'article 18, ens ha semblat que es podia acceptar el text de la Moció del Grup Socialista.

I hem accedit a transaccionar el punt número 5 i el punt número 7, perquè ens ha semblat que era perfectament possible arribar a un acord. El punt número 5, sobre la creació del Museu d'Història Natural, que precisament ahir la Comissió Executiva de la Junta de Museus va

aprovar el pla de treball que ha de portar a la creació d'aquest museu, en el qual s'han d'integrar bàsicament museus que estan dins de l'òrbita de l'Ajuntament de Barcelona i alguns altres. I el text número 7, que també hem transaccionat en el mateix sentit; en el mateix sentit que s'han creat les seccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya i que, a partir del criteri de la Junta de Museus, s'han de crear també els del Museu de la Ciència i de la Tècnica.

Pel que fa al Museu d'Etnologia, la nostra proposta en aquest moment, la que ha estat acceptada, és esperar precisament la finalització dels programes que han de conduir a l'inventari del patrimoni etnològic, que aquest inventari sí que està reglat per la llei corresponent, de l'any 93, sobre cultura popular, i a la vista del resultat d'aquest inventari, d'aquests estudis, procedir a la creació, si cal, d'un museu nacional d'etnologia, que el nostre Grup Parlamentari, en principi, hi està d'acord, segons que el Govern també ha manifestat el seu interès per aquest tema, però cal esperar precisament la finalització d'aquests estudis.

I respecte a l'ajut als museus locals, voldríem recordar que enguany s'ha reprès a nivell pressupostari, encara que sigui amb una quantitat que no és la que ens hauria agradat, però és una quantitat, si més no, significativa, d'ajudar concretament els museus locals, comarcals i monogràfics a través d'un programa econòmic que permeti el seu desenvolupament. Per tant, remarcuem la represa enguany, a nivell pressupostari, d'aquesta dotació, i esperem que l'any que ve puguin ser dotacions més àmplies.

I, per finalitzar, voldríem comentar l'oportunitat del punt desè de la Moció dels socialistes pel que fa al servei d'assistència museística de Pedret de Girona; és evident, perquè si no es publica un decret de creació en el DOGC, sinó que es publica a partir d'un procés que potser ha durat una mica massa de temps, però que s'havia endegat amb la voluntat de posar-lo en marxa, i nosaltres el que hem fet ha estat, precisament, coneixedors que aquest decret ja estava a punt de ser publicat, fer una esmena en el sentit de continuar el procés de creació i desenvolupament dels serveis d'atenció a museus.

Res més, senyor president. Moltes gràcies, senyor representant del Grup Socialista, per la seva amabilitat.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden ara fixar posició els grups que no han intervingut fins ara en el debat. En primer lloc, el Grup Mixt: el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Per intentar ser més breu que la diputada Panyella, ho faig des de l'escó. Simplement, per manifestar que, des del Grup Mixt, votarem a favor de la Moció que ha presentat el Grup Socialista, ja que entenem que bàsicament el que fa, i com també ho ha reconegut la portaveu de Convergència i Unió, és fer complir una sèrie de mandats que dóna la Llei de mu-

seus de l'any 1990; és a dir, que després de vuit anys ja tocava que s'haguessin pogut executar plenament.

Als punts de la proposta que ha presentat el diputat Dalmau, evidentment, no hi farà referència, com tampoc no hi ha fet ell. Els podem consultar i en podem opinar sobre cadascun d'ells tranquil·lament, sense haver-los d'esmentar a través de la megafonia. Però, en qualsevol cas, des del nostre punt de vista, ens semblen tots molt encertats, i per tant, volia felicitar en primer lloc el diputat Dalmau per haver consensuat amb el Grup de Convergència i Unió i permetre que s'aprovi amb un grau alt de consens aquesta Moció, i alhora, també felicitar-lo perquè amb aquesta Moció ha tingut ja efectivitat real molt abans de ser aprovada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em permetran que malmeti la placidesa horària i la placidesa del debat per posar un to una mica més crític del que han sentit fins ara.

Ens sabria greu, al nostre Grup, que, del resultat d'aquest debat d'avui, hi hagués certa conclusió que la política cultural al nostre país funciona; no ja que funciona bé, sinó estrictament que funciona. Si hi ha algun dèficit evident, palpable i patent de la política del Govern de la Generalitat en aquests moments, un d'ells és el de la inexistència d'una política cultural; no el d'una política cultural més o menys bona, més o menys dolenta, més o menys carrinclona, més o menys antiquada, més o menys conservadora, més o menys amiguista, més o menys infradotada, sinó de la inexistència d'una política cultural.

En aquesta realitat, que, a més a més, a algú li pot sobtar, perquè la cultura hauria de ser un dels fonaments de qualsevol pal, de qualsevol paller, aquesta inexistència té unes evidències clares i uns motius lògics que tots coneixem i que ara tampoc explicaré. En aquesta política cultural —que anava a dir sahariana, però que el meu respecte pel Front Sahrauí m'impedeix de dir-ho, i que anava a dir pel que té de desert el Sàhara—, en aquest desert cultural a què ens veiem sotmesos, més enllà de baralles tragicòmiques en el món del teatre, més enllà de polítiques editorials unilineals i monotemàtiques, més enllà de no-polítiques audiovisuals, més enllà de no-polítiques en matèria de biblioteques, més enllà de no-polítiques cinematogràfiques, la política de museus, com el senyor Dalmau ha reconegut, té uns dèficits clars: no és possible de situar-la, encara, en el cantó més dramàtic —el cantó més dramàtic—, però té uns dèficits evidents.

El senyor Dalmau, avui, s'ha mostrat raonablement moderat, perquè, com ell mateix ha dit, els diputats i les diputades de l'oposició, quan fem una moció, ens moderem i, quan acceptem les esmenes del Grup de la majoria, ens remoderem. I en aquesta remoderació,

obligada i democràtica, perquè l'obliga el resultat electoral, nosaltres entenem perfectament el text de la Moció, entenem perfectament els acords a què ha arribat el Grup de Convergència i Unió i per això els votarem a favor. Tot i així, no volíem sortir sense —ja que la Moció no és nostra i no hem d'acceptar res— permetre'ns deixar clar que aquí la política de museus que es va debatre en la passada interpellació és un contingut d'un context molt dramàtic. I, quan dic «molt dramàtic», tampoc estic parlant només de les gatades teatrals que vam poder veure a partir del setembre, sinó d'una realitat.

Si em permeten diverses coses, ara li preguntava al senyor Dalmau —perquè la proximitat ideològica i expressament d'escó ens permet parlar en els plens—..., si jo no recordava malament, per exemple, a la Llei de museus, que parla de diversos tipus de museus, no parla de museus provincials. Per exemple, el museu provincial no existeix a Catalunya des de l'any 90 i damunt del paper. Jo li recordava, per exemple, com hi ha diputacions provincials que tenen museus provincials, algun d'ells creat després del 90. I que aquestes diputacions provincials, que tenen museus provincials que damunt la llei no existeixen, són diputacions provincials que no tenen problema polític per transferir aquests museus a la Generalitat, o no tenen problema de color polític per transferir aquests museus de la Generalitat, o no depenen d'un pacte, ara amb un partit o altre a Madrid, per transferir aquests museus a la Generalitat, o no depenen d'estimar o arronsar amb un partit polític que, potser, creu en les províncies per traspasar aquests museus a la Generalitat; perquè el color polític és tan monocolor en aquestes diputacions com en la Generalitat, i coincideix en el mateix. I això és un incompliment de la Llei de museus.

En tot cas, per mantenir el to de la breuetat i no esgotar el nostre temps, estem aquí, ens aturem, continuem parlant de política cultural, coincidirem en la necessitat de tirar endavant una política cultural al nostre país, en la creença que les indústries de la cultura són molt importants per al futur del país i, a més a més, en el convenciment que, a base d'interpellacions i mocions, es fa camí, disposats a citar textos literaris, com el senyor Dalmau ha demostrat, guanyant abans de guanyar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. La nostra intervenció és per anunciar el vot favorable d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a tots els punts de la Moció.

Nosaltres, també, com el senyor Dalmau, lamentem que el conseller de Cultura no aprofités la seva intervenció per respondre les qüestions plantejades, i que pretenien fer un seguiment rigorós de la Llei de museus, debatuda i aprovada en aquest Parlament el 17 d'octubre de 1990; Llei en què, el nostre Grup, com els

altres, va participar activament en els debats, tendents a aconseguir una bona llei de museus, i que la voluntat de pacte, recordem, va arribar fins al mateix dia del Ple. Per tant, a nosaltres, aquest encapçalament de la Moció d'«instar el Consell Executiu a completar el desplegament i execució de les previsions contingudes a la Llei» i el seguit de punts que detallen aquest impuls, ens complau especialment i donem suport a tota la Moció. Voldríem, però, posar l'accent en els punts 1, 5, 6 i 9 de la Moció i, també, voldríem afegir, insistir en una preocupació permanent del nostre Grup, que són les garanties de seguretat per als béns patrimonials catalans i, en aquest cas, dels nostres museus, tant dels nacionals, com dels locals i comarcals. També nosaltres, jo mateixa he parlat amb el senyor Dalmau sobre els temes de seguretat que, sense tenir una informació exhaustiva i rigorosa, amb xifres, amb quantitats, que poguessin il·lustrar aquesta reflexió, sí que, jo, per raons de relació familiar, he conegut informes sobre la seguretat dels museus de Catalunya i, a més a més, del possible millorament de la reglamentació de les disposicions de la normativa que existeix, el que tenim sí és consciència que la normativa existent no s'aplica suficientment.

Ja en el debat del 1990 vam voler insistir en la importància, com a element de consolidació dels nostres lligams amb la història quotidiana i amb les formes de vida de les dones i dels homes del nostre país, del Museu d'Etnologia. Sembla ser que, precisament, aquest punt ha estat objecte d'una esmena admesa pel Grup proposant i, per tant, nosaltres ens afegim a aquesta acceptació —com no podia ser d'una altra manera. Ara bé, cal recordar que, un dia, de sobte, va aparèixer el Museu d'Història de Catalunya sense cap planificació i, en qualsevol cas, pensem que aquest museu, que ara ja hi és —i benvingut sigui; quin remei, diguéssim—, en cap cas no pot substituir el Museu d'Etnologia.

També voldríem anunciar que el nostre Grup té pendent una interpellació sobre política de museus, i com un seguit de preguntes amb resposta oral, per continuar insistint en l'aplicació de la Llei de museus del 1990, que, entenem que, en qualsevol cas, la Moció del Grup Socialista recull àmpliament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, després del debat que es va sostenir aquí amb motiu de la interpellació, crec que l'assumpte està prou clar: es tracta de l'aplicació de la Llei de museus, amb els possibles mancaments o deficiències o retards que hi han hagut.

Les esmenes del Grup de Convergència i Unió, i algunes retirades que ha fet, també, d'alguns articles el proposant, fa que pugui ser una Moció àmpliament consensuada i, per tant, acceptable per tots nosaltres. I, amb aquesta forma que s'ha formulat aquí, puc dir que el nostre vot serà favorable. (*Remor de veus.*)

En certa manera és que, mentre el diputat senyor Dalmau ha assenyalat això en terminis, Convergència, com a suport d'un govern, d'una administració, ha tret el dogall del temps. Ha dit: «el temps no cal», i allò que diuen: la màxima d'urgència. Bé, amb això, amb aquests pietosos eufemismes podem anar tranquil·lament bé. No hem de dir res més. I amb això jo podria callar, però, bé, voldria dir algunes qüestions, ja que el nostre vot és, en aquest sentit, favorable.

Ara, aquí, el que no s'ha tractat i, potser, ho dono una mica com a coses que podríem veure i que, indubtablement, la senyora Tolosana ha citat temes –i també el senyor Bargalló–, referents que no hi són –clar, perquè això és senzillament un desenvolupament, podem dir, orgànic d'una llei, i en això és impecable: està tot marcat i és així–, el que passa és que hi ha temes que no estan aquí o que, potser, marquen un context i, potser, la mateixa actualitat del que en diríem el museu de Catalunya. I així tenim el tema, per exemple, del que pequem o peca aquesta Administració –no és l'única–, que és un cert faraonisme de construcció i, després, una mancança que això funcioni. (*Remor de veus.*) No vull entrar en el tema del Teatre Nacional de Catalunya, però ho veiem amb el Museu d'Història de Catalunya. Clar, allò va sortir al debat. Va contestar el conseller. En el MNAC, en el tema que s'ha fet una gran obra i, després, han hagut de retallar els plans originals fets per la famosa Gae Aulenti, o el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, aquest depèn de l'Ajuntament (*persisteix la remor de veus*), i aquí no puc deixar...

El president

Prego que guardin silenci!

El Sr. Escartín i Sánchez

... de citar, en la premsa de fa poc, el senyor Òscar Tusquets, arquitecte, el qual diu, i és molt representatiu d'una mentalitat, una opinió, que existeix sobre el tema de museus –per tant, no és tot una concòrdia tan gran com la que tenim aquí tots els partits polítics en aquest moment, o els grups parlamentaris–, diu: «exemple perfecte del que no ha de ser un museu és el Museu Nacional de Catalunya. Catalunya és un país petit, dominat, que copia els vicis dels països grans i dominadors. Barcelona ha perdut l'oportunitat de tenir un gran museu d'art modern, modernista, i ha fet un Museu Nacional, que deu tenir totes les èpoques, mediterrània, enorme, avorrit i que sempre està buit»; això: Òscar Tusquets. D'acord que ell es deixa una altra cosa: un Museu d'Art Contemporani barceloní que està buit o mig buit. Bé, però, clar, cada u va, mira, parroquia cap a casa seva.

Bé, doncs, aquí, jo crec que hauríem de comptar amb un aspecte que no es toca: la col·laboració amb els grans museus nacionals d'abast espanyol. I aquí penso en el Prado. Ara tenim la gran exposició Zurbarán, gràcies al Prado. I és, diguem-ne, *le clou* del moment de les exposicions barcelonines; és una col·laboració amb el Prado. Això hauria d'estudiar-se.

L'altra qüestió, per exemple, temes com el Museu Clarà o les reunions amb les relacions amb el Prado perquè

no ens treguin els quadres d'Olot, que, a la millor, se'ls emporten del Museu d'Olot; o que cert abertzalisme eclesiàstic no ens produeixi que perdem els retaules d'Aragó que estan a Lleida –que també tot pot passar!

Bé, aquestes són les coses més punyents que la màxima autoritat catalana en matèria de museus, que és la Conselleria, ha d'estar amatent i amb l'adequada flexibilitat mental i política. I això és el que desitgem.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent-se pronunciat, ja, sobre les esmenes el diputat senyor Dalmau, procedeix que el primer secretari de la Mesa en llegeixi els dos punts transaccionats, que corresponen al punt 5 i al punt 7, de la Moció.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Dalmau desitja que sigui posat a votació en relació amb aquest apartat cinquè i a l'apartat setè seria el següent: «5. Procedir al més aviat possible a la creació legal efectiva de l'anomenat Museu d'Història Natural de Catalunya, d'acord amb el pla de treball aprovat per la Junta de Museus.» I «7. impulsar la creació de seccions de museus nacionals a partir de les propostes ja aprovades per la Junta de Museus i, concretament, la declaració de les corresponents al Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya.»

El president

No havent-hi dubtes sobre els termes de la votació, solament recordar que el punt tercer de la Moció ha sigut retirat i que les esmenes 1, 2, les transaccionals llegides, 6, 8, 9 i 10 del Grup de Convergència i Unió han sigut acceptades pel diputat proponent de la Moció.

Per tant, iniciarem seguidament la votació d'aquesta Moció en els termes que acabo de fixar.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat del vot de les diputades i diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc

Seguidament passarem al debat del vintè i vint-i-unè punts de l'ordre del dia, que els diputats presents de la Moció han acceptat debatre conjuntament.

El vintè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i l'altre és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les ludopaties. Presentarà la primera Moció el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Roc Fuentes. (*Remor de veus.*) Deu minuts.

5254

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats, per continuar aquesta sessió, que guardin silenci!

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, si m'ho permet la presidència (*persisteix la remor de veus*) i en benefici de la brevetat...

El president

Pari, pari un moment. Guardin silenci, si us plau!

Comenci.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Deia que jo intentaria estalviar el màxim possible de temps en la meua intervenció i, si m'ho permet la presidència, jo faria la defensa de la nostra Moció, de la Moció subsegüent a la interpellació que vàrem formular en relació amb la política del joc de la Generalitat; faria, també, el pronunciament a l'entorn de les esmenes que han estat presentades, perquè, com és obvi, les coneixem i crec que d'aquesta manera ens podem estalviar un subsegüent pronunciament després del debat en relació amb aquestes esmenes, i alhora, també, manifestaria la nostra posició en relació amb la Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

D'acord.

El Sr. Fuentes i Navarro

Crec que per la relació evident que existeix entre les matèries de la nostra Moció, la d'Esquerra i el contingut, com deia, de les esmenes, això pot simplificar les coses i crec que no anirà pas en perjudici de la claredat.

Bé, del debat que vàrem tenir amb l'honorable senyor conseller de Governació a l'entorn de la política del joc a Catalunya és evident que es varen palesar desacords importants entre la nostra percepció, la percepció del Govern..., nosaltres veiem la realitat d'una manera sensiblement diferent al Govern i el conseller. Nosaltres pensem –i aquest és l'element essencial que ens porta al primer punt de la nostra Moció– que allò que preveu la Llei del joc de Catalunya de l'any 1984, especialment en el seu article quart, és a dir, els criteris que han de marcar la política del joc, tenint en compte que és una activitat autoritzada, naturalment, però que és una activitat que forçosament –forçosament– hem d'intentar que es redueixi la seva incidència, que té unes connotacions que poden afectar la salut pública, que pot afectar, també –i això a vegades no es diu–, determinades economies particulars privades i que, en molts casos, fins i tot poden ser economies modestes. Per les conseqüències que té i que pot tenir el joc, la Llei, jo crec que el bon criteri, marca que la política del Govern, la planificació del joc ha de tenir molt present aquesta necessitat de reduir els seus efectes, la necessitat, també, de tenir en compte la distribució territorial,

en definitiva, de posar aquesta activitat condicionada a tot aquest seguit d'objectius de caràcter social, sanitari, econòmic i territorial que marca la Llei.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres pensem que això no es compleix a casa nostra. No es compleix a casa nostra perquè, malauradament, s'estan incrementant molt les ludopaties. Nosaltres ho assenyalàvem, però ho assenyalàvem a partir d'un estudi de l'any 1995 que tothom coincideix a assenyalat que l'estudi apunta una part només de la realitat. Un dels apartats de l'estudi ens diu, per exemple, que el 80% de les persones que van a jugar al bingo no es pronuncien a l'hora que se'ls planteja l'enquesta. Per tant, és un estudi indicatiu però que, en qualsevol cas, pot ser que estigui molt per sota de la realitat del joc a casa nostra. Des del nostre punt de vista, els principis de transparència, la negació, la prohibició, l'impediment de les activitats monopolistes pensem que no es produeix, que la realitat ens demostra tot el contrari, i per això nosaltres en el primer punt el que assenyalam, ni més ni menys, és que la política de la Generalitat ha de respondre a aquests criteris. Els criteris que assenyalam nosaltres aquí són exactament els que assenyalava la mateixa Llei. No en demanem d'altres, no anem més enllà. Diguem que s'ha de respectar aquests principis i aquests criteris en la política del joc.

Després, nosaltres entrem en el segon apartat, que es subdivideix, alhora, en un seguit de punts que insten el Govern de la Generalitat. És a dir, el primer punt és un pronunciament del Parlament de Catalunya; els següents és instar el Govern de la Generalitat. Naturalment, el primer punt fa referència a la denegació del trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona. Per raons econòmiques, per raons socials, per raons de salut pública, per raons de reequilibri territorial, que vam assenyalat, i per raons de legalitat. Jo voldria avui fer referència a una sentència de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat de Madrid que denega la instal·lació d'un casino a la capital d'Espanya, precisament basant-se en el Decret de 1977 i basant-se en la doctrina i el criteri que la salut pública ha d'estar per sobre de l'interès empresarial, i que, per tant, l'activitat del joc ha d'estar condicionada, limitada per aquests interessos superiors. Vull assenyalat això perquè em sembla que aquest és un aspecte que cal tenir molt present a l'hora de pronunciar-nos sobre aquesta qüestió. Nosaltres insistim, pensem que seria un error gravíssim que la Generalitat autoritzés aquest trasllat.

Bé, vàrem aprovar, no fa massa dies en la Comissió, una necessitat evident, la de reglamentar l'activitat de casinos. Què fem nosaltres en aquesta Moció? Doncs demanar, ni més ni menys, que aquesta reglamentació d'adeqüi a allò que preveu la Llei. És una cosa òbvia, evident, però moltes vegades les obvietats a l'hora de plasmar-se en els reglaments s'obliden. I, per tant, aquestes obvietats nosaltres les expressem en aquest apartat de la nostra Moció. Com també el que fa referència a la necessitat de descentralitzar, incrementar,

millorar el tractament de les ludopaties utilitzant la xarxa pública en el territori de Catalunya.

Cal també, des del nostre punt de vista, impulsar les modificacions reglamentàries corresponents en relació amb les màquines escurabutxaques i els bingos. Jo, en relació, per exemple, a les màquines escurabutxaques, que l'altre dia ens deia el conseller que s'ha reduït el nombre de màquines escurabutxaques del tipus B, que s'ha reduït, però no parlàvem de les quantitats que s'han jugat. No comentàvem, per exemple, que en aquestes màquines es juguen a Catalunya 200.000 milions de pessetes, que és la comunitat de l'Estat espanyol on més es juga i que, per tant, el fet que hi hagi menys màquines o que estigui més concentrat o que, a la pràctica, funcioni sota un règim de monopoli, no és obstacle –al contrari– perquè la incidència d'aquest joc sigui extraordinària. Per tant, nosaltres pensem que cal modificar-ho per limitar els llocs d'ubicació, per incrementar els controls, sobretot pel que fa referència a les possibilitats de joc dels joves. En conseqüència, aquest és un altre punt de la nostra Moció, que el que pretén, ni més ni menys, és desenvolupar que s'apliqui allò que nosaltres mateixos hem legislat.

I ja l'últim apartat és el que fa referència a la publicitat de les loteries i jocs d'apostes de la Generalitat. Se'm dirà que altres loteries de l'Estat espanyol també fan publicitat, fan publicitat important. Bé, això, malauradament per a nosaltres, no és un argument. L'argument és que existeix publicitat. Existeix un tipus de publicitat, com és el que s'ha citat moltes vegades –el famós despertador que cau per la façana–, o d'altres que crec que s'han de reduir. I crec que s'han d'introduir mecanismes d'advertiment sobre les conseqüències, sobre els perills que el joc pot comportar i comporta, com es fan altres advertiments, com és el tabac, etcètera. Això s'ha d'introduir en el joc i, per tant, aquests mecanismes els hem d'introduir.

Dit això, i amb referència a les esmenes que han estat presentades, jo voldria assenyalar que l'esmena que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya el que fa és encara detallar molt més el que nosaltres plantejem en la nostra Moció. Nosaltres diem que el reglament de casinos s'ha de basar en la necessitat de reduir i no fomentar l'hàbit del joc, la transparència en la concessió i la gestió, la igualtat davant la llei, el reequilibri territorial i la defensa de l'interès públic. Entenem que això podia ser perfectament assumit. El que diu Esquerra Republicana és que, a més a més, fem constar clarament que no volem que estigui a les grans ciutats, és a dir, els criteris clars i concrets del reglament estatal. Nosaltres hi estem d'acord, perquè, en definitiva, el que plantejàvem era, *mutatis mutandis*, el mateix, però aquí d'una manera molt més clara i molt més concreta. Per tant, estem d'acord amb aquesta esmena i l'acceptarem.

El Grup Socialista presenta dues esmenes. La primera esmena, malauradament, no els la podem acceptar. Si nosaltres ens hi oposem, pensem que des de cap punt de vista és adequat i encertat el trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona, el que no podem dir a continuació és: «Home, però si el traslladen facin això o allò»; seria la negació del que nosaltres estem dient.

El que no podem fer, en un punt, és dir dues coses absolutament contradictòries, respectant naturalment el que planteja el Grup Socialista. Sí que acceptarem, naturalment, i de bon grat, la segona esmena del Grup Socialista, perquè també insisteix, molt més clarament del que fèiem nosaltres, en una evident necessitat. Quan nosaltres parlem de les màquines escurabutxaques i la necessitat d'aquests mecanismes de control, ells ens assenyalen, molt encertadament, que s'especifiqui l'obligatorietat preceptiva de la instal·lació i explotació en aquestes màquines de comptadors homologats.

En relació amb la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, jo he d'assenyalar el meu acord amb aquesta Moció: la nostra voluntat de votar-la en tots i cadascun dels seus punts, perquè coincideix substancialment amb el que nosaltres plantejem. És evident que a vegades entra en qüestions molt concretes i específiques, que poden ser matisables, però nosaltres no hem volgut entrar en aquesta via d'anar a canviar un petit percentatge; pensem que hi ha molts aspectes que són perfectament assumibles pel Govern i, en qualsevol cas, anunciem des d'aquí el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president. Perdonin per la celeritat, a l'hora d'intentar aquests tres aspectes, concentrar-los en una intervenció.

El vicepresident primer

Crec, senyor Fuentes, que podem agrair-li a vostè l'esforç de condensació.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les ludopaties

Llavors, correspon ara debatre la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, que presentarà el senyor Puigcercós, al qual li demano, si és tan amable i és possible, que també es pogués pronunciar sobre la Moció i l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya; òbviament, això es deixa a la seva consideració. Té la paraula.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. I ja li comunico que ens posicionarem sobre l'esmena que hem presentat el Grup d'Esquerra Republicana a la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar i substanciar la interpellació sobre les ludopaties conscients que estem parlant d'una malaltia que afecta avui molts ciutadans i ciutadanes del nostre país. No seria això una gravetat –hi ha moltes malalties d'aquest tipus que estan afectant avui tots els ciutadans–, sinó que la gravetat d'aquesta malaltia rau, sobretot, en el desconeixement, sovint, que el mateix pacient, l'entorn familiar d'aquest pacient i la societat en general tenen sobre l'existència de la mateixa malaltia. Tots sabem que la ludopatia és una malaltia reconeguda per l'Organització Mundial de la Salut; consisteix

a no poder deixar d'apostar –fer juguesques, com diem popularment–, cosa que produeix alteracions de conducta, de relació, sense que els jugadors s'adonin i sempre surtin perjudicats a nivell familiar, personal, econòmic, per no poder deixar de jugar. I com a tal –la malaltia– hi havia d'intervenir el Departament de Sanitat. I la nostra Moció té dos blocs, dos blocs que podríem diferenciar. Un que fa referència que l'actuació immediata per esmenar aquestes problemàtiques..., faria referència al Departament de Sanitat, i un altre bloc que faria referència al Departament estrictament de Governació, perquè afecta aspectes de legalitat i aspectes més estrictament polítics.

Els punts que fan referència al que seria el Departament de Sanitat serien el punt número 1, que fa referència a la necessitat de buscar polítiques d'informació, campanyes d'informació i de prevenció de la ludopatia, explicar exactament i fer prendre consciència al cos social que aquesta és una malaltia real i que, en definitiva, la societat prengui..., les persones siguem conscients que són malalts i no pas gent, com s'ha dit popularment i de forma negativa, viciada.

El segon punt fa referència a la necessitat de garantir, en el termini màxim de tres anys, la presència de les regions sanitàries per tal de territorialitzar l'assistència d'especialistes. Avui hi ha gent formada a l'hospital de Bellvitge, que hi ha la unitat d'actuació contra la ludopatia, però no hi ha una distribució territorial d'aquests especialistes. Hi ha la xarxa pública, com va dir el conseller Rius, que està assumint part important d'aquestes malalties, però entenem que caldria, com a mínim en un marge de tres anys, que el Govern pogués garantir que a cada regió sanitària hi hagués, si més no, una persona formada en l'àmbit de la unitat d'actuació de Bellvitge.

El quart punt feia referència a millorar i potenciar, mitjançant convenis i subvencions, les entitats o associacions que, sense ànim de lucre, treballen pel tractament i la cura dels malalts de ludopatia, i fèiem fins i tot esment a diferents entitats. Nosaltres volíem destacar Fora de Joc, l'Associació d'Ajuda a les Dones Jugadores, la Federació d'Associacions Catalanes d'Afectats pel Joc d'Apostes o Jugadors Anònims. Són entitats que estan cobrint potser les mancances, els déficits que l'Administració ha tingut en parts importants del territori i, sobretot, no tant en la diagnosi de la malaltia, sinó en el tractament posterior que, sovint, el que provoca, si no hi ha aquest tractament, sovint, el que provoca és una recaiguda dels malalts.

Al punt 7 dèiem també de la necessitat de disposar d'estudis científics actualitzats sobre la prevalença del joc. En aquests moments, el darrer estudi és de l'any 95, amb mancances importants en el camp de mostra, en el camp d'estudi i, sobretot, en la diferent evolució i conclusions. Entenem que l'Administració ha de saber en quin punt ens trobem sobre aquesta malaltia, perquè, si no sabem quina és la situació real, difícilment podrem aplicar les teràpies o les actuacions, tant mèdiques com socials com legals, per poder-hi actuar.

En segon lloc vindria el bloc que feia referència al que dèiem estrictament que pertany al Departament de

Governació, i dèiem, d'entrada, d'estudiar la possibilitat de concentrar les màquines escurabutxaques, o altrament dites màquines del tipus B, que són les que en aquest moment en un 80% estan creant més addicció entre els ciutadans i ciutadanes del nostre país. Enteníem la necessitat que es concentrassin, com s'ha fet a diferents països de la Unió Europea; només demanàvem l'estudi, que es possibilités això, concentrar-les en llocs ja especialitzats, perquè d'aquesta manera aconseguiríem dues coses: que l'autoprobhibició dels exmalalts o de les persones que tenen por de reincidir pogués ser efectiva, perquè en aquests centres especialitzats ja hi hauria un cert control, i en segon lloc també vedar l'entrada o impedir el pas als menors d'edat –avui dia és molt normal veure que menors d'edat ja són addictes en un percentatge petit, però que ho són, menors d'edat addictes a les màquines escurabutxaques, perquè, de fet, no hi ha cap fre possible o legal que impedeixi el seu accés. I enteníem també que en aquests moments també era necessària que les mateixes màquines, com s'ha fet amb altres productes d'addicció, com el cas del tabac en un àmbit molt diferent, però que les mateixes màquines escurabutxaques, en el camp visual del jugador i amb un mínim del 20%, com a mínim amb un 20%, doncs, hi figuressin ben clar els riscos que pot provocar l'addicció al joc.

En el cinquè punt demanàvem que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes no fes anuncis que poguessin incitar als que podem anomenar contravalors, contravalors com la mandra, l'oci permanent o, en definitiva, el no anar a treballar a partir del joc d'atzar. I, a més a més, ho allargàvem, estiràvem aquesta proposta a tots els mitjans de comunicació socials que són públics a Catalunya, doncs –ho repeteixo–, que no es fessin anuncis incitant al joc.

El punt 6 feia referència al no-trasllat del Gran Casino de Barcelona, en aquest cas, que està situat a la comarca del Garraf, a Sant Pere de Ribes, a la comarca del Barcelonès i concretament a la capital, a Barcelona. I ho fèiem bàsicament per tres raons. Raons d'oportunitat d'ordre social: enteníem que a Barcelona es pot multiplicar, fins i tot diuen, calculen les diferents entitats de suport que treballen en el tema de la ludopatia que es podria multiplicar per quatre el nombre de persones addictes, perquè és més fàcil l'accés, és més cèntric, s'hi pot arribar molt més fàcilment; per raons, també, d'equilibri territorial: enteníem que el Garraf tenia en el Gran Casino un element –ho repeteixo– de reequilibri o d'ocupació i, per tant, fomentava una certa riquesa, una entrada important de recursos a la comarca, i també per estricta legalitat, perquè enteníem que no s'adaptava ni a la Llei ni al Reglament. Enteníem, doncs, per aquestes raons, en aquests dos blocs –un de sanitari estrictament, que depenia del Departament de Sanitat, i un altre que faria referència al Departament de Governació–, que solucionar la ludopatia és un deure d'aquest Parlament, i al final de la nostra interpellació ho dèiem per diferents raons: perquè la ludopatia avui dia perjudica les persones, desestructura famílies, arruïna les empreses, desestabilitza entitats i, en definitiva, corseca la societat.

Farem ara referència a la Moció d'Iniciativa per Catalunya i a l'esmena que ha presentat Esquerra Republicana. I aquesta esmena l'hem presentada per dues raons: una primera, sobre el debat jurídic. Entenem que el Govern no deu tenir gaire clara la seguretat jurídica i legal que està tenint, perquè, contràriament al que va dir el senyor Codina a la Comissió, quan han presentat una proposició no de llei insten el Govern a fer un reglament amb una coartada política, en definitiva: es farà el reglament a mida per poder fer el trasllat del Casino. Nosaltres entenem que en un principi el mateix conseller Pomés en una resposta escrita que va fer al Grup d'Esquerra deixava clar que no hi havia impediments legals. Aleshores, hem hagut de recórrer a una proposició no de llei per fer aquesta modificació. D'aquí la nostra esmena, perquè nosaltres entenem que, agafant l'esperit del marc legal actual, podem impedir-ne el trasllat. I hi ha una segona raó que, en definitiva, ens en felicitem, ens n'hem de felicitar tots; és a dir, mitjançant el trasllat, de cop i volta, hem vist com es dona via lliure a un hipòdrom, a la realització d'un hipòdrom a la comarca del Garraf; la Direcció General de Carreteres dona via lliure a unes inversions que feia temps que es feien pregar, importants inversions de més de 1.000 milions de pessetes en carreteres que afecten Sant Pere de Ribes, a la comarca del Garraf, i també hem vist com també es dona via lliure i pista lliure a la creació d'un balneari.

Aleshores, tot plegat, nosaltres, diem, ens felicitem per la comarca del Garraf, una comarca amb vuitanta mil habitants i una renda per càpita inferior a la mitjana de Catalunya; ens felicitem per l'alcalde de Sant Pere de Ribes, pel seu Ajuntament, pels habitants de Sant Pere de Ribes i per la comarca. Ara bé, la nostra queixa en aquest sentit és que, és clar, resulta que quan el *holding* Inverama té ganes o necessita o té la necessitat palesa que es traslladi un casino, resulta que aquí es mobilitza una sèrie de departaments i direccions generals, a cop de corneta i marcant el pas, de cop i volta obren portes a solucionar, de cop i volta, tots els problemes endèmics que tenia la comarca del Garraf. Ho repeteixo: ens en felicitem per la comarca del Garraf i els seus habitants, però entenem que no és el procediment, perquè la comarca del Garraf ja fa anys que maldava per unes inversions d'aquest tipus i de cop i volta, per art de màgia, s'ha desbloquejat tot; potser és que el pes del *holding* Inverama, que ja tots sabem..., i els números són els números, diuen que multiplicarà per quatre els seus ingressos a partir de la instal·lació a la ciutat comtal, a la capital del país, doncs, veiem que potser els poderosos mouen més fils dels que ens podríem arribar a pensar.

Per aquestes raons —raons sobre el debat jurídic, raó d'equilibri territorial— és perquè mantenim i presentem l'esmena, que al Grup d'Iniciativa ja li hem fet arribar i l'accepta, en aquest debat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Puigercós. A les dues mocions ha presentat sengles esmenes el Grup Socialista. Per presentar-les, té la paraula el senyor Manuel Bustos, al

qual també demanem que suposo que podrà acumular en el temps d'una les dues. Li serà agraït per tothom.

El Sr. Bustos i Garrido

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

El Sr. Bustos i Garrido

Ho faré. Bona tarda, avui una altra vegada tornem a parlar del tema del joc i dels aspectes que a l'entorn del joc afecten el nostre país, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Avui tenim dues mocions, una d'Iniciativa i una altra d'Esquerra, que per a nosaltres en el fons hi ha tres aspectes que podríem diferenciar. Els primers, de totes dues mocions, vénen a dir que hem d'impulsar mecanismes de prevenció, dissuasió al que és l'efecte del joc en els ciutadans i, per tant, de ficar mesures perquè aquest tema no afecti els ciutadans, o almenys que els ciutadans que juguen o fan utilització d'algun tipus de jocs, com les màquines escurabutxaques, tinguin clar que això pot perjudicar seriosament la seva salut..., i també en el tema de publicitat, etcètera. Per tant, hi ha un primer aspecte que seria el de la prevenció.

Un segon aspecte, que seria el d'atenció als que ja estan malalts; per tant, impulsar mecanismes per intentar amortir o curar, si és possible, els ciutadans que tenen la malaltia de la ludopatia i, com s'ha dit des d'aquí, des d'aquesta tribuna, afecta famílies senceres, i, per tant, estem d'acord en aquest segon aspecte; per tant, seria un primer de prevenció i un segon d'atenció als ciutadans que pateixen aquesta malaltia. I un tercer, que seria el de control; control sobre l'explotació, control sobre les màquines, en aquest cas, més específicament de tipus B, màquines escurabutxaques, i que nosaltres hem presentat una esmena tant a la Moció d'Iniciativa com a la Moció d'Esquerra en què diem que hem d'anar més enllà en el control, perquè quan el senyor Roc Fuentes parlava d'una quantitat, he de dir-li que aquesta quantitat la diuen els operadors, perquè el Govern no té cap dada exacta de quants ingressos tenen els operadors del sector, en aquest cas de les màquines escurabutxaques, les màquines de tipus B, perquè ho fan per estimació. He de dir-li que no només el Govern de Catalunya, també el Govern d'Espanya: no hi ha cap control; és més, al reglament que es va aprovar —es va publicar el febrer del 97— diuen que serà necessària la instal·lació d'avisadors o comptadors, però en cap cas diuen que estiguin homologats; si estiguessin homologats, tothom sap que estarien reglamentats i, per tant, el control exacte no estaria dintre dels operadors, sinó en tot cas de l'Administració competent, en aquest cas la Direcció General del Joc a Catalunya, el Govern de Catalunya. Per tant, aquest seria un altre punt que nosaltres estem encantats que vostès acceptin aquesta esmena.

I hi ha un altre aspecte que nosaltres creiem que és collateral, que és el tema concret del trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes, el Casino de Barcelona, que

està ubicat al municipi de Sant Pere de Ribes, comarca del Garraf, a Barcelona. Nosaltres hem presentat una esmena, i Esquerra Republicana no s'hi ha pronunciat, però en tot cas sí que s'hi ha pronunciat Iniciativa - Els Verds, dient que no l'acceptarien perquè era contradictòria. Miri, jo la veritat és que l'esmena la fem per garantir que, en tot cas, si es produeix aquest trasllat, si la Llei, els reglaments permeten aquest trasllat, nosaltres el que volíem és impulsar polítiques d'inversió, de reequilibri econòmic en aquesta comarca; perquè nosaltres sí que no entrarem –i ho dic pel debat que vam tenir el dijous passat a la Comissió–..., no voldrem entrar en la..., jo crec que picabaralla o interès polític d'algun grup en què volen ficar un ajuntament enfront d'un altre. Nosaltres no entrarem en aquest joc, no volem entrar en el joc d'enfrontar l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes, a la comarca del Garraf, en contra de l'Ajuntament de Barcelona; ni tampoc entrarem a intentar, com algun grup ha intentat fer tant a la cambra, a la Comissió, com fora de la cambra i de la Comissió, intentar posar en qüestió la coherència política del Grup Socialista en el Grup Municipal a l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, no ho farem, no entrarem en aquest joc. Altres hauran de justificar, si tan en contra estan d'aquest trasllat, per què retiren la seva esmena a la Comissió i després es van abstenir.

En tot cas, nosaltres votarem que sí al conjunt dels tres aspectes que he dit de fons, tant el tema de ludopaties, el del control del joc, en la prevenció, com presentant les esmenes, votarem que sí a la nostra esmena per descomptat, però lamentem que no accepti aquesta esmena; en tot cas sí que podem anunciar, tant la diputada Assumpta Baig com jo mateix, que preparem una proposició no de llei perquè, en el cas que es produeixi, si la normativa, si el reglament, si la llei ho permet, nosaltres impulsar mecanismes per compensar econòmicament una comarca que, com vostès bé han dit, necessita aquesta inversió per reequilibrar l'impacte econòmic que podrà... Perquè, per nosaltres, el Casino de Sant Pere de Ribes, si és negatiu a Barcelona, també és negatiu a Sant Pere de Ribes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bustos. Ara correspon la intervenció dels grups que no han presentat esmenes. El Grup Mixt desitja intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula per fer-ho el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Surto aquí per posicionar-me sobre les dues mocions que es veuen en aquests moments, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana, sobre el tema del joc, un tema que des d'aquesta cambra podem qualificar de recurrent i reiteratiu, perquè molts grups ja n'hem parlat, hi ha hagut compareixences, hi ha hagut proposicions no de llei, hi ha hagut interpellacions, com les dues que han motivat les mocions d'avui, com les interpellacions també que en el seu dia, el passat mes d'octubre, el diputat Bustos, en nom del Grup Socialista, i jo mateix

també vam fer en aquest Ple del Parlament de Catalunya. Tots hem parlat per activa i per passiva sobre el tema, i ens hem posicionat sobre els diferents aspectes del joc d'atzar a Catalunya. Un cop més –i no ens cansarem de dir-ho– el tema del joc acumula una enorme llista de despropòsits per part, sobretot, del Govern.

L'administració del joc a Catalunya va començar fa uns anys amb un alt grau d'enfrontament entre Govern i oposició, un enfrontament, sens dubte, negatiu per al joc a Catalunya i molt favorable per al joc provinent de Madrid; l'enfrontament, amb el temps, va anar perdent força i es va anar suavitzant, i el moment més dolç que hi va haver va ser quan des del Govern, més ben dit des del Grup de Convergència i Unió, es va proposar de fer, de crear un grup de treball format pel Govern –aquest sí–, pel mateix conseller de Governació i representants de tots els grups del Parlament de Catalunya. Aquesta Comissió, a la pràctica, va esdevenir un simple element de distracció i una eina, en tot cas, per fer callar o contenir crítiques. El Govern va continuar fent la seva i, sense acord ni discussió, va adjudicar de forma irregular –al nostre entendre i així ja ho vàrem dir al seu dia– les loteries de la Generalitat a Luditec - GTech, que era un dels temes que estava sobre la taula en aquest grup de treball. En un moment que tothom estava disposat a consensuar polítiques, el Govern va actuar unilateralment –com sempre– i va preferir la confrontació al consens i és en aquesta situació que avui discutim per enèsima vegada el tema.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Si bé a finals de l'any passat el tema principal o, si volen, públicament més conegut, més mediàtic, a l'hora de parlar de joc, era el tema de Luditec, avui ho és el del Casino de Barcelona i el seu possible, segurament més que possible, trasllat. No repetiré aquí arguments, però recordo i afirmo, com ja hem fet en d'altres ocasions, sense cap ombra de dubte, que des del Partit per la Independència ens oposem a aquest trasllat. Ho defensem en aquest Parlament tant al Ple, ara mateix, com ho vam defensar en Comissió fa pocs dies, quan es va debatre una proposició no de llei nostra sobre el tema, ho defensem a la comarca del Garraf, al costat de la seva gent i dels seus alcaldes i en podria dir, per exemple..., he agafat a l'atzar el de Vilanova i la Geltrú, que s'ha manifestat en contra del trasllat d'aquest Casino, i ho defensem, senyor Sirera prengui'n nota, a l'Ajuntament de Barcelona; ho hem fet allà i ho fem a tots els llocs on estigui al nostre abast, encara que hi pugui haver, diguem-ne, interpretacions; però, en qualsevol cas, no és el lloc per discutir sobre el funcionament i les estratègies d'altres institucions. En qualsevol cas, afirmo que hem mantingut una postura clara a tots els llocs on hi ha hagut possibilitat de debatre i, pel que fa a l'Ajuntament de Barcelona, ja vam manifestar la nostra oposició a la signatura de l'alcalde Clos d'aquell informe favorable al trasllat. I, finalment, també ho fem i ho hem fet davant dels tribunals que confiem que ens donaran la raó sobre aquest tema. El que sí que hem de lamentar, en aquest punt, és el cert canvi de postura del Grup Socialista i lamentem, doncs, que en aquests moments mantinguin una posició, la posició –més ben dit– que mantenen.

Ara bé, el tema del Casino, per això, no és tot i el joc abasta molts més temes i que les mocions que avui discutim ja reflecteixen. No penso repassar-los tots perquè això ja és feina dels diputats proposants i així ho hem fet, però sí que vull aturar-me un moment en una reivindicació també ja antiga, però també plenament actual, que és el tema del tractament de les ludopaties. Després de deu anys de loteries de la Generalitat, el Govern, al nostre entendre, encara no té una política clara i suficient per tractar l'addicció patològica al joc; no n'hi ha prou amb el centre que hi ha a Bellvitge, sinó que entenem que cal descentralitzar i divulgar el servei públic al costat del suport econòmic i funcional a les entitats d'iniciativa social que ja treballen el tema en unes condicions molt precàries, i en aquest aspecte tenim una promesa, feta pel senyor Codina de fa força temps, que encara esperem que es materialitzi.

Per acabar aquest posicionament, em permetran que toqui de forma telegràfica alguns temes pendents des del nostre punt de vista o maltractats pel que fa al joc d'atzar per part del Govern. Podem esmentar les nulles o, si n'hi ha, poc conegudes i completament desconegudes relacions entre l'EAJA, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i l'ONLAE, la Organización Nacional de Loterías y Apuestas del Estado –crec que és això– i la manca de propostes per acabar amb la superioritat del joc espanyol sobre el català; revisar la política de publicitat del joc, que a això ja hi fa referència alguna moció d'avui; acabar les relacions pressupostàries entre l'EAJA i Benestar Social: l'EAJA no depèn de Benestar Social, però encara hi ha un lligam financer i econòmic marcat en els pressupostos; i elaborar els reglaments pendents tal com la Comissió Primera va aprovar fa pocs dies. Així hi podríem afegir tots els altres temes que avui plantegen encertadament les dues mocions que es debaten i que comptaran totes amb el nostre suport. Tot i que vull acabar felicitant el diputat Roc Fuentes per l'excel·lent redacció del punt número 1 de la seva Moció, ja que al nostre entendre resumeix en poques paraules la política que un govern hauria de portar en el tema del joc i que no és, precisament, la política que porta el nostre Govern, el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Com ja he dit, doncs, senyor president, votarem a favor de les dues mocions presentades amb les esmenes degudament incorporades d'acord amb els diputats que les han presentades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per expressar la posició, per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup va seguir amb atenció, amb molta atenció tant les interpellacions com la presentació que avui s'ha fet de les dues mocions que ha defensat tant el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds

com el d'Esquerra Republicana de Catalunya, i nosaltres hi coincidim, hi coincidim en alguns aspectes que crec que són fonamentals d'aquestes mocions, d'aquestes propostes, com és que cal que la política del joc del Govern de la Generalitat ha de respondre als criteris de reducció de l'hàbit i protecció de la salut de les persones, que cal impulsar els serveis descentralitzats per al tractament de les ludopaties en el marc de la xarxa sanitària de titularitat pública, que cal fer campanyes de prevenció sobre les diferents modalitats de ludopaties o que cal actualitzar els estudis existents al voltant del tema de les ludopaties a casa nostra. I nosaltres el que volem és quedar-nos amb un dels aspectes, des del nostre punt de vista, importants i sobre el que creiem que avui no s'ha aprofundit suficientment.

Mirin, al nostre voltant encara existeix la idea que la ludopatia és un vici i no una veritable alteració del comportament; per tant, per damunt de qualsevol altra consideració, la prevenció de les ludopaties és un dels aspectes fonamentals que haurien de centrar els esforços dels professionals de la salut i de l'educació a casa nostra. Des de la prevenció primera adreçada a tota la població de manera sectorialitzada, òbviament, passant per la prevenció, que permet detectar els primers símptomes mitjançant la diagnosi precoç fins a la prevenció anomenada terciària, que es porta a terme sobre problemes que ja han estat objecte de tractament i que té com a finalitat evitar posteriors complicacions i recaigudes. Com deia algú: prevenció, prevenció, prevenció.

El nostre Grup creu fonamental que aquest Parlament parli de les ludopaties i de la seva prevenció, però creiem que cal parlar de solucions integrals i d'implicar tots els departaments del Govern en aquesta tasca que ha de ser comuna. Els problemes de les ludopaties, com el de la lluita contra les drogues, ha d'estar en el centre del debat polític, però fora, sempre fora, de la lluita partidista, i barrejar, com s'ha fet aquí, prevenció amb manca de recursos per a les entitats que treballen en aquest àmbit, i barrejar tot això amb el trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes ens sembla, com a mínim, poc operatiu.

Nosaltres..., crec que si aquest Parlament ha de parlar de ludopaties, nosaltres hi estem disposats. Si volem reduir l'impacte que generen les màquines escurabutxaques, parlem-ne. Però, mirin, quan aquest matí alguns mitjans de comunicació em venien a preguntar: «Escolta, què fareu amb el trasllat del Casino aquesta tarda?», és que alguna cosa no està anant bé; si els mitjans de comunicació i alguns grups proposants estan més preocupats per fer lluita partidista del trasllat del Casino que per eradicar realment el problema de les ludopaties a casa nostra és que alguna cosa –com deia– no va gaire bé.

Jo crec que cal avançar en moltes de les propostes que han estat plantejades pels dos grups proposants i penso que tant el senyor Roc Fuentes com el senyor Puigercós són plenament conscients que cal endegar una actuació més global, més integral de totes les administracions, però també de tots els ciutadans i, per tant, de tots els grups polítics. Per aquesta raó, al nostre Grup ens agradaria que vostès poguessin retirar tots els aspectes de les seves mocions referents estrictament a la

lluita contra les ludopaties en benefici d'una proposta més ambiciosa, més completa i, sobretot, més plural, que pogués recollir les aportacions de tots els grups d'aquesta cambra per poder lluitar conjuntament en contra de les ludopaties a casa nostra.

Pel que fa a l'altre aspecte, el que deia que pot ser més vistós per als mitjans de comunicació, el tema del trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a la ciutat de Barcelona, home, nosaltres ho hem dit moltes vegades: el nostre Grup coincideix en l'argumentació jurídica donada per la Conselleria de Governació pel que fa a la normativa que regeix el trasllat del Casino i no pas per raons de cap pacte estructural o de cap pacte puntual amb el Grup de Convergència i Unió, sinó perquè existeix —i els grups ho saben— un decret del Govern de la Generalitat sobre planificació del joc, del 28 de novembre de 1985, que estableix com a única limitació pel que fa a la instal·lació de casinos que només n'hi podran haver tres a tot el territori de Catalunya. Per tant, les restriccions que es recullen al Reial decret de Presidència del Govern de l'any 77 i que han estat esmentades per alguns grups no són d'aplicació a Catalunya, no són d'aplicació a casa nostra des de l'any 85. Per tant, malgrat les raons de caire social que nosaltres compartim, com és l'increment, el possible increment de les ludopaties a Barcelona i també la pèrdua de llocs de treball a la comarca del Garraf, nosaltres creiem sincerament que no existeix cap tipus de raonament o cap tipus de raó jurídica perquè la Generalitat no autoritzi el trasllat del Casino a la ciutat de Barcelona, sobretot si la ciutat de Barcelona no ha fet més que donar facilitats a aquest trasllat.

És més, senyores i senyors diputats, si avui aquest Parlament aprovés aquestes mocions en el tema referent al Casino de Barcelona, el Govern no podria portar a terme el compliment de la resolució, simplement perquè estaríem demanant al Govern de la Generalitat que incomplís la legalitat emanada democràticament d'aquest mateix Parlament. Vull recordar també que aquesta és la cinquena o la sisena vegada que en aquest Parlament es parla sobre el tema del trasllat del Casino i la veritat és que l'afany, l'afany de determinats grups per portar aquest tema a la consideració del Parlament de Catalunya contrasta amb la nul·la voluntat d'alguns d'aquests grups de portar aquesta qüestió a la consideració del consell plenari de l'Ajuntament de Barcelona. Jo tampoc entraré, senyores diputades, senyors diputats, en el nivell d'inversions que el Govern de Convergència i Unió està portant a terme a la comarca del Garraf que, des del nostre punt de vista, és del tot insuficient i que tractarem, com a Partit Popular de Catalunya, d'anar redreçant en la negociació de futurs exercicis pressupostaris.

Ara bé, senyor Bustos, presentar una esmena, com la que ha fet el seu Grup, demanant un pla d'inversions per a la comarca, em sembla com a mínim fora de lloc. Nosaltres vam demanar dilluns passat l'elaboració d'un pla de reactivació econòmica per a la comarca del Garraf, però ens sembla una mica fort incorporar aquesta esmena o aquesta qüestió com un nou punt en una moció sobre ludopaties. Miri, ja posats, el seu Grup

podia haver aprofitat també aquesta Moció sobre ludopaties per demanar la rebaixa dels túnels del Garraf o la construcció d'un nou institut a Vilanova.

Nosaltres en els darrers dies hem sentit diverses argumentacions de diferents grups polítics: el Grup Socialista va estar a Sant Pere de Ribes fent una roda de premsa, explicant que l'únic culpable del trasllat era el Govern de la Generalitat; el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds va dir que portava aquesta qüestió al Parlament perquè tots els grups poguessin posicionar-se i també que, arran del posicionament de tots els grups, faria pública la llista dels diputats que —i veig l'alcalde de Vilanova— haguessin votat a favor del trasllat del Casino, i també la senyora Pilar Rahola ha assegurat —com molt bé ha dit el senyor Bosch— que portaria la qüestió del trasllat del Casino als tribunals. Doncs, bé, jo crec que és important que els representants dels partits polítics diguem tota la veritat, i la veritat..., la mateixa veritat a Barcelona que a Sant Pere de Ribes. I la veritat és que, senyor Bosch, no va ser el senyor Clos qui va autoritzar aquest trasllat; jo crec que el senyor Pasqual Maragall, amb aquesta visió de país que el caracteritza, va donar llum verda al trasllat del Casino sense deixar que aquesta qüestió fonamental fos tractada en el Ple de l'Ajuntament de Barcelona. I la responsabilitat no és només dels socialistes; crec que és bo recordar que els socialistes governen, governen en coalició amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el PI i que cap d'aquests dos partits —ho reitero—, cap d'aquests dos partits, ha fet absolutament res per forçar l'actual alcalde de Barcelona a portar aquesta qüestió transcendental per a Barcelona, però també per al Garraf i també per a la comarca, tota la comarca del Garraf, a la consideració del consell plenari de la capital de Catalunya.

Si realment no volen que el Casino s'installi a Barcelona, siguin coherents i plantegin aquesta qüestió on s'ha de plantejar, en l'únic lloc on pot en aquests moments aturar el trasllat del Casino, que és a la ciutat de Barcelona. Jo sé que això pot suposar per a alguns grups una nova tensió, un nou element de tensió al ja difícil pacte de govern a l'Ajuntament de Barcelona. Però creguin si els dic que només així, senyores i senyors diputats, podrem comprovar que els seus interessos per evitar que el Casino vingui a Barcelona, no tan sols són legítims, sinó que a més a més són reals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. El senyor Bustos em demana la paraula i el senyor Roc també. Per què, senyor Bustos?

El Sr. Bustos i Garrido

Per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut, per contradiccions, però que siguin contradiccions.

El Sr. Bustos i Garrido

Sí, senyor president. És que ha dit dues afirmacions que no són exactament la realitat; una, que nosaltres fèiem una esmena referent al Pla d'inversions a la comarca del Garraf i al municipi de Sant Pere de Ribes, relacionant-lo amb ludopaties. No és exacte. Si vostè mira bé les propostes de moció, l'esmena és als punts que parlen, les dues mocions, del trasllat de Casino de Sant Pere de Ribes, no als punts que parlen de ludopaties.

I, en segon punt, vostè és regidor de l'Ajuntament de Barcelona; jo també sóc regidor... Ho dic per informació seva: la Comissió de Govern té competències per informar; no és preceptiu que passi per Ple. Per tant, vostè, l'altre dia en la Comissió, i avui ha tornat a dir-ho d'una manera més correcta, va acusar el senyor alcalde de sostreure el debat al Ple —«segrestar», va dir exactament—, de dir que aquí tinc l'acord de la Comissió de Govern que diu exactament: «informarà favorablement, si és el cas». I això s'ajusta a les legalitats dels ajuntaments. Vostè és regidor; vostè hauria de saber-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Molts gràcies. Senyor Roc, per què em demana la paraula?

El Sr. Fuentes i Navarro

Només trenta segons, si m'ho permet el senyor president, per una contradicció amb la Llei. Qui té la facultat d'autoritzar el trasllat és el Govern de la Generalitat de Catalunya, si la té; mai l'Ajuntament de Barcelona, que l'únic que té facultat és per informar. Li dic això perquè sembla que de les seves paraules es desprèn una altra cosa.

Moltes gràcies.

El president

Senyor...? Per contradicció a les contradiccions?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Molt breument.

El president

Mig minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Molt breument. Té raó que el Govern de la Generalitat pot autoritzar, senyor diputat, el trasllat del Casino, però el que tothom ha de saber —i tothom sap— és que, si l'Ajuntament de Barcelona no autoritzés la instal·lació del Casino a la seva ciutat, el Casino no marxaria de Sant Pere de Ribes.

I per altra banda, senyor Bustos, jo crec que vostè sap perfectament, com a regidor, igual que jo, que hi han qüestions fonamentals per a una ciutat com és la ciutat de Barcelona, que jo crec que per coherència política, malgrat que la llei no ho marqui, hauria de poder donar la possibilitat als ciutadans de la nostra ciutat, als ciu-

tadans de Barcelona, mitjançant els grups polítics a l'Ajuntament, de posicionar-se en una qüestió que per nosaltres és transcendental (*veus de fons*), com per a la resta de membres de la ciutat...

Senyor president...

El president

Acabi.

El Sr. Sirera i Bellés

Una qüestió fonamental, com deia, per als ciutadans de Barcelona.

El president

Gràcies. No hi ha més contradiccions possibles. El diputat senyor Codina, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Intentaré, doncs, tal com anunciava el vicepresident, en el termini de deu minuts, posicionar-me en nom del meu Grup en relació amb les dues propostes que se'ns han formulat.

Penso que el debat és molt convenient que s'hagi produït de la forma en què s'ha produït, és a dir, agrupant les dues mocions, perquè, tal com han anat les interpellacions, i després tal com han estat presentats els diferents punts de les mocions d'ambdós grups, tant Iniciativa per Catalunya - Els Verds com Esquerra Republicana, que hi han moltes qüestions que s'entrelliguen, és del tot necessari que es produeixi el debat en les condicions que es produeix, i vull agrair que hagi pogut ser així, perquè penso que la meua intervenció ens podrà posicionar en els diferents blocs que configuren el conjunt de les dues mocions.

Ens trobem davant de dues mocions que, bàsicament, el que tracten és, per una banda, el que és el joc en general; tot i que hi ha hagut un dels grups que se n'ha anat bastant més enllà del que era el propòsit, no de les mocions sinó de les interpellacions. Ha intentar tornar a reobrir el debat del joc en general. Avui no es tractava d'això, però en qualsevol cas hi ha alguns aspectes en aquesta Moció que sí que en fan referència, com pot ser tema bingos —en alguns dels punts hi surt—, tema màquines escurabutxaques, etcètera. Hi ha un altre bloc important —a mi em sembla que molt seriós—, que fa referència a tota la qüestió de les ludopaties, i, finalment, hi ha el que algun grup ha intentat passar una mica de puntetes per damunt de la qüestió, però que em sembla que és una mica, si se'm permet, el debat estrellat del conjunt d'aquestes dues mocions, que és el trasllat del Casino de Barcelona. Si em permeten, doncs, dintre d'aquesta estructura m'aniré posicionant en relació amb el que volen en cadascun d'aquests àmbits.

Pel que fa referència al bloc, diríem, general, de temes màquines, bingos, etcètera. aquestes dades que els donaré —i seré curt perquè m'interessa més esmerçar el poc temps que tinc en una altra direcció—, aquestes, concretament, són unes dades que en el debat de pres-

supostos i, després, el dia que es va plantejar la creació d'una comissió per a l'estudi del joc, ja vaig apuntar, però que avui voldré reblar, només en tres aspectes i molt concrets.

Quan la Generalitat de Catalunya va rebre els traspassos en matèria del joc i abans, fins i tot, de tenir la Llei del joc, és a dir, en el moment en què es produïen els traspassos, a Catalunya hi havia cent trenta bingos, i en l'actualitat, tot i que hi ha setanta-cinc llicències, en funcionament n'hi ha seixanta-vuit. És a dir, tenim acotada una part del joc. Una altra part del joc, quan l'any 95 es promulga el Decret de contingentació de màquines escurabutxaques, teníem un parc de màquines escurabutxaques de 70.000 màquines –dit de passada i, si volen, entre parèntesis, amb unes taxes, en aquell moment, de 7.000 pessetes cada màquina–; actualment, gràcies a la contingentació, per una banda, i la regulació i l'ordenació que ha fet el Govern de la Generalitat en matèria de màquines escurabutxaques, en aquest moment el parc és de 38.000 i, a més, contingentat; és a dir, no pot passar com en algun altre indret de l'Estat que, tot i estar contingentat, després sembla que hi havia alguna fuga on s'anaven donant altres llicències. En el cas de Catalunya, en aquest moment, 38.000, i serà molt i molt difícil que el parc es pugui ampliar. Per tant, hem fet un pas em sembla que molt important, i a més tenint en compte que cadascuna d'aquestes màquines, en aquell moment, les taxes eren de 7.000 pessetes; en aquest moment, 600.000 pessetes. Això em sembla que ens pot donar una mica la situació del que s'ha fet en aquesta direcció.

Quant a la publicitat, ha dit el senyor Roc Fuentes: «Home, segur que em direu que altres més.» No, deixi'm també dir tres dades: ONLAE passa de 5.000 milions a 6.000 milions; l'ONCE, de 894 milions a 3.000 milions de pessetes en publicitat, i la publicitat –perquè estem parlant de publicitat de joc públic, suposo, perquè el privat, com saben les senyores i senyors diputats, està prohibit–, l'EAJA ha passat de 600 a 350, gràcies a una Moció aprovada en aquest Parlament, en un moment que Convergència i Unió sostenia la majoria absoluta i va voler participar, col·laborar i fer efectiva aquesta rebaixa pel que fa referència a les entitats destinades a publicitat. I, finalment, podríem dir, si em permeten i entre cometes, els «prodeco», rifes il·legals, timbes il·legals, etcètera, que suposo que ningú discutirà que han estat realment molt a la baixa. (*Remor de veus.*)

El tema que per mi és més important: en relació amb les ludopaties. També hi ha en les dues mocions, especialment en el Grup d'Esquerra Republicana, els punts 1, 2, 4 i 7 de la seva Moció fan un esment especial, i també hi ha un apartat, l'apartat c del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que ens parla de la qüestió de les ludopaties. Jo, senyor Puigcercós, li vull fer una proposta, que no és la primera vegada que fem –sí en aquest tema, però no és la primera vegada que ho fem en temes del joc–, quan...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci, si us plau, per poder escoltar l'orador que està parlant.

El Sr. Codina i Castillo

Més que res, perquè pugui parlar, senyor president. Si no m'escolten...

En relació que en un moment dels debats que s'han anat produint en aquesta cambra, jo mateix els proposava que destriessin el que són les qüestions de ludopaties amb el que és estrictament el joc. Amb el joc els vaig oferir la possibilitat que, a través d'una proposició no de llei, s'aprovés tot el que feia referència a reglaments de bingos i casinos. Fa pocs dies ho vam aprovar. Jo avui els ofereixo, senyor Puigcercós –i a vostè, senyor Fuentes, si ho creu convenient–, que, a canvi que vostè retiri, senyor Puigcercós, els punts 1, 2, 4 i 7, i vostè, senyor Roc Fuentes, si ho creu i ho estima convenient, l'apartat c, puguem redactar una proposició no de llei que forma part –i em sap greu que en aquest moment el senyor Bosch no estigui a la sala– d'aquell compromís que em reclamava i deia ell que el senyor Codina des d'aquesta tribuna s'havia compromès que portaria al si d'aquest debat, d'aquest Parlament. I avui ho faig. I ho faig, i no m'entretindré a llegir els punts, perquè a les persones interessades, al senyor Puigcercós, li he lliurat just abans de pujar a la tribuna el document que, em fa l'efecte, li pot donar satisfacció perquè puguem arribar a aquesta transacció, en el sentit que barrejar, com deia abans, qüestions de ludopaties amb estrictament del joc, tot i que una cosa pot ser conseqüència de l'altra i segurament ho és, tot i que sigui així, em sembla que és bo i convenient que ho puguem separar. Per tant, doncs, aquí la nostra oferta.

I finalment, senyor president, dedicaré l'última part de la meua intervenció a un aspecte que m'agradaria que pogués ser, com a mínim, entès, i si pogués ser, diria, d'una vegada per totes, perquè tots plegats, totes les diputades i diputats d'aquesta cambra, siguem conscients de quin ha estat el procés històric pel que fa referència al trasllat del Gran Casino de Barcelona. Ho faré tot el ràpid que pugui.

El dia 14 d'abril de 1994 la consellera de Governació, la consellera Cuenca, contesta una pregunta, en aquell moment, de la senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular, interessant-se en què és el que passava en relació amb una petició del Gran Casino de Catalunya pel que feia si demanava un trasllat o no demanava el trasllat. Es publica en el *Butlletí Oficial del Parlament* 213. El dia 22 del VII del 96 –si poguéssim retenir les dades, sobretot, les diputades i diputats que estiguin més interessats en aquesta qüestió, crec que valdria la pena– el Gran Casino demana trasllat d'acord amb la normativa vigent, que era allò que demanaven a la pregunta que s'havia fet a la consellera Cuenca, i recorda quina era, en aquell moment, la normativa vigent. El 4 del IX del 96, dos mesos després, el Govern demana informes a l'Ajuntament de Barcelona, a l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes i a la Diputació de Barcelona. Contesta la Diputació de Barcelona; contesta l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes; no contesta l'Ajuntament de Barcelona. Al cap de dos mesos, concretament el 26 del XI del 96, es demana el segon informe, que aquest és preceptiu, no és informatiu, és preceptiu; es demana aquest informe –aquest segon, que no només és preceptiu, sinó

més: és determinant— a l'Ajuntament de Barcelona i es recorda, en el mateix escrit, que no ha contestat al primer requeriment d'informe. (*Remor de veus.*)

A la vista d'aquesta situació, el gener del 97, la Direcció General del Joc comunica a l'Ajuntament de Barcelona la suspensió de l'expedient per part de la Direcció General del Joc, ja que, segons l'informe —ho repetixo— que és determinant, no ha estat contestat. En els següents onze mesos la situació administrativa és de suspensió. El dia 10 de desembre del 97, l'alcalde Maragall contesta a la Direcció General del Joc, en què li diu...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Codina i Castillo

...que la Comissió de Govern de l'Ajuntament del dia 5 de desembre del 96, és a dir, un any abans, havia aprovat, havia fet l'informe favorable —aquest que és preceptiu— en el sentit que el Casino podia venir a Barcelona. Què va passar? Observin, senyores i senyors diputats, que el transcurs del temps ha estat de dotze mesos, és a dir, un any entre que hi va haver l'acord de la Comissió de Govern de l'Ajuntament, passen dotze mesos, i el que ha passat entremig, per exemple, ha estat un canvi d'usos de la zona on probablement sigui traslladat, finalment, el Casino.

Per tant, a ningú se li escaparà, senyores i senyors diputats, que en aquest afer el Govern —i ho dic amb aquest èmfasi, perquè no parlo només del Grup Socialista, sinó el Govern de la ciutat— s'ha pogut posicionar en aquelles qüestions que han estat determinants, en contra, i no ho ha fet, cosa que no critiquem, sinó que el que demanem és coherència en tota aquesta qüestió; no només als socialistes, sinó a tots els qui formen part de l'equip de govern, és a dir, també a Iniciativa i també, avui, a la senyora Rahola, membre del PI i, en aquell moment, membre d'Esquerra Republicana.

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Codina i Castillo

I per acabar, permetin-me tenir un comentari...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Codina i Castillo

Sí, gràcies, senyor president, acabo. Dos minuts. (*Remor de veus.*)

El president

No, dos minuts, no!

El Sr. Codina i Castillo

Una moció presentada per Iniciativa per Catalunya... —algú ha parlat de la moció, i per això m'hi ha fet pen-

sar—, una moció presentada per Iniciativa per Catalunya per debatre en el plenari de l'Ajuntament, moció que és retirada i al cap just d'una setmana es presenta en aquest Parlament. És a dir, Iniciativa en un moment determinat era govern, a la setmana següent era oposició.

A fi de comptes, senyores i senyors diputats, nosaltres ens oposarem a tots aquests punts. Oferim la possibilitat, amb una proposició no de llei, com deia el senyor Puigcercós, de —retirant aquests punts— subscriure el que fa referència a tota la qüestió de ludopaties. I, després de tot, vostès vagin fent, vostès vagin fent rodes de premsa: nosaltres intentarem anar governant.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Puigcercós, em demana la paraula per pronunciar-se sobre la petició de retirada? (*Pausa.*) D'acord, des de l'escó mateix. (*El Sr. Fuentes i Navarro demana per parlar.*) El senyor Roc també. Primer el senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Per posicionar-nos sobre la petició de retirada i també les esmenes del Grup Socialista, a les quals encara no ens havíem referit.

El president

Endavant.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

D'entrada, dir que acceptem la proposta de Convergència i Unió, perquè el que entenem que és important és que aquestes mesures d'àmbit sanitari tirin endavant: avançaríem en el tema que..., en el compromís que en tres anys poguéssim haver-hi en les diferents regions sanitàries de Catalunya un mínim d'especialistes per al tractament de les ludopaties; també fa referència a totes les campanyes de prevenció i informació; finalment, a un estudi sobre la situació del joc, de la prevalença del joc avui a Catalunya, un estudi amb un camp de treball suficient i que les conclusions que se'n puguin treure es puguin fer arribar a les entitats, i finalment, també, transmetre a l'Institut Català d'Estadística que prengui les mesures perquè, en els seus diferents estudis, la ludopatia passi a ser una malaltia.

Per tant, això voldria dir que retirariem de la votació els punts 1, 2, 4 i 7, i a partir d'aquí ens hem de manifestar sobre les esmenes del Grup Socialista. Volem dir que l'esmena que acceptàvem a priori, que era l'esmena que feia referència a l'apartat 1, malgrat que l'acceptàvem, en retirar el punt, no dóna lloc.

I la que fa referència al Casino no l'acceptem. Per una raó: perquè nosaltres considerem que no s'ha de traslladar el Casino. És a dir, acceptar una esmena a partir de la qual diu que «si es trasllada, es prendran una sèrie de mesures», doncs per nosaltres dóna un escenari que no acceptem. I, per tant, en no acceptar-lo, ni el

5264

veiem possible, ni creiem que sigui possible, no dona lloc a l'esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Roc, també per pronunciar-se sobre la petició de retirada d'un punt de la seva Moció, té la paraula. Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president; molt breument. Efectivament, el nostre apartat *c* del punt 2 el retirem, ni més ni menys perquè es recull substancialment en l'esmena que ha presentat el senyor Codina en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió el que nosaltres aquí demanem, i la nostra voluntat, sempre que és possible, és avançar en el consens, i sobretot en la millora dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Amb independència, naturalment, que cadascú faci les rodes de premsa que cregui convenient.

Moltes gràcies.

El president

Havent-se pronunciat abans sobre les esmenes els altres grups, la votació queda clarificada. (*El Sr. Bustos i Garrido demana per parlar.*) Senyor Bustos, per què em demana la paraula, si us plau?

El Sr. Bustos i Garrido

Per demanar votació separada de la Moció d'Iniciativa - Els Verds en el punt 2, els apartats *a* i *b*, amb el benentès que heu acceptat una esmena d'Esquerra Republicana, al punt *b*; per tant, demanaríem votació separada –que pot ser conjunta– de l'*a* i el *b*.

I a la Moció d'Esquerra Republicana, votació separada del punt 6, senyor president.

El president

Molt bé, moltes gràcies. Malgrat haver-se tramitat conjuntament, és evident que s'han de votar per separat, una i altra moció.

Passarem, per tant, en primer lloc, a votar la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, defensada pel diputat senyor Roc Fuentes. Votariem en primer lloc, d'acord amb la petició de votació separada, els punts *a* i *b*..., les lletres *a* i *b* del punt 2, i després la resta de la Moció. D'acord?

Votem, per tant, les lletres *a* i *b* del punt 2 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquests dos punts han sigut refusats per 16 vots a favor, 64 en contra i 23 abstencions.

Procedirem, a continuació, a votar el conjunt de la resta dels punts que resten vius de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Vol dir això que queda eliminada la lletra *c*, que ha sigut retirada.

Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció han sigut refusats per 39 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Procedim ara a votar la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la qual han sigut retirats –ho dic a efectes de recordatori– els punts 1, 2, 4 i 7, i s'ha demanat votació separada del punt 6.

Per tant, iniciarem les votacions amb la votació separada del punt 6 de la Moció presentada per Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 16 vots a favor, 64 en contra i 22 abstencions.

I a continuació votem la resta dels punts de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 39 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la nova formació professional i els programes de garantia social

Passem seguidament al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, és a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la nova formació professional i els programes de garantia social, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall. (*Remor de veus.*) Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè l'orador pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller d'Ensenyament, a qui agraim la seva presència... Evidentment, dins d'un Parlament, totes les senyores diputades i senyors diputats estaran d'acord que és important complir les lleis, però en aquest cas la nostra interpellació, i la nostra Moció, no estava només motivada de dir «hem de complir la Llei, hem de complir la LOGSE en aquest punt de la garantia social», sinó convençuts que era una necessitat i era una urgència. Perquè en la nostra societat hi ha dues coses que penso que poden ser bones: d'un cantó, l'educació obligatòria i comuna comprensiva fins als setze anys pot ser una cosa positiva que doni igualtat d'oportunitats a molts ciutadans; d'altra banda, les noves tecnologies, a part de ser una cosa potser inevitable, que se'n imposa, pot tenir efectes molt positius, pot ser un instrument de comunicació i de progrés.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Però hi ha el perill que aquestes dues coses provoquin, d'un cantó, uns treballs més qualificats i, per tant, el perill –com deia– que hi hagi nous tipus de marginació –que en l'aspecte de l'educació no seria ja l'analfabetisme clàssic–, que hi hagi la possibilitat que algun grup

de persones quedin exclosos del tipus de treball que serà més comú ara, i sobretot al segle XXI. D'altra banda, a Catalunya hi ha un altre aspecte: és que tant el president de la Generalitat com el senyor conseller d'Ensenyament, o els seus antecessors, han dit –i diria que han presumit– que Catalunya ha avançat la reforma: bé, això segurament és bo, però el més important no és, sobretot, *quan* es fa, sinó *com* es fa; per tant, si a Catalunya s'ha avançat la reforma, convé avançar també els programes de garantia social, perquè és una peça absolutament necessària del sistema.

Els punts que defenso en aquesta Moció són bastant paral·lels als punts que vaig tractar de destacar en la interpellació i, encara que potser em vaig queixar que no hi havia una resposta molt concreta als punts, també vaig entendre potser que el senyor conseller d'Ensenyament estava d'acord en general en alguns o en molts dels criteris expressats i que, per tant, potser seria possible que votessin alguns d'aquests punts de la Moció actual.

Vejam, en el primer punt nosaltres demanem que en el disseny d'aquests programes de garantia social per als nois i noies que no han aconseguit el graduat en educació secundària es tinguin en compte dos aspectes: tant la inserció laboral –que realment ens sembla molt important, i amb això demanaria al senyor conseller i al Grup de Convergència i Unió que no pensessin que ho menysvalorem, el nostre Grup–, però també la recuperació dels aspectes bàsics instrumentals. No només –i és important– perquè alguns d'aquests joves poden reincorporar-se al sistema de formació professional reglat, que per a ells personalment i per a la societat pot ser important, sinó perquè en la majoria dels casos aquests punts bàsics instrumentals poden ser ja necessaris per a la seva inserció professional d'acord amb aquest esquema que he dit, que el treball del segle XXI serà diferent, que molts peonatges del tipus tradicional hauran desaparegut i les persones que no aconseguixin un mínim difícilment podran tenir una inserció laboral. Per tant, això ens sembla important i ens sembla, per tant, que, si es reduís l'oferta que ens presentaven... És a dir, purament obrint la formació ocupacional per a aquests joves, em sembla que això no és suficient: ens sembla que s'ha de fer –podríem dir– un disseny especial, encara que sigui dintre del marc, en alguns casos, de la formació ocupacional.

En el segon punt demanem que es faci una anàlisi dels perfils que es presenten i que es faci una oferta en funció dels perfils. És a dir, no es pot oferir el mateix a tothom: si hi ha diverses tipologies, segurament hi ha d'haver diverses solucions.

En el tercer punt proposem que es faci –en alguns casos, sempre que es pugui– una oferta territorial i local, en col·laboració naturalment amb els ajuntaments. Per què? Perquè estem segurs que en molts casos hi ha realitats territorials que són socials, econòmicament i des del punt de vista escolar diferents; per tant, segurament s'ha de fer, doncs, un programa adaptat a aquestes realitats, adaptat per tant al territori.

En el quart punt demanem que hi hagi un acompanyament, una orientació, un seguiment, que per nosaltres

hauria de començar en el centre escolar, que continua durant el programa i que no hauria d'acabar automàticament en acabar el programa, sinó que hauria d'anar dirigit a la inserció professional.

En el cinquè punt, demanem una cosa que per nosaltres és bàsica, que és que es coordinin tots els agents que intervenen en la formació de tot tipus: professional, ocupacional, cursos de garantia social, formació permanent, però especialment que es coordinin també les administracions. Ens sembla que la guia editada aquest any sobre els cursos de garantia social, encara que és més completa realment que el fullet d'orientació que van fer l'any anterior, encara ens sembla que hi ha en gran part purament una juxtaposició d'ofertes, sense, podríem dir, una verdadera coordinació.

Bé, jo diria que, en general, aquesta resistència a coordinar-se les administracions pot ser comuna a totes les administracions, però em temo –potser les senyores diputades i diputats de la majoria no compartiran aquesta opinió– que, tot i reconeixent que és general, pot ser especial en el cas de la Generalitat de Catalunya: els departaments tendeixen a ser estancs, malgrat les comissions que ens diguin que es creen, i a no coordinar-se, i diria que això és especial encara en el cas de Treball, del conseller de Treball, i en el tema de la formació ocupacional. És a dir, en el tema de la formació ocupacional hi ha bastants recursos, penso que s'administren d'una forma bastant discrecional –i em limito a aquesta paraula, i no dic un adjectiu més fort–, i, per tant, pot ser que hi hagi en aquest cas concret una certa resistència a la intervenció dels agents socials i econòmics, però també fins i tot a compartir la informació, els recursos, l'avaluació de les prioritats i de les necessitats amb altres departaments, com ara el d'Ensenyament.

En el sisè punt demanem que es faci una informació global. Deia que aquest fullet, aquesta guia, potser era massa una juxtaposició d'ofertes, i això es traduïa també en el tema de la informació: ens agradaria que hi hagués –tan completa com sigui possible: és possible que en alguns punts no ho sigui– una informació global de tots aquests temes de la formació ocupacional, cursos de garantia social o, concretament, totes aquestes ofertes, no? Quan fem visites a altres països s'entén que hi anem per aprendre alguna cosa: jo recordaria aquí –potser els diputats que hi vam anar no són presents en aquest moment– que en una reunió de parlamentaris dels Quatre Motors vam visitar, a Bergamo, un centre que estava únicament i exclusivament dedicat a l'orientació i informació professional dels joves; en aquell cas, em sembla que era una experiència interessant, que no és que haguem de copiar literalment, però sí la idea que allà estava a la disposició dels joves i de tots els centres que intervenen absolutament tota la informació en aquest terreny.

I, finalment, i en l'últim punt, demanem que es creï el Consell Català de la Formació Professional. Però nosaltres no ho demanem per crear una infraestructura més: ens sembla important per a la participació de la societat, perquè en aquests temes de formació ocupacional, dels cursos de garantia social, és molt important la flexibilitat, l'adaptació al que la societat necessita, i fer-ho

amb rapidesa –per tant, la societat hi ha de poder participar–, però també ens sembla, aquest instrument, el Consell Català de la Formació Professional, molt important per coordinar, com deia en el punt anterior, l'acció de les administracions. Nosaltres, el Grup Socialista, ja vam presentar en aquest tema, per dues vegades, una presa en consideració d'un projecte de llei de creació del Consell Català de la Formació Professional: vaig fer constar en els dos casos que celebràvem que, encara que no haguessin votat a favor, no haguessin dit que no valoraven aquest instrument, sinó que no era el moment per al Govern, o la manera de fer-ho. Celebrem que en aquest moment sembla que això està més madur, més a punt –va ser un dels temes que va entrar en la negociació per l'ocupació–, i ens sembla que s'han d'admetre algunes condicions, que nosaltres algunes les havíem insinuat –altres potser no–: per exemple, que no pot ser merament consultiu, probablement ha de poder..., si no elaborar, almenys proposar i fer el seguiment d'un pla de la formació professional, coordinar les administracions –no subordinar ni la reglada a l'ocupacional, que podria ser el perill, si Treball no es deixa coordinar, sinó purament coordinar totes les actuacions–, i el tema de la participació dels ajuntaments ens sembla important, però també és normal que les altres parts diguin: «Bé, almenys en el sistema de votació hi ha d'haver bàsicament tres blocs de votació: l'Administració –sigui la Generalitat o la municipal–, la representació social i la representació econòmica».

Bé, si el senyor president m'ho permet, em posicionaria ja sobre les esmenes, per no haver de tornar a intervenir. Vejam, suposo que –ja s'expressaran els representants dels altres grups– es presentarà una transacció... –si em permeten, prego al senyor president... (*l'orador presenta l'esmena transaccional a la Mesa*)–, una transacció sobre els punts 1, 2 i 4 de la Moció presentada, amb les esmenes 1, 2 i 4 del Grup de Convergència i Unió, juntament amb l'esmena 1 del Grup Popular. Llavors, respecte al punt 3, acceptaríem l'esmena 2 del Grup Popular, i no acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió, però entenc que segurament no haurien votat el nostre text, però sí el text modificat ara amb l'altra esmena. Acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió al punt setè. No podem acceptar l'esmena –que és de supressió, en aquest cas– de Convergència i Unió al punt cinquè, que per nosaltres aquesta coordinació dels agents socials i de les administracions..., no era l'objectiu, però potser un dels instruments centrals més importants per tirar endavant tot això. I el punt sisè, com que no té esmenes, potser ens el votaran a favor –sobre el punt cinquè no sóc ja tan optimista.

Bé, jo espero que, malgrat tot... En la transacció es respecta, em sembla, bàsicament, el sentit de la nostra proposta. Ens sembla, per tant, que hi ha aspectes positius i, per exemple, en el tema que deia del Consell Català de la Formació Professional, doncs, d'aquí a uns mesos puguem tenir aquest instrument que pugui coordinar i impulsar tot el que a Catalunya es faci sobre formació professional, formació ocupacional, garantia social, formació permanent, que són temes, doncs, molt importants per a les persones i molt importants per al progrés del país.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Dos grups han presentats esmenes: per defensar les del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., si m'ho permet, senyor president, ho faria des de l'escó. En un Parlament, a més a més de les coses que ens ha significat el diputat senyor Cadevall, també hem de tenir present que serveix, el Parlament, per parlar i que serveix, després de parlar, per posar-nos d'acord en aquells punts que en principi estàvem en desacord, i que de mica en mica anem trobant el desllogador. Que és el que ens ha passat amb aquesta Moció, no? En definitiva, una moció per al que ha de servir, des del Parlament, és per instar el Govern i, per tant, doncs, també per part nostra, de tota la cambra, ajudar el Govern a trobar camins per fer possible la realització de les solucions que el nostre poble ens reclama. Per tant, doncs, també celebrem des del nostre Grup haver arribat a la transacció en els punts 1, 2 i 4, com ens anunciava, amb aquesta transaccional que ha fet arribar a la Mesa el senyor Cadevall fa un moment.

Evidentment el punt 6, que no hi hem presentat esmenes, el votarem a favor, i el punt setè i el punt tercer i segon també els votarem favorablement, perquè ens sembla que l'aportació que ha fet el Grup Popular és altament positiva i aclareix els dubtes que podíem tenir i que ens haurien obligat a votar no favorablement aquesta qüestió.

Senyor president, permeteu-me només expressar que ens sembla que, en aquesta qüestió, des del Departament d'Ensenyament el que cal és tenir una visió projectiva i prospectiva –o prospectiva i projectiva, com vulguem–, que el que convé és anar donant possibilitats professionalitzadores, i sense perdre de vista que amb aquest tipus d'alumnat, que en definitiva deixen el sistema educatiu reglat, el que cal és anar també possibilitant accions d'inserció.

Nosaltres no acceptàvem el punt 3 d'aquesta Moció perquè, en definitiva, no podem pensar que s'hagin d'organitzar sempre en col·laboració amb els municipis. Entre altres coses perquè, de fet, alguns ajuntaments no han estat interessats en la coorganització de programes de garantia social.

Per què no votarem favorablement el punt 5? Home, doncs, perquè aquesta cambra, amb la Moció 84 d'aquesta legislatura, de 7 de maig, doncs, vam arribar al consens total, tots els grups de la cambra vam votar una moció, i en el seu punt 2, entre altres coses..., en el punt 1, en el punt 3 i en el mateix punt 2 diu altres coses, però en el punt 2 diu: «Establir els mecanismes de coordinació entre els departaments de la Generalitat implicats en la planificació dels programes de garantia social amb la participació dels ens locals afectats i dels representants de la comunitat educativa». Això està votat i està votat per tots els grups d'aquesta cambra. I

si en una cosa, doncs, es pot manifestar en aquests moments la coordinació entre els diferents departaments del Govern de la Generalitat de Catalunya és, precisament, en aquestes accions de garantia social, amb els acords que s'estan concretant ja per a alumnes del curs passat entre el Departament de Treball i el Departament d'Ensenyament.

El punt sisè, per què el votem favorablement, si ja s'està fent? El votem simplement favorablement perquè no hi hagi dubtes: no hi hagi dubtes que ens cal, més que amb altre tipus de coses, amb aquests alumnes que estan en la necessitat d'entrar en programes de garantia social, de donar-los una àmplia i completíssima informació.

I, quant a l'esmena que hem presentat al punt setè, que fa referència al Consell Català de la Formació Professional, de fet ja tenim mandats parlamentaris precedents, i fins i tot cal anunciar que el Govern ha presentat el projecte de decret, que està en fase de negociació, en fase d'informació per als ens que hi han de participar.

Per tant, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, demanàrem votació separada del punt cinquè d'aquesta Moció, i manifestar, doncs, que per part nostra agraïm les aportacions positives que ha fet el senyor Francàs i el senyor Cadevall a aquesta qüestió, que ens permeten treure un text per instar el Consell Executiu prou positiu, en aquestes qüestions de garantia social, i, per tant, estem contents de poder també ajudar amb el nostre vot favorable en aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. Penso que..., bé, compartint la preocupació del Grup Socialista, entenc que el fet que hi hagi tres esmenes que es transaccionen entre tres grups, que ordinàriament, políticament, poden ser tan dispersos com pot ser Convergència, com pot ser el Grup Socialista i com pot ser el Partit Popular, ja indica l'ampli acord de fons que hi ha en la preocupació i en la concreció d'aquests temes.

Jo simplement volia fer un parell de comentaris per a les esmenes que hem presentat, encara que una, en ser transaccionada, ja no està viva, però crec que és important, perquè per nosaltres hi havia dues prioritats, en aquesta qüestió. Quan es parlava en el text original de tenir en compte el perfil de l'alumne que no pot passar els cursos habituals, és a dir que no pot aconseguir el títol de graduat d'educació, entenem que és molt important, aquest perfil, però que, tan important com el perfil de l'alumne que no pot, és important el perfil del territori que li ha de donar el treball i, per tant, s'havia de contemplar el perfil de l'alumne i s'havia de contemplar el perfil del treball possible que tindrà en aquell territori. La nostra esmena anava en aquest sentit; la transacció que s'ha acceptat també va en aquest sentit.

I en el punt tercer, que era la segona esmena, per nosaltres la collaboració amb els municipis evidentment és bàsica. És a dir, entenem que s'ha d'anar a una municipalització de moltes qüestions, també en l'ensenyament, però també entenem que, tenint en compte que hi ha municipis que no han volgut fer programes de garantia social, si bé ha de ser condició positiva, no ha de ser condició necessària. Perquè, tal com estava el redactat original, ens podíem trobar que, si un municipi no volia programes de garantia social, o no volia adequar-se a negociar programes de garantia social, no hi haurien pogut haver programes de garantia social. Entenem que en el text s'entén..., es fa esment de la importància dels municipis, però també es diu que si volen estar-hi i hi estaran i si no volen estar-hi no hi estaran.

Nosaltres, simplement, no estaríem d'acord i, per tant, no votàrem a favor del punt cinquè de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president; molt breument. En primer lloc, nosaltres el que hem de dir és que ens felicitem que s'hagi arribat a un consens, no..., en podríem dir unànime, pel que fa al conjunt de la Moció, però sí en alguns temes que des del nostre punt de vista són prou importants, i que nosaltres creiem que en aquestes qüestions, com poden ser els programes de garantia social, com més consens hi hagi en aquesta cambra, millor.

En qualsevol cas, quan es va substanciar la interpellació, i seguint-la amb cert deteniment, ja es va poder comprovar que els posicionaments que defensava el proponent del Grup Socialista, el senyor Cadevall, i el que es deia i el que es defensava des de la Conselleria, en principi, no hi havia allò que se sol dir una distància abismal, sinó que els punts de connexió eren més que no pas els que els separaven. Des de la Conselleria es deia que s'ha d'esperar fins a finals de juny, és a dir, quan s'acaba el curs, per avaluar precisament com han anat les incidències i els efectes que ha pogut tenir l'aplicació d'aquests nous programes; des del Grup Socialista, i en concret des del senyor Cadevall, el que es fa amb aquesta Moció, en tot cas, és donar una mica de pressa i concretar alguns d'aquests aspectes. Nosaltres, en qualsevol cas, i tenint en compte aquest consens més o menys important en alguns punts, doncs, no ens voldríem allargar més: senzillament, dir que ens hi afegim.

I en aquells altres aspectes..., en concret el punt cinquè, que sembla que serà dels que no ha estat possible aquest mínim de consens, nosaltres no tenim aquí, diguem, els antecedents parlamentaris que podrien justificar el fet de no votar favorablement aquest punt o no, en el sentit que sembla que anteriorment ja s'havia votat una cosa similar: en qualsevol cas, nosaltres el que fem és recordar que el que es vota és un punt, és una

moció –en aquest cas, el punt cinquè–, que el que fa és senzillament demanar la coordinació dels diversos aspectes que té la formació professional a casa nostra i, per tant, ens sembla del tot lògic, i a més a més recomanable, que això passi.

Per tot això, senyor president, simplement anunciar el vot favorable del nostre Grup a tots els punts de la Moció: en primer lloc als que han estat transaccionats, i fins i tot a aquells que no ho han estat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. La formació professional, que surt del context de la LOGSE, i els programes de garantia social, que són dos aspectes que tenen molts punts en comú, però que a la vegada tenen orígens distints..., realment, com s'ha recordat –i com ens recordava el diputat senyor Jané–, en aquesta mateixa legislatura ja s'han substanciat diverses interpellacions sobre aquests temes, les mocions subsegüents, i en algun cas han tingut la sort, alguns dels diputats que han presentat la Moció, de veure que se'ns aprovaven alguns punts, com succeirà avui, i en el nostre cas concret, que se'ns va aprovar un punt que avui no s'aprova, perquè ja se'ns va aprovar a nosaltres; en tot cas, en el conhort dels grups de l'oposició, doncs, em sembla que el Grup Socialista també es queda conhortat per aquesta aprovació anterior, ni que fos d'un altre grup.

Jo, en tot cas, voldria parlar de dos temes concrets..., que votarem a favor de tota la Moció, però de dos temes concrets que ens agradaven més com estaven inicialment que com quedaran, i voldria deixar constància, ara i aquí, del perquè ens agradaven més, i en un dels casos que votarem a favor, tot i dubtes.

En el primer, el que ens agrada més és el punt tres. No aniré ara a fer comentari lingüístic, benvolgut senyor Francàs, però jo li diria que la inexistència d'un article determinat davant del substantiu «ofertes» marca que això és un concepte partitiu i no global, i per tant el que vol dir, el que el senyor Cadevall deia és que no totes les ofertes s'havien de fer en col·laboració amb l'Ajuntament, sinó només ofertes, i que, per tant, no era la intenció del senyor Cadevall, a l'hora d'escriure, dir que si no hi havia col·laboració amb l'Ajuntament, no hi havia ofertes; i en aquest cas, parlant d'ensenyament, l'existència o no d'un article determinat o indeterminat variava el contingut, però en tot cas em sembla clar..., tot i que, parlant d'ajuntaments i garantia social, jo els puc dir que pertanyo a un consell escolar municipal d'un poble de 10.000 habitants, que és zona escolar d'uns 10 o 15.000 habitants més, i que no voldria dir que els responsables municipals no saben seguir els temes i que, en tot cas, el consell escolar municipal no ha rebut una informació adequada de com treballar municipalment els programes de garantia social. Sigui

dit perquè si alguns ajuntaments no han respost adequadament, deu ser en casos perquè no han volgut, però en d'altres casos, com el que li estic esmentant, perquè la informació ha arribat fragmentària, tardana, inadequada o incorrecta.

I l'altre punt que voldria comentar és el punt setè. A nosaltres ens agradava molt més el text del Grup Socialista, no pas per la diferència en tant que «crear» o «impulsar la creació», perquè és una diferència que ja coneixem i tenim assumida, sinó perquè ens interessava molt, molt, que quedés constància que en el Consell Català de Formació Professional hi han de participar tots els agents implicats, i en aquesta redacció, que sí que és molt clara: tots els agents implicats, no uns quants, o no els agents implicats per un cantó més –per entendre'ns– del Departament de Treball que l'altre cantó, per entendre'ns, més del Departament d'Ensenyament.

I, per tant, a nosaltres sí que ens interessava que: «tots els agents implicats en la formació professional», sigui més pel cantó formació que pel cantó professional, i els diputats i les diputades que solen seguir els temes d'ensenyament –i el mateix conseller sap perfectament què estic dient–, doncs, per això ens agradava molt l'esmena del Grup Socialista, i precisament, a més a més, que fos del Grup Socialista..., ai, la Moció, vull dir.

Entenem que hagin acceptat la seva esmena, però que quedi constància que el nostre Grup Parlamentari trobarà inadequada la creació d'un Consell Català de Formació Professional que no integri tots els agents implicats.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la illustre senyora diputada Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, que hagi pujat a la tribuna no ho visquin com una amenaça: seré breu, només és que no em remeno bé amb els papers de l'escó estant, i avui en porto uns quants.

Aquesta Moció subsegüent a la interpellació que es va substanciar a l'anterior Ple parla del fracàs escolar i de la necessària resposta al fracàs escolar. Permetin-me que faci una reflexió amb un llenguatge una mica clàssic, podríem dir, si dic que les respostes al fracàs escolar des de polítiques, diguem-ne, dites conservadores, que impliquen una selecció de l'alumnat i, per tant, l'aplicació de mesures terapèutiques a aquell alumnat seleccionat com a no vàlid o com a menys vàlid, o com a fracassat, es contraposa amb les polítiques que nosaltres diem o que es diuen més progressistes, que en el fracàs..., intervenen fonamentalment en la prevenció d'aquest fracàs.

Per tant, nosaltres sempre que parlem de la LOGSE i parlem de la reforma no estem especialment obsedits amb l'ESO, ni estem especialment obsedits amb el fracàs al final de la secundària obligatòria, sinó que tenim una especial cura de parlar sempre del 0 a 3, de la cura

de l'etapa de l'educació infantil, de l'educació compensatòria, de com fer bé la integració per evitar aquest fracàs. Això no vol dir que davant de la realitat, que és la que tenim, no haguem de tenir respostes a aquest fracàs escolar.

Els estudis o les prospeccions que s'han fet sobre la previsió de fracàs a nosaltres ens semblen molt exagerades: un 20% en l'ensenyament obligatori ens hauria de fer pensar a tots que no hem entès o bé què és l'ensenyament obligatori o bé els mitjans que s'han de posar. Declarar «incapacitada», en un primer moment, el 20% de la població per bastir els objectius que ha de tenir necessàriament l'educació obligatòria, que és la de donar capacitats per gestionar la pròpia vida en un determinat territori i en un moment històric és dir que ens conformem amb molt poc.

També és veritat que les mentalitats són més difícils de canviar que les lleis i nosaltres esperem que l'aplicació de la reforma sofreixi un canvi en progrés, com va passar amb la mateixa Llei general d'educació. Mirin, del 74 al 80 hi havia entre un 32 i un 38% de certificats; quan les tensions o les resistències al canvi –segurament els mitjans, segurament les adaptacions– també van ser més ben fetes, del 80 al 89, del 38 es va passar al 23; i, finalment, els anys 90 s'estava del 23 al 21%. Jo vull pensar que aquest progrés passarà també amb l'aplicació de la LOGSE.

Això no treu importància ni necessitat, ni oportunitat –que per nosaltres l'ha tinguda tota i plena– a la interpellació presentada pel Grup Socialista i a la Moció subsegüent.

Nosaltres pensem que aquesta denominació que dona la LOGSE com a resposta al fracàs de garantia social és especialment indicada, no tant per donar el nom a uns programes, sinó pel principi que la societat, des del sistema educatiu o fora del sistema educatiu, assumeix com a responsabilitat pròpia aquest dit fracàs, perquè no són els alumnes els que fracassen, sinó, segurament, el model escolar, els mitjans que som capaços d'implementar i la gestió d'aquests, la que produeix aquests resultats tan insatisfactoris.

Per tant, el punt 1 de la Moció, que fa atenció a aquest principi, ens sembla especialment oportú.

També els punts 2 i 4, que parlen de la necessitat de fer un perfil de l'alumnat que necessitarà l'aplicació d'aquest principi de garantia social o d'aquests programes de garantia social. Nosaltres pensem que hi ha realment un desajustament al model escolar, que no pot ser interpretat només com a manca de capacitats o manca de dedicació de l'alumnat, sinó, segurament, com un desajustament –ho repeteixo– del model, que generalment es tipifica excessivament en un sol estil d'alumne mitjà i provoca desajustament a tots aquells que no s'adapten a l'alumne mitjà, que és l'únic que no existeix.

Els punts 3 i 5 parlen, nosaltres entenem, de l'eficàcia i eficiència dels programes de garantia social i de la necessitat que estiguin vinculats i gestionats des d'una realitat propera, i també ens sembla especialment oportú el punt número 6, que parla de fer conèixer, per tant

de donar informació igualment, i el punt número 7 ja ha dit el senyor Cadevall que ha estat precisament un dels punts negociats o inclosos en la negociació del pacte per l'ocupació.

També ens afegim, amb la mateixa rotunditat i convenciment, a l'observació feta pel senyor Bargalló, i també afegim que el Consell Català de la Formació Professional haurà d'estar necessàriament vinculat al Consell Escolar de Catalunya i al Consell Econòmic i Social, i a aquest darrer, sobretot, perquè té competències sobre formació ocupacional, que ha estat vinculada a la garantia social.

En qualsevol cas, ens alegrem molt que hi hagi hagut un consens, si no absolut sí prou significatiu, i votarem –amb les esmenes acceptades pel Grup, naturalment– aquesta Moció.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per a la intervenció dels representants dels grups, a aquesta Moció queden els punts 1, 2 i 4 substituïts per unes transaccions que ara el secretari primer de la Mesa llegirà. Al punt 3, el Grup proposant de la Moció ha acceptat l'esmena del Grup Popular, i ha acceptat també, al punt 7, l'esmena de Convergència i Unió.

Per tant, llegirem les transaccionals.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que el senyor Cadevall desitja que sigui posat a votació amb relació als textos objecte d'acord són els següents, ja que es tracta de tres punts diferents.

El punt 1 ha de dir: «Tenir present en els continguts dels programes de garantia social tant l'objectiu d'inserció laboral com la formació en els aspectes bàsics instrumentals.»

Pel que fa referència al punt 2, ha de dir: «Fer una anàlisi dels perfils que es presenten en els joves que no han obtingut el títol de graduat en educació secundària i articular una oferta formativa adequada a aquests perfils i a les possibilitats reals d'inserció a cada territori.»

I, pel que fa referència al punt 4, haurà de dir: «Promoure accions d'orientació i seguiment dels joves en el centre docent en les activitats dels programes i de cara a la inserció professional.»

El vicepresident segon

Gràcies, senyor secretari. Sembla també que de les intervencions dels grups s'ha de votar separatament el punt cinquè. Doncs, si és així, votariem primer el punt cinquè.

S'inicia la votació.

Aquest punt cinquè ha estat refusat per 26 vots a favor i 54 en contra.

Votarem ara la resta de la Moció.

S'inicia la votació.

La resta de punts de la Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a l'educació especial

Passem ara al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a l'educació especial, presentada pel Grup Parlamentaria d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Per fer la presentació té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. *(Pausa.)*

El vicepresident segon

Pot començar.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació que es va presentar al passat Ple nosaltres parlàvem que la integració escolar a partir d'un moment, de l'informe Warnock, que l'assenyalàvem com una data simbòlica i real d'aquest canvi de mentalitat, ens obligava a tenir nova visió de la discapacitat a través de la via de la integració, i que propiciava, diguem-ne, aquesta nova visió, la via de la integració.

El fet que hi hagi hagut legislació que hagi propiciat, que hagi facilitat la integració no vol dir que aquest sigui un procés acabat, és un procés que cal anar construint, aquesta nova concepció; cal anar millorant, i cal anar millorant també els mecanismes d'integració, i també de tots aquells nois i noies, nens i nenes que no poden ser susceptibles de ser integrats en centres ordinaris, hem de millorar –perquè hi ha nous instruments, perquè hi ha noves necessitats– l'atenció que els donem en els centres d'educació especial o en les unitats específiques en els centres ordinaris. Dèiem nosaltres aquell triangle del necessari equilibri entre capacitats, exigències i suports.

També voldríem afegir que tot això s'ha d'entendre dintre d'una nova concepció de l'educació, que s'ha repetit a bastament en aquest Parlament, com és l'educació al llarg de la vida: per als nois i les noies discapacitats també.

Hem d'entendre també que l'escolarització no és per tenir els infants i els adolescents guardats o protegits en un centre escolar, ni tan sols per preparar per al nivell següent o per a l'etapa següent en el procés educatiu.

Cada moment de l'educació ha de tenir sentit per ell mateix i s'ha de viure en plenitud. I en tots els casos, per als alumnes amb necessitats educatives especials o per a qualsevol de nosaltres, per a qualsevol de les di-

tes altres persones sense discapacitat, ha de ser enfocat cap a millorar la qualitat de vida. Aquells que necessiten major atenció, perquè tenen certs handicaps de punt de partida, sigui permanent o sigui temporal, necessiten la integració, les atencions en aquest moment disperses en diversos departaments, necessiten aquesta atenció integrada per donar resposta a aquesta qualitat de vida necessària i exigible per a tot ciutadà i ciutadana d'aquest país.

La nostra Moció parteix d'un fet que ens satisfà a tots, que és que ha estat aprovat un decret llargament esperat, el Decret del 25 de novembre de 1997, Decret 229. Ara bé, el Decret, que és en termes generals força acceptable, potser també perquè és un primer principi de legislació que cal desenvolupar normativament, té aspectes força generals, que nosaltres entenem que mereixen una concreció. I aquest és fonamentalment l'objectiu de la interpellació i la concreció de la Moció. No repetiré els punts, perquè els tenen vostès a l'abast i poden veure'ls. El que sí és que he de dir que en aquest cas, també, ens hem de felicitar perquè hi ha hagut esmenes del Grup Popular i esmenes del Grup de Convergència i Unió que faciliten l'acceptació de la majoria dels punts.

Tinc la sospita, no sé si en el posicionament em diran si és certa, que el marc normatiu que garanteixi la coordinació dels departaments implicats, Ensenyament, Benestar Social, Sanitat i Treball, no serà esgotat afirmativament. He de dir que ho lamento, perquè jo vaig assistir a unes jornades, com els deia l'altre dia, organitzades pel sindicat Comissions Obreres, al voltant d'aquest tema, i en una taula rodona on hi havia tres ponents, tres tècniques del Departament de Benestar Social, d'Ensenyament i de Treball, especialment brillants i capaces de respondre totes les preguntes, per una miqueta insidioses que fossin, van acceptar que quedava molt per millorar en la coordinació dels departaments, com a resposta al que era un clam per a l'assemblea, per als allí reunits, un clam de la necessitat que percebia tothom, d'optimitzar aquesta coordinació per millorar l'atenció.

També, seguint les indicacions o escoltant la queixa del conseller, que em va semblar que la paraula «mapa» li produïa una espècie de rebuig gairebé epidèrmic, vaig intentar elaborar un punt 2 on la paraula «mapa» no hi fos, però, és clar, tots ens entenem, i demano clarificació. I per tant, em temo que aquesta tampoc l'aproven. Ho lamento, de veritat, perquè jo crec que saber on som i on volem anar, amb totes les necessàries modificacions en el procés, sempre és un avenç, però, si aquest no és compartit, ho lamento, i hauré d'acceptar que vostès no ho votin.

En qualsevol cas, voldria de bell nou agrair l'esforç de tots els grups per trobar un punt de consens i d'acord, i passo a la Mesa l'acceptació... –amb això ja em manifesto respecte a les esmenes presentades–, l'acceptació de l'esmena número 1 i número 2 de Convergència i Unió, i la transacció de les esmenes 3 i 4 de Convergència i Unió i número 1 del PP, que afecten el punt c de la nostra Moció, i la transacció de l'esmena número 5 de Convergència i Unió i la número 2 i el text de la Moció, que fan referència al punt e.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Dos grups han presentat esmenes. Per defensar les presentades pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tal com ja ens ha anunciat la diputada senyora Tolosana, el posicionament del nostre Grup és el que ella ha dit. Demanarem votació separada en el punt f de l'apartat 1 i per a l'apartat 2. I si m'ho permeten, els explicaré quin és el nostre posicionament.

Senyor president, en el punt 1 caldria fer una esmena tècnica, afegint a l'esmena de supressió que hem presentat la paraula «possible» que ha quedat, o si no, no tindria cap sentit aquesta. I em sembla que la senyora Tolosana i els altres ponents hi estaran totalment d'acord.

Ja ens ha citat la senyora Tolosana la qüestió de l'Informe Warnock. A més a més, a Salamanca hi va haver una recomanació de la conferència mundial sobre necessitats educatives especials; hi ha el capítol cinquè de la LOGSE, el mateix Decret de la Generalitat de Catalunya, 299, de l'any 97. Per tant, hi ha un total acord entre els especialistes i els professionals del món educatiu en tota aquesta qüestió del que és avui —el que hem d'entendre avui, 1998—, el que cal que sigui l'educació especial. Per tant, ens sembla que ja és prou clar, i agraïm a la senyora diputada que ens hagi acceptat que en lloc de «clarificar» posem «concretar». El que cal, de fet, amb tot això és que el procés de valoració psicopedagògica de l'alumnat amb necessitats educatives especials es faci, i es faci per identificar precisament els suports educatius que necessitarà per a poder assolir els objectius de l'educació.

A més a més del Decret 299, que hem citat, de 2 de març, hi ha unes instruccions de la Direcció General d'Orientació Educativa per tal de donar instrucció als centres per a l'actuació dels EAP de cara al 98-99 i, evidentment, als mateixos EAP. Creiem que amb l'esmena del PP, en els punts 3 i 4, ha millorat el text. Per tant, també donem les gràcies al senyor Francàs per les seves aportacions. Volem destacar que hi ha una bona col·laboració en el nostre país entre els serveis d'atenció a la infància i l'adolescència d'altres departaments que també treballen sobre aquest camp. En aquest moment, s'està preparant un estudi que ens sembla que és molt interessant, perquè quan parlem d'educació especial no sempre s'entén. Avui, a Catalunya, s'està preparant, i no creiem que trigarà gaire en aparèixer, un estudi d'atenció als alumnes superdotats, perquè també, sortosament, a les escoles de Catalunya tenim alguns alumnes superdotats, que creen tants problemes com l'alumne que no arriba a aquelles exigències que el mateix sistema educatiu li fa. Perquè, entre altres coses, l'alumne superdotat a vegades s'avorreix tant que arriba a ser un lloc per a tots els altres; arriba a ser una

autèntica frenada per al conjunt dels alumnes, que diríem que van seguint el seu pas.

En la transaccional, evidentment que hi estem totalment d'acord. Per això l'hem ajudat a redactar. I permeti'm, senyora Tolosana, que simplement els indiqui per què no podem votar favorablement el punt f i per què l'apartat 2, doncs, tampoc; i, a la millor, vostè el podria retirar i ens obligaria no votar-lo en contra. Perquè, en definitiva, un marc legal evidentment que cal millorar-lo. La prova està que els mateixos responsables reconeixen que cal millorar-lo, i el que no es pot pretendre és que, una qüestió que es posa en solfa per primera vegada, ja l'hagin encertat al cent per cent. Hi ha un compromís públic d'anar-ho millorant, i què ho farà? Doncs, farà que millori la mateixa avaluació del que s'està fent. Però el marc existeix. El marc normatiu es tracta de la Comissió Interdepartamental per a la coordinació d'actuacions de l'Administració de la Generalitat adreçades als infants i adolescents amb disminucions, i que està creada per Decret del Departament i que funciona.

Elaborar una proposta que contempli la distribució, que diu a l'apartat 2? Doncs aquesta finalitat s'està portant a terme amb una doble actuació. Pel que fa als centres públics, la revisió en base del Decret 299, ja citat, de les plantilles dels centres d'educació especial, tant els docents com altres especialitats —educadors, fisioterapeutes, assistents socials—, i respecte als centres concertats amb el Departament d'Ensenyament, aquest Departament ha signat un protocol de negociació del desplegament d'aquest dit Decret 299, sobre l'atenció educativa a l'alumnat amb necessitats educatives especials en el sector dels centres d'educació especial concertats. I això ho ha signat, d'acord amb aquest protocol, amb els EAP, la Federació Catalana pro Persones amb Disminució Psíquica, l'Assemblea Empresarial d'Economia Social, amb els sindicats UGT, Comissions Obreres i USTEC. Per tant, ens sembla que aquestes dues qüestions que la senyora diputada ens demanava en la seva Moció ja s'estan complint, i és per això, no per altra raó, que no els votarem favorablement.

El conseller Hernández, al final de la seva interpellació, li deia a la senyora diputada: «Jo crec que més enllà d'algunes qüestions de detall, bàsicament, estem d'acord. I en concret, bàsicament estem d'acord amb la comunitat educativa, que, quan informa o dictamina sobre les normes que els sotmeten sobre aquesta qüestió, dona dictàmens favorables.»

Jo vull agrair a la senyora diputada que ens ha posat, primer amb la interpellació, aquesta temàtica, i ara amb la Moció, que ella mateixa ens deia que ho concretava en el si de la nostra cambra, perquè, en definitiva, tenim un debat obert, que és allò de la normalitat. La integració, la problemàtica més profunda que hi ha, és el concepte de normal. I què és normal? En definitiva, «normal» obeeix a un concepte matemàtic, a un concepte estadístic, però que, moltes vegades, la nostra societat el que fa és transformar aquest concepte purament matemàtic, estadístic, el de la «norma», en un concepte moral. I ens sembla que val la pena que tots plegats fem l'esforç de sortir-nos d'aquesta conceptualització moralitzadora, en definitiva, i que no fa cap bé, almenys

en l'educació dels nostres nens, de les nostres nenes, dels nostres adolescents i adolescentes. En definitiva, podríem parlar, en lloc de «normal», de temes «habituals», de temes «freqüents», del «més repetit», però a nosaltres, almenys a aquest diputat, això de la normalitat sempre li fa una certa angúnia.

També aquesta Moció ens pot permetre retre homenatge a tants i tantes parvulistes, membres dels EAP, mestres, professors, professores, mestresses, psicòlegs, psicòlogues, metges, pediatres, educadors socials, pares i mares, associacions dedicades a aquest tema, i sobretot nens i nenes, nois i noies que d'una manera o altra estan en aquesta possibilitat de trànsit en la seva vida.

Ahir, senyores diputades, senyors diputats, el *Diari de Terrassa* publicava una notícia extraordinària: en el viver de la Font del Ferro uns treballadors disminuïts, que estan treballant en aquest viver de la Font del Ferro, ajuden a integrar-se alumnes difícils del sistema reglat d'ensenyament; és a dir, aquesta gent que alguns no sé com els qualificarien, aquesta extraordinària gent que estan treballant en el viver de la Font del Ferro, segons aquest *Diari de Terrassa*, a la població de Rubí, estan ajudant a integrar-se en la nostra societat alumnes de característiques difícils en el món de l'ensenyament reglat. I ens sembla que, amb l'ajut d'aquesta Moció i de tantes i altres accions, val la pena seguir endavant amb la integració de totes i cada una de les persones.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó, una altra vegada, en aquest cas, bé, serien les mateixes argumentacions prèvies que hem fet en la Moció d'abans. El que passa és que aquí s'hauria de substituir el senyor Magí Cadevall per la senyora Carme Tolosana i, en canvi, el senyor Jaume Jané hi seria coincident. És a dir, entenc que la preocupació és comuna. Entenc també que el fet que haguem transaccionat qüestions, com es pot veure i es veurà en la votació, doncs, fa que amb moltes de les solucions possibles també hi estiguem d'acord. Bé, hi ha una certa coincidència. I també coincidiríem molt en la mateixa basarda que li produeix al senyor Jané la paraula «normalitat». A mi també em produeix molta basarda la «normalitat»; a vegades, fins i tot, la «normalització», que entenc que són arrels de la mateixa qüestió, no?

Per nosaltres hi havia dos punts bàsics per poder votar aquesta Moció. Un punt que era el punt que feia referència a l'escola concertada. És a dir, entenem que l'escola concertada ha de ser solidària amb aquest problema i entenem que el Govern és bo que l'ajudi a ser-ho. I evidentment, no de cop, sinó progressivament, però que l'ajudi a ser-ho més, perquè a vegades potser no ho sigui. I, per tant, ens agrada la proposta que el Govern ajudi que l'escola concertada també en això sigui solidària. *(Veus de fons.)*

I a la segona qüestió –no ho veig igual, no hi ha problema–..., hi ha un verb que a mi normalment em posa els pèls de punta –com abans he dit unes altres paraules, hi ha un altre verb que em posa els pèls de punta–, que és el verb «garantir». Quan l'Estat garanteix processos, jo em poso nerviós, perquè prefereixo que no me'ls garanteixin. Llavors, en aquest cas, a l'altra esmena; la idea era que se suprimís el verb «garantir», però curiosament –i m'avanço a una de les possibles anàlisis del senyor Bargalló–, l'esmena que va presentar el PP suprimia un «garantir» i en deixava un altre. I per tant, això va ser un error de transcripció. En haver arribat una transacció, doncs, puc votar tranquil·lament, sabent que no voto cap «garantia» i que el Govern em pot «garantir» els drets bàsics; és més, espero que no me'ls garanteixin en el Govern, però en canvi, insisteixo, que no em garanteixi processos, perquè mentre me'ls possibiliti, me'ls faciliti i no em posi pals a les rodes, prefereixo poder-los fer quan m'interessin o quan no.

Nosaltres votàrem no favorablement, com es pot bé intuir perfectament, el punt f i el punt 2.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, les similituds amb la Moció anterior són més que evidents i del que es tracta, en qualsevol cas, en aquesta proposta que planteja el Grup d'Iniciativa és simplement de desenvolupar el Decret 299/97, que substitueix el del 84, referit a l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials.

Jo destacaria diversos punts, però bàsicament jo diria que la pedra angular de la Moció es podria centrar, bàsicament, en la idea de classificar el concepte d'alumnat amb necessitats educatives especials. Aquesta és una necessitat que nosaltres també la compartim, en el sentit que cal clarificar exactament què s'entén o quins són els alumnes que poden ser considerats, doncs, amb necessitats educatives especials i, per tant, a partir d'aquí, se'ls pugui aplicar tota aquesta reglamentació. També estem d'acord que aquest Decret que ha aprovat la Conselleria necessita també altres especificacions en d'altres aspectes, per exemple, en les estratègies educatives diferenciades pel que fa als diversos nivells d'integració, també pel que fa referència a la intervenció interdisciplinària i també, doncs, a garantir, sobretot –i això ho trobem especialment important–, la transició de l'escola a la vida activa impulsant la formació professional a través de programes de garantia social; és a dir, una mica el que comentava en qualsevol cas abans.

Ja per acabar només recordar un fet que no sé exactament per què es dona tan sovint, que és que, quan es parla d'una cosa tan simple i tan senzilla com és el fet de demanar la coordinació dels diversos departaments implicats, des del Govern i, en aquest cas, des del Grup Parlamentari que li dona suport sempre o quasi sempre,

no dona mai suport –valgui la redundància– a una proposta tan senzilla com és aquesta; suposo que és pel fet que implicaria reconèixer que, fins ara, almenys la coordinació en aquest tema que tractem ara dels diversos departaments no ha existit. A nosaltres ens sembla que és una qüestió absolutament natural i, a més a més, necessària, el fet que es coordinin els diversos departaments per aconseguir allò que el mateix Decret impulsa i vol, que és sufragar les necessitats educatives dels alumnes que es troben amb aquesta temàtica. És per tot això, senyor president, que igual com amb l'altra Moció, també votarem favorablement tots i cadascun dels punts.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. La senyora Tolosana en la defensa d'aquesta Moció ha dit una frase, que ara no recordo textualment però que l'he trobat absolutament encertada –com no podia ser, evidentment, d'altra manera–, però, diguem-ne, més encertada del que habitualment és encertada, quan ens ha dit que la mitjana és l'únic que no existeix; és a dir, allò que l'estadística, allò que la llei, allò que la normativa apunta com el que és normal és l'únic que no existeix; existeixen totes les desviacions, la qual cosa em dona molta satisfacció, que existeixin les desviacions i que la desviació sigui la vida, perquè, ja posats a parlar en aquest final del Ple sobre aquests conceptes, doncs, bé, sempre és agradable adonar-se d'això.

En aquest sentit, en un moment que estem integrant la diversitat i estem treballant amb aquesta diversitat, el que és cert, com s'ha anat apuntant, és que un sistema educatiu és un sistema que té unes puntes de desviació, acceptant que tot ho és, però que té unes puntes de desviació que necessiten un tractament específic, perquè, si no, poden sortir-se'n i poden sortir-se'n sense les eines que permetin –com també s'ha dit– no garantir processos, sinó facilitar-los. I, en aquest sentit, estic absolutament d'acord amb els diputats que han remarcat en aquesta discussió de nomenclatura aquest sentit, primer, perquè, a més a més, jo crec certament que l'Estat no pot garantir-ho tot i que l'Estat que ho garanteix tot és l'Estat totalitari, és l'Estat orwellià, que ho garanteix tot; en canvi, sí que l'Estat té l'obligació ineludible de facilitar que l'individu lliurement pugui exercir el seu desenvolupament vital cap allà on vulgui i que tingui totes les eines que ho facin possible.

És en aquest sentit, doncs, que donem suport a aquesta Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya; em sap greu que no surtin aprovats els punts, que no surtin aprovats... Sabem que són els que habitualment no hi surten, ja estem acostumats que els departaments no es coordinin i també estem acostumats que les planificacions siguin difícils de tirar endavant, però en tot cas em sembla que en la generalitat avui haurem dat un pas

endavant. I només una cosa final: al nostre Grup el que habitualment no li agraden són les normativitzacions en aspectes de cultura i d'ensenyament i, especialment, les normativitzacions que van més enllà del que les normes exigeixen.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb tota la brevetat que em sigui possible, en primer lloc, fer un reconeixement que aquesta Moció que ha presentat la senyora Tolosana és una moció que ratlla –perquè la perfecció, no–, ratlla la perfecció. No, i ho dic sincerament i, a més, em permetin que discrepi dels que l'han identificada amb l'anterior del meu company Magí Cadevall, perquè la Moció del Magí Cadevall feia referència a un punt concret d'aquesta Moció i aquesta Moció és molt més àmplia. I en un sistema educatiu on hem apostat des del progressisme i des de la justícia per la integració, també és veritat que aquesta Moció toca tots aquells punts que en aquests moments poden presentar dubtes i tots aquells aspectes que s'han de tocar per fer una integració ben feta –i els accepto que la integració també té límits, també té límits– i que aquesta integració s'ha de fer en base a una voluntat política clara que ha d'anar acompanyada de recursos, d'estratègies, de voluntat política i, sobretot, d'un seguiment continu de com es fa aquesta integració.

Els primers punts de la Moció parlen de clarificar i concretar aquells casos especials, perquè no tots són iguals, de definir estratègies educatives i de distribució equilibrada d'alumnes. I aquí jo no puc evitar de fer una referència al senyor Francàs, a qui confesso que tinc en un gran concepte perquè sé que és un pedagog sòlidament format, però vostè i jo discrepem de moltes coses. I no entraré si garanties o no garanties d'un Estat totalitari o no, però sí que en un sistema democràtic l'Estat ha de garantir –i a mi no em fa por la paraula garantir–, ha de garantir que aquells que tenen menys, els que menys poden, tinguin totes les oportunitats que els altres tenen. I no és totalitari això –això– en un sistema democràtic; l'Estat ha de garantir allò que pels mitjans familiars, personals, per diverses circumstàncies la gent no té, i això és el que en diem sempre l'Estat del benestar; per tant, sí que s'ha de garantir. I jo estic d'acord amb vostè que s'ha de garantir a aquells alumnes que tenen necessitats educatives especials, que són multivariades, que puguin tenir els recursos i l'ajut necessari per integrar-se amb les màximes garanties possibles a la societat per la via d'un sistema educatiu totalment digne i totalment solvent.

No m'allargaré gaire més, però els vull dir una cosa. Jo em penso que vostès i el senyor Jané, que ha fet una intervenció, a mi em sembla, correcta, diu: «no els acceptem el punt 2, perquè ja ho estem fent». Escolti, si ja ho estan fent, també ho podrien acceptar; aquests

jocs de paraules, ja els hem sentit massa vegades; si vostès ho estan fent, ho acceptin, s'asseguin en una taula i diguin allò que estan fent, allò que no estan fent i allò que es pot millorar, perquè, és clar, aquesta és la cantilena de sempre: «ja ho estem fent, ja ho estem fent». I això, escolti, senyor Jané, ja es veurà, però, si ho estan fent, s'asseguin a la taula amb els altres grups i decideixin què es pot fer.

Perquè, escolti'm, aquest segon punt, la distribució dels centres educatius, dels centres de recursos, recursos personals necessaris, nova formació, recol·locació del professorat... Escolti, des del Govern també s'ha de ser creatiu i s'ha de ser imaginatiu! I els diré una altra cosa: escoltin, vénen uns temps de demografia estudiantil baixa; ja es pot començar a pensar en possibilitats de noves formacions, recol·locacions, readaptacions, que tot això pot ajudar el sistema.

Per tant, la satisfacció que les esmenes que han fet jo penso que permeten l'aprovació pràcticament de tota la Moció, que nosaltres la votarem afirmativament tota, i que a mi em sembla que tant les de Convergència com la del Partit Popular són esmenes que són correctes i que estan bé, la satisfacció... Per això la satisfacció, perquè en aquest Ple s'ha parlat d'escola pública i s'ha defensat des de postures discrepants de fons, però s'ha defensat l'escola pública, i perquè —ho repeteixo i acabo— dóna gust, per a un diputat del Grup Socialista o un diputat progressista, un diputat que sent l'ensenyament, sortir aquí a defensar mocions que es fan des d'una perspectiva global en defensa dels interessos dels que més ho necessiten i que contribueixen enormement a millorar o a fer funcionar el nostre sistema educatiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. La Moció que posarem a votació queda de la següent manera: al punt número 1 s'incorpora l'esmena de Convergència i Unió i una esmena tècnica; per tant, queden suprimides les paraules «amb la màxima urgència possible». Quant als punts

1.c i 1.e, hi han unes esmenes transaccionals que el secretari primer de la Mesa ara llegirà.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Els textos transaccionats que desitja que siguin posats a votació la senyora Tolosana són els següents. Pel que fa al punt primer, lletra c, ha de dir: «d'acord amb el que diu el preàmbul de mantenir una distribució equilibrada dels alumnes, tot considerant-ne nombre i especials circumstàncies i introduir les mesures necessàries per tal de corregir progressivament les proporcions actuals entre els centres públics i els centres concertats». I, pel que fa al punt 1, lletra e, ha de dir: «Dur a terme el procés de transició de l'escola a la vida activa d'aquests/aquestes alumnes impulsat per aprenentatges professionals, a través de programes de garantia social o altres modalitats formatives, amb la intervenció interdisciplinària necessària i la coordinació dels departaments implicats, per tal de facilitar la seva inserció social».

El vicepresident segon

Gràcies, senyor secretari. De les intervencions dels representants dels grups entenc que s'ha de votar separatament el punt 1.f i el punt 2, que suposo que es pot fer conjuntament.

Bé, doncs, votarem primer el punt 1.f i el punt 2.

S'inicia la votació.

L'apartat f del punt 1 i el punt 2 han estat refusats per 21 vots a favor i 53 en contra.

Votarem ara la resta de la Moció.

S'inicia la votació.

La resta de la Moció ha estat aprovada per 74 vots a favor i 1 en contra.

Havent acabat l'últim punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre.